

# De wenende Maria

aan het graf  
in haar droefheid door haar Heere bezocht  
en liefelijk vertroost

DOOR

**SAMUËL RUTHERFORD**

Professor in de Godgeleerdheid aan de Unisersiteit te St-Andrews

UIT HET ENGELS VERTAALD DOOR  
C. B. VAN WOERDEN - ZEIST



UITGAVE FIRMA ROMIJN & VAN DER HOFF GORINCHEM

## DE WENENDE MARIA AAN HET GRAF

*Want zij wisten nog de Schrift niet, dat Hij van de doden moest opstaan. De discipelen dan gingen wederom naar huis. En Maria stond buiten bij het graf, wenende. Als zij dan weende, bukte zij in het graf; En zag twee engelen in witte klederen zitten, een aan het hoofd, en een aan de voeten, waar het lichaam van Jezus gelegen had. En die zeiden tot haar: Vrouw! wat weent gij? Zij zeide tot hen: Omdat zij mijn Heere weggenomen hebben, en ik weet niet, waar zij Hem gelegd hebben.*

Joh. 20: 913.

Geliefden in de Heere!

In dit gedeelte van Gods Woord wordt ons eerst gesproken over de aardse getuigen, die tot het graf kwamen om onze Heere te zoeken, nadat Hij uit de doden was opgestaan. En die zijn van twee soorten. De eerste soort zijn publieke personen in een openbaar ambt, Petrus en Johannes, discipelen des Heeren; en hoe zij Christus zochten en zich haastten in hun zoeken van Hem. De tweede soort personen zijn gewone mensen, die onze Heere komen zoeken: Maria Magdalena, uit wie Hij zeven duivelen had uitgeworpen. Er is goede reden voor, dat dezulken veel met onze Heere op hebben, wier zielen vernieuwd zijn geworden, of die iets goeds van Hem hebben gekregen! Dan hebben wij de vrucht, die op het zoeken der apostelen van onze Heere volgt: zij gaan weder naar hun huis terug, zonder Hem te hebben gevonden. Dan hebben wij hier ook de vrucht van het zoeken dezer vrouw; zij wil niet ophouden met zoeken, al kan zij Hem niet dadelijk vinden. Het is inderdaad een gezegend werk voor een arme ziel aan de deur van Christus te blijven wachten, totdat zij Hem vindt, al moest zij daar sterven in haar wachten op Hem. Zo op Hem wachtende ontmoet zij het eerst van allen de engelen. Nadat zij door hen vertroost was, doordat zij haar vertelden, dat Hij van de doden was opgestaan en haar hadden berispt over haar wenen, en omdat zij Hem daar zocht, verlaat zij hen en gaat voort met Hem te zoeken. Dan ontmoet zij Christus Zelf en spreekt met Hem, maar zij weet niet, dat Hij het is, evenals het de kinderen Gods zo dikwijls overkomt, dat zij met Hem spreken en Hij weer tot hen spreekt en dat zij toch niet weten, dat Hij het is. Zij veronderstelt, dat Hij de hovenier is en vraagt of hij Hem heeft weggenomen en waar hij Hem gelegd heeft; als zij maar mocht weten waar Hij was. Dan ontdekt de Heere Zich aan haar door een korte predikatie, die Hij deed, als onze Heere. Hij wordt altijd door Zijn Woord gekend, en toen zij Hem hoorde spreken, keerde zij zich om naar Hem toe en Hem willende omhelzen, verbood Hij haar dit te dier tijd te doen. Hij wilde niet, dat zij er zoveel mee zou ophebben, dat Hij nu lichamelijk bij haar tegenwoordig was, omdat er een betere tegenwoordigheid zou komen, wanneer Hij tot Zijn Vader zou zijn opgevaren. Haar wordt alleen bevolen, dat zij de discipelen des Heeren zou boodschappen wat zij had gezien, en zo wordt zij de eerste predikster van de opstanding van Christus uit de doden.

Wij merken hier eerst een zaak in het algemeen aan, die de staat van onze kerk te dezer tijd betreft. Herodes en Pilatus, Jood en heiden, allen spanden te dier tijd samen om Christus, onze Heere, het ergste aan te doen wat zij kunnen, en toch kunnen zij, wanneer zij het alles hebben gedaan, het daardoor voor zichzelf niet beter maken. Want zij hadden Hem nu begraven om Hem uit de weg te nemen en toch baat dat alles hen niet. Het ergste, dat de vijanden der kerk Gods volk kunnen doen, is, dat zij hen ter dood brengen, en toch zullen zij, wanneer zij menen dat klaar gekregen te hebben, hun doel niet hebben bereikt. Want waar ook de Bruid onzes Heeren is, zelfs al was zij in het graf, moet zij weer opstaan en over haar vijanden triomferen.

Waar onze Heere en Zijn kerk ook zijn, Hij en Zijn kerk en zaak moeten, al waren zij dood, de derde dag weer leven, evenals Christus Zelf, volgens dat zegevierend en heerlijk woord, dat Hij sprak: (Openbaring 1:17-18): "Vreest niet; Ik ben de Eerste en de Laatste en Die leef, en Ik ben dood geweest en ziet Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen."

Hij zeide dat tot Johannes, toen Hij Zijn heerlijkheid had gezien en van vreze als dood aan Zijn voeten viel. Er is een goede tijding om de Kerk Gods te troosten en allen te bemoedigen, die in twijfel verkeren of onze Heere den slag, die Hij Zijn vijanden levert, zal winnen of verliezen. Neen, Hij zal dat Woord, dat Hij daar van Zichzelf spreekt, waar maken: „Ik leef en Ik ben dood geweest en ziet, Ik ben levend in alle eeuwigheid." Als een dode geen verandering kan geven, zal Hij laten zien, dat een levende het wel kan doen. Wij behoeven er niet aan te twifelen, dat de vijanden van Christus meenden, dat zij nu van Hem af waren, dat Hij hen niet meer zou kwellen; doch zover is het, niettegenstaande alles wat zij gedaan hebben, nog niet gekomen, want wanneer alles geschied is, zal Hij ,in weerwil van al het kwaad, dat zij Hem gedaan hebben, leven.

Binnen deze enkele jaren meenden onze wederpartijders, dat zij op de duur van de last, die zij van ons hebben, verlost zouden worden en dat dit Evangelie op de duur zou worden terneder geworpen. Doch, Christus laat ons heden zien, dat Hij niet wil, dat dit geschiedt; dat Hij wil, dat het Evangelie, hetwelk zij meenden omver te halen, weer tot enige volkomenheid komt. Zo wordt de Kerk in Hosea 6:2 ingevoerd, sprekende: „Hij zal ons na twee dagen levend maken, op de derde dag zal Hij ons doen verrijzen en wij zullen voor Zijn aangezicht leven." Dit Evangelie moet leven, wie het ook tegenstaan om het terneer te werpen, en het moet uitlopen op de heerlijkheid van Christus en zo ook van hen, die aan Zijn zijde van het Evangelie staan.

Nu, om iets te zeggen over het lopen van Petrus en Johannes in hun gaan naar het graf van Christus, daarvan staat geschreven, dat de andere discipel vooruitliep, sneller dan Petrus en eerst tot het graf kwam; Johannes wordt hier de andere discipel genoemd en hij liep Petrus vooruit. Zo gaat het ook onder Gods kinderen, allen lopen niet even snel. Sommige krijgen een gezicht van Christus voor anderen Hem in 't oog krijgen. Christus heeft er enkele in Zijn Kerk, die oud en ervaren zijn, zodat zij snel lopen, terwijl andere, die ook Zijn kinderen zijn en Hem toebehoren nog jong zijn en niet zo vlug kunnen gaan. Doch wie zij ook zijn, zij, die het leven Gods in zich hebben, en zo naar Hem toelopen, zullen Hem vroeger of later ongetwijfeld ontmoeten.

Hij, die eerst tot het graf was gekomen, zag daarin en geloofde. Hij kon geloofd hebben, dat Christus was opgestaan, uit hetgeen hij had gehoord, maar hij geloofde niet, voordat hij het zag. Menigmaal had de Heere hun gezegd, dat de Zoon des mensen in de handen der zondaren moest worden overgeleverd en veel van hen moest lijden; dat Hij moest sterven en begraven worden, maar ten derden dage weder zou opstaan; doch niettegenstaande alles wat Hij gezegd had, geloofde Johannes niet, voordat hij de tekenen had gezien, dat Hij uit de dood was opgestaan. Hoe dan ook, dit is zeker, dat het voor iedereen goed is de middelen te gebruiken, die God heeft ingesteld, om tot de kennis van iets te geraken. Johannes verkreeg die zeer goed door het gebruik van de middelen en zijn gaan naar het graf, zodat hij verzekerd was, dat Christus was opgestaan.

Wie heeft ooit om Christus gelopen, die niet iets goeds verkreeg door zijn zoeken naar Hem? Zoekt, en gij zult vinden, klopt, en u zal opengedaan worden. Zacheüs had een sterk verlangen om Christus te zien, en omdat hij klein van persoon was en er een groot gedrang was vanwege de schare, liep hij de schare vooruit en klom in een boom om Hem te zien; en gij weet, wat goed daaruit voor hem voortkwam, gelijk trouwens het rechte zoeken van Christus altijd

goede vrucht afwerpt. Jezus zeide tot hem: "Zacheüs, haast u en kom af, want Ik moet heden in uw huis blijven. Heden is dezen huize zaligheid geschied." Hij zal niet falen, maar Hij zal het woord, dat Hij gesproken heeft, houden: „, Bidt en gij zult ontvangen, zoekt en gij zult vinden, klopt en u zal opengedaan worden." Konden wij maar ernstig zijn in het zoeken van de Heere en gij weet, dat het nu een tijd is om te zoeken, en dat er nooit meer behoefte was dan er nu is om het bij God te zoeken. Zo waarachtig als de Heere leeft, ik durf het u in Zijn Naam beloven, als wij Hem wilden zoeken, wij zouden het heil des Heeren zien. En al zou er slechte tijding tot ons komen, laat dat ons niet ontmoedigen, maar laat ons hierop betrouwen en daarin ons vertrouwen stellen, dat onze Heere gevonden wordt van degenen, die Hem zoeken. Hij heeft daarvan reeds tekenen aan ons gegeven en zal het ook verder doen, als wij Hem zullen zoeken.

*Want zij wisten nog de Schrift niet, dat Hij van de doden moest opstaan.* De overige discipelen geloofden deze Schriften niet, die de opstanding van Christus uit de doden voorzegden. Kan dat mogelijk zijn, dat er een leerling in de school van Christus kan zijn, die zijn les niet heeft geleerd, die Christus hem heeft onderwezen? Kan dat wezen, dat iemand, die Christus Zelf zo dikwijls over Zijn opstanding heeft horen spreken, niettegenstaande dat alles, nog niet gelooft? Ja, gij kunt er hier het bewijs van zien. De leer, die hieruit voorkomt, is duidelijk, dat niet de middelen, noch, dat men Christus met eigen mond hoort prediken, voldoende zullen zijn om ons tot God te brengen en ons geestelijke dingen te doen verstaan. Wel is het prediken het middel, dat God daartoe heeft ingesteld en de weg, die Hij verordend heeft om zielen tot Hem te brengen; doch wanneer alles gedaan is, is het niet het enige middel om ons tot Hem te brengen. Het voornaamste is dit, dat onze Zaligmaker Zelf heeft gesproken: (Johannes 3:8) „De wind blaast waarheen hij wil en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet vanwaar hij komt en waar hij heengaat: alzo is een iegelijk, die uit de Geest geboren is. "Wij kunnen u prediken totdat ons hoofd barst en onze borst scheurt, ja, al predikten wij u tot de oordeelsdag toe, dan zou dat nog niets uitwerken, als niet de inwendige roeping des Geestes daarmede gepaard ging. Want het uitwendig geluid naar het oor is één zaak en het losmaken van alle knopen en het wegnemen van alle beletselen door Christus is een andere zaak. Christus zeide Zelf toen Hij in het vlees was: (Johannes 6:44) "Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke." Christus spreekt in die plaats tot hen, die de uitwendige middelen hadden en toch zegt Hij, dat het niets vreemds is, dat zij niet tot Hem komen, al hebben zij de middelen, omdat zij de trekking des Vaders nodig hebben om tot Hem te komen. De Schriftgeleerden hoorden Christus dikwijls prediken en desniettegenstaande keurden zij goed, dat de Heere der heerlijkheid gekruisigd werd. Christus wordt daar beiden, aan Joden en heidenen gepredikt (1 Korinthe 1:23), en ondanks dat "is Hij de Joden een ergernis en de Grieken een dwaasheid." Er is grote reden voor ons, wanneer het Woord des Heeren wordt gepreekt, dat wij Hem bidden, of Hij Zijn Geest en Zijn wind met het Woord moge doen gepaard gaan. Ja, alle middelen, die door ons of door anderen gebruikt kunnen worden, zijn niets, als zij daarmee niet gepaard gaan. Het is tevergeefs, dat wij vroeg opstaan en laat opblijven en de ganse dag brood der smarten eten, als de Heere de bijstand des Geestes niet schenkt bij de middelen, die wij gebruiken.

Nog eens, wij kunnen hieruit leren, dat wapenen van mensen ons niet zullen bewaren, als de Heere Zelf de wacht niet houdt over de legerplaats. God houdt altijd de uitslag van alle dingen in Zijn eigen hand. Dit dient om ons te leren niet op de middelen te vertrouwen, van welke soort ook, hetzij het inwendige, of uitwendige zaken zijn; wij moeten nooit op mensen, noch op wapenen, noch op enigerlei tweede oorzaken vertrouwen, maar alleen op de Heere, Die alleen de sterkte Zijns volks is. En zo moeten wij, wanneer wij die weg uitzien, over de tweede

oorzaken heen zien, en niet lager zien dan in de hemel, naar Hem, Die daar zit en alle veldslagen in de wereld en alle andere dingen bestuurt en beheerst en tenslotte zal doen zien, dat het einde heil, zaligheid, namelijk Zijn heil is voor allen, die op Hem betrouwen. Wat is de reden, dat hier niet wordt gezegd: „Zij geloofden Christus niet", maar "zij geloofden", wat dit punt betreft, „de Schriften niet?" Geen gedeelte van de Schrift toch is zo helder als dat de Heere Zelf met Zijn gezegende mond predikt over dat artikel van de opstanding uit de doden; hoewel de vijf boeken van Mozes en de andere Schriften dat artikel ook behandelen.

De reden hiervan is om ons te onderwijzen, dat Christus en de Schriften slechts één taal spreken, en dat zij, die de Schriften niet geloven, Christus niet geloven. Het is niet het geklank der bazuin van Christus, dat velen, die belijden, dat zij predikanten zijn, doen horen, maar een geluid van zichzelf en van mensen. Dit geeft ons te kennen wat Schrift en wat geen Schrift is. Dat is alleen Schrift en anders niet, dat overeenstemt met de wil van de Zoon Gods en overeenkomstig Zijn wil is, die ons in Zijn Woord is geopenbaard. Nog eens, dat is geen Schrift, en moet dus niet geloofd of beoefend worden, wat niet overeenkomstig het Woord van God is. En zo kunnen wij zien, dat ceremoniën en vindingen van mensen maar een stomme Bijbel zijn, en een grond, die niemand moest volgen voor zijn zaligheid. Als wij geen andere grond hebben voor ons geloof, dan alleen dit, dat de Paus, of de Kerk, zo iets gezegd heeft, of dat de grote geleerde doctoren het gezegd hebben, en wij het daarom geloven; evenals die arme mensen daarginder in het Noorden die zich bedriegen door te geloven wat ernstig schijnende mensen, die de naam van geleerd te hebben, tot hen hebben gesproken; dan volgen wij blinde leidlieden en wij zullen met hen in de gracht vallen. Doch zij, die waarlijk de geroepenen en uitverkorenen Gods zijn, kunnen de stem van Christus van de stem van mensen onderkennen; zij zullen alleen de stem van Christus volgen en anderen zullen zij niet volgen, wie zij ook zijn. *De discipelen dan gingen wederom naar huis.* Zij waren al te spoedig vermoeid van het zoeken, want zij konden evengoed gewacht hebben als de arme vrouw. God heeft echter ons zoeken van Christus en alle onze bovennatuurlijke werken van dien aard in Zijn eigen hand. Wij geloven, bidden, bekeren ons, zoeken naar Christus en Zijn Geest, loven, horen, lezen recht, enz., zolang als Christus ons bij de hand houdt; doch wij doen het niet langer. Een steen, die in de lucht zweeft, is buiten zijn element, en zolang als hij wordt tegengehouden zal hij daar blijven; neem echter het beletsel weg, dat hem van de grond afhoudt en hij zal er onmiddellijk weer heen vallen. Zo is het ook met ons. Wanneer wij ons met deze geestelijke plichten bezighouden, zijn wij buiten ons natuurlijk element, en als de Heere Zijn hand wegneemt van de sterkste Zijner kinderen, zal een vrouw hen in het doen van goede plichten te boven gaan. Dankt God voor het minste goed, dat gij hebt, en dat gij in een goede staat wordt bewaard. Zij hebben nooit de bijstand van Christus recht gekend, die de mens in de handen van zulk een voogd stellen als de vrije wil, om daardoor bewaard te worden; die zeggen, dat Christus de zaligheid voor allen heeft verworven en dat Hij, wanneer Hij die verworven heeft, ze de vrije wil in handen geeft, om er over te beschikken, zo het hem lust, om hen te bewaren of niet te bewaren. Dit is van Christus een dwaze koopman te maken, en er geen rekening mede te houden of Hij Zijn geld goed of slecht besteedt, doch zó is Christus niet. Hij weet, wat van allen zal worden, die Hij gekocht heeft. Gij weet, dat het altijd het geluk van de zwakke uitmaakt, als hij op de sterkere kan vertrouwen; zo is het ook het geluk van de arme ziel, dat zij op Christus en op vrije genade kan vertrouwen. Er hangt voor een schip van af, of het een goede stuurman heeft; het welzijn van de zwakke, verloren schapen hangt van een goede herder af, die ze weer opzoekt en voor hun vijanden behoedt. Het geluk van de zwakke, onverstandige wezen hangt af van een goede wijze voogd.

Evenzo hangt de zaligheid van verloren en omkomende zielen hiervan af, dat zij om hun zaligheid op Christus en Zijn sterkte vertrouwen, en niet op zulk een veranderlijke voogd, als hun vrije wil is.

*En Maria stond buiten bij het graf, wenende.* Hier is een wonderlijke zaak om over te denken. De discipelen des Heeren liepen weg en hielden op met Hem te zoeken. Een van hen had gezegd: „ Al werden zij ook allen aan U geërgerd, ik zal nimmermeer geërgerd worden." En toch is hier een vrouw, die verder gevorderd en standvastiger is in het zoeken van Christus dan hij, hoe schoon ook zijn belijdenis was. Het zijn niet schone woorden en een gouden belijdenis, die een ziel ten hemel zullen voeren en ons Christus recht zullen doen zoeken. Wij zijn allen in ons zoeken van Christus veel verschuldigd aan vrije genade.

Hier is een vrouw, die in haar zoeken van Christus al Zijn elf discipelen voorbijstreeft. Omdat zij nog niet had verkregen wat zij zocht; zij kon Christus niet vinden, en daarom wil zij niet heengaan, noch het opgeven, maar zij wil wachten en Hem blijven zoeken. Een ziel, die verliefd is op Christus, zal nooit tevreden zijn, zolang zij Christus Zelf niet krijgt. Gij, die Christus zoekt, geeft toch nooit het zoeken op voordat gij Hem ontmoet; want die al zoekende aan Zijn deur liggen, zullen Hem ten laatste ontmoeten, evenals die vrouw, die zeide: „ Ik zal aan Uw deur blijven liggen; laat mij daar sterven, als Gij dat wilt, en al zou het daartoe komen, dan zal ik daar sterven, want als ik wegga, zal ik Hem zeker niet ontmoeten." Weet dit, dat het vurig verlangen der ziele naar Christus met niets kan verzadigd worden dan met Hem Zelf.

Wij plegen te zeggen, dat wij datgene, waarnaar wij verlangen, moeten hebben, iets anders kan ons niet bevredigen. Iemand, die honger heeft en naar spijs verlangt, moet spijs hebben, het is hem om voedsel te doen, anders is hij niet voldaan, al krijgt hij iets anders. Iemand die in de gevangenis zit en verlangt vrij te zijn, is met niets te voldoen dan met vrijheid. Zo is het ook te dezer tijd met deze vrouw; al waren de discipelen bij haar, toch kan niets haar vertroosten, zolang zij haar beminnelijke Heere niet vindt, die zij zoekt. Leert die les van geestelijk aanhouden: het zoeken van Christus nooit op te geven, wanneer gij daarmede eenmaal zijt begonnen. Welgelukzalig zijn zij, die op deze wijze hun tijd besteden met Christus te zoeken.

*Als zij dan weende, bukte zij in het graf.* Maria bleef daar staan wenen, omdat zij Hem miste, en toch in het graf kijkende om te zien of Hij daar was. Dat is een goed en gezegend verlangen en een goede droefheid, die met doen gepaard gaat. Dat is waarlijk een hemelse smart, waar het doen en het gebruik der middelen op volgt. Van Jakob worden twee dingen gezegd: (Hosea 12:5) „ Hij weende en smeekte Hem"; hij worstelde wenende in de gebeden met God. Wat zou een stomme droefheid over het gemis van Christus? Maar dat is een rechte droefheid over het missen van Christus, die gepaard gaat met het gebruiken der middelen om Hem te vinden. Evenals de Bruid; (Hooglied 3:3) zij mist Christus, zij gebruikt alle middelen om Hem te vinden. Zij gaat tot de wachters en zegt tot hen: „Wachters, hebt gij Dien gezien, Die mijn ziel liefheeft? Zij gaat de stad rond naar de dochters van Jeruzalem en bezweert haar. Dit bewijst, dat haar droefheid een rechte droefheid is over het gemis van Christus. En gij weet wel, wat de Schrift zegt over de tranen van Christus: (Hebreeën 5:7) „ Die in de dagen Zijns vleses gebeden en smekingen tot Degene, Die Hem uit de dood kon verlossen, met sterke roeping en tranen geofferd hebbende, verhoord werd uit de vreze."

Dat is de smart en droefheid, die alleen voet bij stuk zal houden, wanneer de mensen bedroefd zijn wegens het gemis van Christus en tegelijkertijd de middelen gebruiken om Hem te vinden. Die niet alleen een verlangen naar Christus hebben, maar geen morgen en avondslaap willen missen om Hem te ontmoeten, die droefheid is maar een ijdele droefheid en zal geen goed doen.

Wat volgde hierop?

*En zag twee engelen in witte klederen zitten, één aan het hoofd en één aan de voeten, waar het lichaam van Jezus gelegen had.* Waartoe behoeft deze wacht hier te zijn, nu de Heere uit de doden is opgestaan? Zij blijven hier om getuigen te zijn van de opstanding van Christus, en die aan deze vrouw en aan de discipelen te prediken.

Lukas noemt een omstandigheid van dit prediken, die Johannes niet vermeldt: „Wat zoekt gij de levende bij de doden?“ Waarom zoekt gij, Roomsens, Christus aan het heilige graf, nu Hij is opgestaan? Gij kunt hier zien, dat het werk van de verlossing een zeer eervol en heerlijk werk is, want de engelen zijn in alle delen daarvan aangesteld om de wacht bij Christus te betrekken en wacht te houden. Zij voorzegden Zijn geboorte; toen Hij geboren was, moesten zij Jozef en Zijn moeder bekend maken, dat zij voor hun veiligheid moesten vluchten; toen zij weer met Hem moesten terugkeren, maakten zij het hun bekend; toen Hij in de hof was, werden de engelen aangewezen om Hem te dienen, om het bloedig zweet van Zijn aangezicht af te drogen. En nu, nu Hij in het graf ligt, worden zij daar gesteld om de wacht te houden bij Zijn gezegend lichaam, en van Zijn opstanding te getuigen. Wanneer Hij op de laatste dag zal wederkomen om te oordelen de levenden en de doden, zal Hij komen met ontelbare menigten van engelen, om ons te doen zien, dat het werk van onze verlossing een zeer eervol werk is; en de engelen houden daarbij de wacht en dienen ons.

Evenals een liefhebbende broeder, wiens broeder ziek ligt: o, wat zal hij hem vele diensten bewijzen gedurende de tijd van zijn ziekte, en het hele huis op de been brengen om hem goede verzorging te geven. Zo doen de engelen ook voor ons; zij doen vele boodschappen voor ons, en o, wat zijn zij verblijd als wij welvaren. Van de engelen staat geschreven, (Hebreeën 1:14), dat "zij gediensige geesten zijn, die tot dienst uitgezonden worden om dergenen wil; die de zaligheid beërven zullen." Acht uw zaligheid gering of hoog, naar gij wilt, het is toch de grote taak, die de engelen is opgelegd. Zij zijn aangesteld om Christus op te wachten, wanneer Hij onze zaligheid werkt, zowel in Zijn geboorte, angsten en begrafenis, als in Zijn hemelvaart, en zij zullen Hem vergezellen in Zijn wederkomst om te oordelen de levenden en de doden. De Heere heeft hen uitgezonden naar alle oorden der wereld om Zijn uitverkorenen bijeen te vergaderen.

Wee u, die de zaligheid gering acht, nu de Heere daarin zulke aanzienlijke boodschappers gebruikt. Helaas! velen denken gering over het werk onzer zaligheid. Honderden gedachten zullen van de morgen tot de avond in de hoofden der mensen opkomen en er zal nauwelijks één gedachte bij zijn over dit grote werk. En wat dunkt gij, dat van hen zal worden, die zo zorgeloos zijn omtrent het werk der zaligheid van het mensdom, waarin de engelen zo zorgvuldig bezig zijn?

De getuigen waren in witte klederen gekleed. De engelen hebben niet onze gewone landsdracht, maar zij zijn als de hemel in hun gewaad; om allen, die erfgenamen des hemels hopen te zijn, te leren, dat zij volgens hun land moeten gekleed zijn. De engelen zijn met heerlijkheid en majesteit bekleed, en daarom zal het zien van hen een zondaar als dood ter aarde doen vallen. Als wij erfgenamen Gods in Christus denken te zijn, laat ons dan niet zijn als de overigen van de verdorven wereld. De Apostel schrijft hierover: (Romeinen 12:2), „Wordt dezer wereld niet gelijkvormig, maar wordt veranderd door de vernieuwing uws gemoeds." Wanneer gij dronkaards en vloekers zijt en de dag des Heeren schendt, evenals de wereld dat doet, dan bewijst dit, dat gij van de wereld zijt, en dat uw genegenheden niet boven zijn. Indien gij wilt bewijzen, dat gij erfgenamen des hemels zijt, tracht dan als uw Vader en als uw land te zijn en draagt de livrei van het huis, dat is: heiligheid: „De heiligheid is uwen huize sierlijk, Heere." Bedenkt de dingen, die boven zijn.

*En die zeiden tot haar: Vrouwe, wat weent gij?*

Het zou schijnen onnodig te zijn haar die vraag te stellen, want zij had daarop kunnen zeggen: Ik heb mijn Zaligmaker verloren, wie kan dat afkeuren, dat ik ween? Wie kan mij daarover berispen, aangezien ik mijn Heere kwijt ben? In deze vraag wordt naar iets onderzocht, dat niet te zien is, en daarom vragen zij het, namelijk: Uw zaligheid is nu volbracht en de duivels zijn uit u geworpen, wat doet u nu zo wenen?

Onze Heere wil ons hiermede te kennen geven, dat wij dikwijls wenen, wanneer wij reden hebben ons te verheugen. Zij moest gezegd hebben: „Dit is de dag, die de Heere gemaakt heeft, laat ons op dezelve ons verheugen en verblijd zijn." Dit is een dag, waarin het vonnis ten uwen gunste in de hemel geveld is, dat het verloren zaad Adams is vrijgekocht; en gij zijt ook met de overigen in het besluit der verlossing begrepen, daarom moest gij niet wenen. O, dat wij konden leren onze aandoeningen en alles wat in ons is, bij God aan te passen; te wenen wanneer Hij weent en blijde te zijn wanneer Hij verblijd is. Wanneer onze Heere buiten in het veld is, dan is het voor ons geen tijd om te lachen en ons te verheugen en feest te vieren. Het is een tijd, die stof geeft om te weeklagen, nu onze Heere in het strijdperk is en Zijn legers buiten zijn en weinigen in getal.

Toch geloof ik, dat de Heere een dag voor ons bewaart, in welke wij, die in dit land wonen, zullen zeggen:

Dit is de dag, die de Heere gemaakt heeft, laat ons op "dezelve ons verheugen en verblijd zijn."

*Wie zoekt gij?* Deze vraag wordt haar gedaan om haar honger des te groter te maken, want hoe meer honger iemand heeft naar Christus, hoe meer hij altijd naar Hem zal hongeren. Leert dan al uw genegenheden en begeerten schielijk naar Christus te doen uitgaan; hebt Hem niet alleen lief, maar zijt krank van liefde tot Hem. Dat is meer dan gewone liefde tot Hem, dat men wegens de liefde tot Hem bijna zou sterven. Tracht dan al uw begeerten en verlangens naar Hem te doen aanwassen, ja, totdat gij die mate bereikt, die de Bruid had, toen zij zeide: „Ik bezweer u, gij dochters van Jeruzalem, indien gij mijn Liefste vindt, wat zult gij Hem aanzeggen? Dat ik krank ben van liefde;" Ik bezweer, zoals gij het voor God zult verantwoorden, dat gij Christus zegt, dat ik wegens het gemis van Hem, krank ben van liefde, zolang totdat gij in de hemel komt om eeuwige lofliederen van Hem te zingen.

*Zij zeide tot hen: Omdat zij mijne Heere weggenomen hebben, en ik weet niet, waar zij Hem gelegd hebben.* Dit is haar verdediging, die zij aanwendt om zich te rechtvaardigen, dat zij weende: Waarom zou ik niet mogen wenen, die eens Christus had, en Hem kwijt ben? Dat is een droefheid, die voor God en voor de wereld mag worden bekend, dat men bedroefd is over het gemis van Christus. Sommige mensen zijn bedroefd, en het is een schande als men het hoort, omdat de oorzaak dier droefheid niet goed is. Droefheid over het gemis van mijn kinderen, over het gemis van mijn man; droefheid over het verlies van iets van de wereld, of dat men iets voor Christus moet uitgeven, en dergelijke; dat is een schandelijke droefheid, die niet beleden kan worden. Maar dat is een eerlijke droefheid, die over het gemis van Christus gaat. Ziet, dat gij al uw genegenheden op die wijze besteedt, want die droefheid en de reden daarvan, moogt gij voor God en mensen belijden. Dat is een droefheid, die openlijk erkend mag worden, die voortvloeit uit het gemis van Christus. Wat is de stof en oorzaak van haar droefheid?

*Zij hebben mijn Heere weggenomen, en ik weet niet waar zij Hem gelegd hebben.* Hij is buiten mijn gezicht, en hoewel dat zo is, toch is Hij mijn Heere; Hij is dood en toch is Hij mijn Heere. Want wat zij zegt: „Zij hebben mijn Heere weggenomen, en ik weet niet, waar zij Hem gelegd hebben", geeft te kennen, dat zij nog twijfelde aan Zijn opstanding. En een weinig daarna zegt zij tot Christus Zelf, menende, dat Hij de hovenier was: „Heere, zo gij Hem weggedragen hebt,



zeg mij, waar Gij Hem gelegd hebt, en ik zal Hem wegnemen." Het zal mij een zoete last zijn, als ik Hem mag wegdragen, niettegenstaande al die ponden aan specerijen, die met Hem zijn ingebonden.

De lering is duidelijk. Voor de kinderen Gods is de verlorene Christus, wanneer alles is afgelopen, toch hun Christus. In Hooglied 5 ligt de Kerk van Christus in haar bed te slapen en Christus, haar Man, staat buiten aan de deur te kloppen, en zij zegt: „Ik sliep, maar mijn hart waakte. Dat is de stem mijns Liefste." Uw Liefste, en toch; hoewel dat zo is, is Hij buiten uw gezicht. Laat de Christus van de gelovigen zijn waar Hij wil, Hij is toch de hunne. Al waren zij in de hel en Hij in de hemel, de gelovige zal zeggen: Hij is mijn Christus, al zou Christus mij in de hel stoten, en mij niet voor de Zijne erkennen. Hij is toch de mijne.

Zo getuigt het woord van David als het voorbeeld en het woord van Christus als het tegenbeeld: „Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" Het is een verlatende Heere, en toch is Hij na alles hun Heere. Ja, de gelovige zal zeggen: Hij is mijn Heere, al verlaat Hij mij, en ik zal tot Hem gaan. Dan zal het ware geloof, wanneer het met de rug tegen de muur staat vanwege de aanvallen, aanspraak maken op Christus, en het er voor houden, dat zij Hem toebehoren. En dat is een zeer goed kenmerk van het geloof, dat men, wanneer men naar alle hoeken uitziet en naar Christus vraagt, en Hem niet kan vinden, Hem nochtans voor Zijn Christus houdt. Daar is de duivel zo gaarne mee bezig, u te doen twijfelen, dat Hij uw Christus of uw Heere is. Dit was de verzoeking, waarmee Hij Christus onze Heere aanviel: „Indien Gij Gods Zoon zijt." Waar, de duivel het op gemunt heeft in zijn verzoeken is, ons te doen twijfelen of Hij onze Christus is. Doch laat dat nooit los, wat er ook gebeurt, maar houdt altijd vast, dat Christus de uwe is.

O, dat dit land dit nu mocht geloven, dat Hij onze God en de God van dit land is. Veronderstelt dan, dat onze troepen, die nu in het veld zijn, verslagen werden hoewel wij op God vertrouwen, dat dit niet zal gebeuren maar al zou het zo zijn, dan zeg ik nochtans, aangezien Hij Schotlands Heere is, als wij op Hem zullen wachten en op Hem en op Zijn heil vertrouwen, dan zal het worden bevonden, dat wij dit niet tevergeefs zullen doen, maar dat Hij ons, die op Hem vertrouwen, Zijn heil zal doen zien. Deze Heere, Die dit voor ons kan doen, de Zone Gods, Christus Jezus, Zijn Vader en onze Vader, en de Geest der genade, zij eeuwig lof en ere.

Amen.

## DE WENENDE MARIA AAN HET GRAF

*En die zeiden tot haar: Vrouw! wat weent gij? Zij zeide tot hen: Omdat zij mijn Heere weggenomen hebben, en ik weet niet, waar zij Hem gelegd hebben. En als zij dit gezegd had, keerde zij zich achterwaarts, en zag Jezus staan, en zij wist niet, dat het Jezus was. Jezus zeide tot haar: Vrouw, wat weent gij? Wien zoekt gij? Zij, menende, dat het de hovenier was, zeide tot Hem: Heere, zo gij Hem weggedragen hebt, zeg mij, waar gij Hem gelegd hebt, en ik zal Hem wegnemen. Jezus zeide tot haar: Maria! Zij, zich omkerende, zeide tot Hem: Rabbouni, hetwelk is gezegd, Meester. Jezus zeide tot haar: Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader; maar ga heen tot Mijn broeders, en zeg hun: Ik vaar op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en uw God. Johannes 20: 13-17.*

Geliefden in de Heere!

Hier is, *ten eerste*, een samenspraak tussen Maria Magdalena en de engelen, die de wacht gehouden hadden bij het graf van Christus, en getuigen waren geweest van Zijn opstanding (vers 13). Dan wendt zij zich van hen af en haar oog valt op Christus, doch zij kent Hem niet.

*Ten tweede*. Een samenspraak tussen Maria en Christus, terwijl zij niet wist, dat Hij het was (vers 14, 15). Een mens kan in Christus geloven, en toch de verzekering daarvan missen. Zij kunnen een waar geloof in Hem hebben, zonder nochtans de gevoelige verzekering van Zijn liefde te hebben.

*Ten derde*. Een samenspraak tussen Christus en haar nadat zij Hem tot haar volkomen vertroosting kende. De Heere vertroost Zijn volk na een tijd van treuren: (Psalm 20:6), „Des avonds vernacht het geweest maar des morgens is er gejuich.”

Maria Magdalena komt eerst tot het graf en ontmoet Christus; Hij toch had haar van zeven duivels verlost en zij had Hem zeer lief, omdat haar veel zonden vergeven waren. Wij zijn geneigd de zonde en de duivel als een zoet bezit te achten, zolang als wij die hebben, doch wanneer Christus die van ons wegneemt, walgen wij er van, en wij verblijden ons in Hem en Zijn ontferming.

*Wat weent gij?* De engelen benijden haar niet in haar verlangen naar Christus; neen, zij verblijden zich als zondaren krank zijn van liefde naar hun Liefste. Maria had reden zich te verheugen en niet te wenen, want de opstanding van Christus moest als een doek zijn, om alle tranen van het aangezicht der zondaren af te wissen.

*Leer*. Wij hebben dwaze en ijdele genegenheden, die door de zonde vergiftigd zijn; wij wenen wanneer wij moesten lachen en wij lachen, wanneer wij moesten wenen. De discipelen hadden zich moeten verblijden, omdat Hij zeide: Ik ga heen tot de Vader. Het was een gezegend heengaan voor hen, want Hij ging heen, om hun plaats te bereiden; maar zij waren bevreesd en bedroefd omdat Hij wegging. Sommige menen, dat Hij Zijn volk niet weidt, wanneer Hij afwezig is; doch laat mij u dit zeggen, dat God Zijn volk niet alleen voedt met een gevoel van Zijn tegenwoordigheid, maar ook met afwezigheid. Wanneer de maan achter een wolk is, en de Heere weg is, neemt het verlangen toe en de honger en dorst naar Hem vermeerdert, en dat is een goed teken. Wij hebben dikwijls een verkeerde gedachte van onze Heere en gaan wezenlijk vooruit, wanneer wij menen, dat wij achteruitgaan.

*Waarom weent gij?* De engelen konden dit onderwijzen, dat de opstanding van Christus uit de doden een stof van blijdschap is. Toen Christus zag, dat Johannes van vreze als dood aan Zijn voeten viel, "Openbaring 1:17-18, legde "Hij Zijn rechterhand op hem, zeggende: „Vrees niet,

Ik ben de Eerste en de Laatste; en Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen." (Psalm 118:24):,, Dit is de dag, die de Heere gemaakt heeft, laat ons op dezelve verheugd en verblijd zijn. (Handelingen 13:32): „En wij verkondigen u de belofte, die tot de vaderen geschied is, dat [namelijk] God dezelve vervuld heeft aan ons, hun kinderen, als Hij Jezus verwekt heeft." Daarom zei Christus na Zijn opstanding tot Zijn discipelen:,, Ik ben het, vreest niet. Vrede zij ulieden." Alles is wel, aangezien Hij "overgeleverd is om onze zonden en opgewekt om onze rechtvaardigmaking." (Romeinen 4:25). Het is even alsof Christus zeide: Gij en Ik hebben het pleit gewonnen; verblijdt u en komt uit, alles is betaald: „Ik leef en gij zult leven."

Droevig en koud zou onze troost voor eeuwig zijn geweest, als de dood Christus in het graf had gehouden. Het is een hard bed, als men in de donkere put des doods gaat, en men zou daar nooit weer uitkomen: dáár allen eeuwig te wonen. Het is een ellendig huis; de binnenkamer is de koning der verschrikkingen, ja, de zwarte hel, de poel, die daar brandt van vuur en sulfer. Doch de Heere heeft in Zijn opstanding over de dood en de hel getriomfeerd en al Zijn uitverkorenen van die vloek, waar zij onder lagen, als erfgenamen van de hel, verlost. Daarom is het komen uit de gevangenis van onze Heere, een doen uitkomen van al Zijn kinderen. Denkt u nu in, (als wij die veronderstelling mogen maken) dat gij een arme man ziet, met een of twee kinderen op zijn rug, die een diep water doorwaadt; hij schijnt te zullen verdrinken en de kinderen schreeuwen van vrees, en hij roept hun toe: Weest stil, mijn kinderen, ik zal er u doorbrengen; en wanneer hij eruit komt, wist hij hun aangezichten af. Zo ook had Christus in het graf al de kinderen, die Zijn Vader Hem gegeven had, wettelijk om Zijn hals gehangen en in Zijn armen. Onze hemel en al onze dagvaardingen en oorkonden, onze ganse zaligheid was met Hem in het graf.

*Maria zeide tot hen: Omdat zij mijn Heere weggenomen hebben, en ik weet niet waar zij Hem gelegd hebben.* Heb ik geen goede reden om te wenen? Zou ik mij niet mogen uitwenen? Zij hebben mijn Christus van mij weggevoerd. Wij zien dan twee dingen in haar: Zij hebben mijn Christus weggenomen; Hij is dood, en zij hebben Hem naar een andere plaats gedragen, en ik weet niet, waar Hij is, doch niettegenstaande Hij weg is, Hij is toch mijn Heere.

Merkt dan hierin aan, dat een dode Christus, naar gij meent een verborgene en fronsende Christus, toch *uw Christus en mijn Christus kan zijn*: (Jesaja 69:14):,, Doch Sion zegt: De Heere heeft mij verlaten, en de Heere heeft mijner vergeten." Dan kan een verlatend God, Sions God zijn.

Wanneer het geloof en het bezwijken tezamen worstelen grijpt het geloof altijd Christus aan. Het geloof kan zeggen: Christus is niet dood, al zijn er ook honderd mijlen tussen Hem en mij, nochtans is Hij mijn Christus, mijn Heere en mijn God. Het kan worden afgedreven van vele houvasten en van het geloof, dat Hij uit de doden is opgestaan en van het geloof van veel zoete beloften; bezwijking en twijfeling kunnen Christus belasteren en zeggen, dat Hij liefdeloos en weg is, maar er is altijd een houvast aanwezig en het geloof zegt: *Hij is mijn God*. Evenals een kapitein, die belegerd wordt, wanneer er veel wallen zijn neergeschoten, en de vijand veel grond op hem heeft gewonnen en alle buitenwerken heeft genomen, dan is er altijd nog een sterkte aanwezig, die niet genomen is, die niet kan worden genomen.

Men zegt, dat als een stervend mens iets vastgrijpt, hij dat vasthoudt, totdat hij gestorven is. De doodsgreep, waarmee een kind van God Christus aangrijpt, houdt hij altijd vast. Het is goed, als wij in elke weg Christus kunnen vasthouden, hetzij een dode of een levende Christus; hetzij een gekende of een ongekende Christus; wij moeten steeds iets vasthouden, of wij zullen alles verliezen. Laat ons de hand vasthouden, die ons slaat, en haar kussen, als wij niet bij Zijn hals en Zijn aangezicht kunnen komen om die te kussen.

Wij achten Christus maar weinig, wanneer wij onze bekomst van Hem hebben, en wanneer Hij leeft; doch wacht totdat de honger komt, en dan zult gij een wereld voor Zijn dood lichaam willen geven. Er was zulk een honger in Maria Magdalena, dat zij blij zou zijn, als zij de dode Christus in haar armen mocht hebben. Zij is van gedachte, dat dit beter is dan niets. Maria zoekt niets zozeer, als dat zij de dode Christus met haar armen mocht omvangen.

Soms vermorsen wij goede spijs en achten die weinig. Wij achten het gezelschap van Christus niet hoog op avondmaaltijden, doch de dag zal komen, waarin wij blij zullen zijn met een kruimeltje van het brood van Christus. Waart gij hongerig, toen deze tafel werd aangericht, dan zult gij blij zijn als gij de zoom van Zijn klederen moogt aanraken, en Zijn voeten moogt kussen. Gij weet maar weinig wat het is Hem te missen: (Klaagliederen 1:16) „Om dezer dingen wille ween ik, mijn oog, mijn oog, vliet af van water, omdat de Trooster, Die mijn ziel zou verkwikken, verre van mij is." Ik geloof, dat het geen kinderspel was: (Psalm 77:4) „Dacht ik aan God, zo maakte is misbaar"; hoe Hij mij in vorige tijden omhelsde en liefhad; doch nu heeft Hij mij verlaten, en ik weet niet wat te doen; „peinsde ik, zo werd mijn ziel overstelpt." Wat is dat? "Dacht ik aan God, zo maakte ik misbaar." Moest het niet eerder zijn geweest: Ik dacht aan God en sprong op van vreugde? Neen, ik dacht aan God, aan Hem, die eens aan mij dacht, en mij liefhad, maar nu heeft Hij mij verlaten en ik weet niet wat te doen! Op zulk een tijd is een oogwenk van God, al is die zo kortstondig als de fikkering van een bliksemstraal in de lucht, als het ware, een halve hemel. Het zou goed zijn als wij allen Maria's deel daarvan hadden: „Zij hebben mijn Heere weggenomen, en ik weet niet, waar zij Hem gelegd hebben." Zij zegt: „Ik weet niet, waar zij Hem gelegd hebben." Het is een pijnlijke zaak, Christus te verliezen, maar het is nog pijnlijker, niet te weten waar Hem te vinden. Het is zowel een beproeving Christus te missen, als niet te weten waar Hem te vinden. De Bruid zegt: „Hebt gij Dien gezien, Die mijn ziel liefheeft? Indien gij mijn Liefste vindt, wat zult gij Hem aanzeggen? Dat ik krank ben van liefde." Soms zullen Gods kinderen Hem in de wijken en in de straten zoeken en Hem niet vinden in het gebed, noch in het Woord, noch aan de heilige tafel, noch in het lezen, noch in de onderlinge bijeenkomsten. Zij zullen als het ware, Christus van plaats tot plaats volgen, en niet weten, waar Hij te vinden is; zij weten niet waar Hij is.

*Ik weet niet, waar zij Hem gelegd hebben.* Zij geloofde, dat Christus nog dood was, en het was haar onwetendheid en haar ongeloof, want Hij had hun dikwijls gezegd, dat Hij zou opstaan, maar zij geloofden Hem niet. Dan zien wij hier, dat er in Gods kinderen onkunde is, zelfs bij een goede en hartelijke genegenheid voor Christus. In Hooglied 5 zien wij, dat een gemeente tegelijk slapende en worstelende kan zijn. Nicodemus had het gezelschap van Christus lief en toch was hij zeer onwetend. De discipelen des Heeren volgden Hem, en toch waren zij onverstandigen en tragen van hart om de Schriften te geloven. Onze ziel is als een harp, waarin een gebroken of ontstemde snaar is; ons verstand en onze genegenheden zijn als een gebroken of verlamd been; wij hebben enig licht in het verstand, maar onze genegenheden zijn zo koud als lood. Wanneer de genegenheden niet door de wind des Geestes worden aangeblazen, kunnen beide, het verstand en het geheugen, aan verzuimachtigheid lijden; ja, als God hun het juk niet oplegt en hen voor de ploeg spant en aandrijft, zal het een of ander deel achterover gaan liggen als een luie os. Er is in ons altijd een kromte of kreupelheid, zodat wij evenals Jakob hinkende naar de hemel gaan. Helaas! deze eeuw heeft licht, maar het is ingekuipt; het is ons genoeg, dat wij belijders zijn, doch weinigen hebben wat zij nodig hebben op reis naar de hemel. God verhoede, dat ik iemand zou ontmoedigen, maar ik zie, dat de mensen zich met te weinig tevreden stellen; enig licht en zwakke liefde voor het Woord en de leraar en dan houden zij nog steeds hun oude zonden en wegen vast; zij zijn in de praktijk en in de verbetering des levens nog even als voor tien jaren, en sommigen van hen zijn erger

geworden. Nu, in de naam en op het gezag van de Zoon Gods, beproeft of het goed, genoegzaam werk is; ziet toe, dat het met het wapen van Christus gestempeld en gezegeld is. *Zij keerde zich achterwaarts*. De engelen kunnen een verwonde consciëntie, die Christus kwijt is, niet helpen. (Hooglied 3:13). De wachters konden de Bruid niet tot Christus, tot Hem, Die haar ziel liefhad, leiden. Ja, Hij kan soms in het gebed niet gevonden worden (Psalm 22:3): „Mijn God, ik roep des daags, maar Gij antwoordt niet; " en des nachts, en ik heb geen stilte." Wat betekende de droge keel van de Profeet? En toch kon hij God niet vinden. Job zegt (Job 13:24): „Waarom verbergt Gij Uw aangezicht en houdt mij voor Uw vijand?" Er is dikwijls in het lezen van het Woord zulk een dodigheid, dat Gods kinderen niet op de been kunnen komen; en zij staan verbaasd, die dit diep verval gezien en ervaren hebben. Zult gij het niet zeggen, wanneer God Zijn vinger op de ziel legt en een snaar van de consciëntie breekt? Welke middelen zullen worden aangewend om die gebroken snaar weer vastgeknoopt, en de gebroken beenderen geheeld te krijgen? Ik weet wel, dat God in het gebed gevonden is; maar ik spreek nu over een nabijheid van, of een toegang tot een blik van Christus. Ik weet wat het is, ik heb het zelf nog onlangs ondervonden. Weet gij, waarom nabijheid en vertroosting zoete spijs is en niet het gewone voedsel voor Gods kinderen? Er is een tijd, of een loop der omstandigheden, wanneer de wind, na het gebruik der middelen blaast waarheen hij wil. Christus zal komen, en er is tegelijkertijd slechts dodigheid, zodat gij Hem niet kunt gevoelen, zien, noch horen.

Misschien zult gij zeggen: Wat zullen wij doen als de middelen niet van kracht zijn? *Antwoord*: Ik ken geen kind van God, dat altijd in zulk een toestand is, dat hij niet kan horen, zien, noch gevoelen. De slapende Kerk heeft een wakend hart. (Hooglied 5:2).

Genade te hebben om Christus te missen is iets te gevoelen, te horen en te zien. Zij, die evenals Saul moeten zeggen (1 Samuel 28:15): Ik ben zeer beangst en God is van mij geweken, zijn in een droevige gelegenheid, doch Gods kinderen hebben reden zichzelf te berispen, als zij bezwaard van gemoed zijn, omdat zij vertroosting zoeken en die niet vinden. Ik verbied hun niet, dat zij bidden, horen, lezen, ja alle middelen gebruiken, maar ik wil dat zij twee dingen doen.

1. Dat gij voortdurend roept, opziet naar de hemel en zeer ongeduldig zijn, totdat gij uw rechten en een nieuw zegel krijgt; slaap niet, eet niet, rust niet voordat Hij wederkomt; klaag, zijt gemelijk, maak haast, verlang en honger naar Christus; zie op alsof gij boos waart op de wolken, die Hem verbergen en u verhinderen Hem te zien. Zal iemand hun, die Christus kwijt zijn, gebieden, dat zij gaan slapen?

2. Zijt nochtans lijdzaam en onderworpen, bindt Hem aan geen tijd of wijze van komen (Psalm 40:2) „Ik heb de Heere lang (Engelse overzetting: lijdzaam) verwacht en Hij heeft Zich tot mij geneigd en mijn geroep gehoord." David riep en schreeuwde toen, en toch had hij lijdzaamheid.

Is dan een roepend en hard roepend mens een lijdzaam mens? Ik zeg van ja. (2 Petrus 3:12): „Verwachtende en haastende tot de toekomst van de dag Gods." Ziet of ik lieg.

*En zag Jezus staan en wist niet, dat het Jezus was*. Gelijk in het lichaam het gezicht en het gehoor verslijten, zo ook kunnen wij in de ziel Christus zien en Hem niet kennen. Velen hebben licht, evenals zieken, die spijs naast hun bed hebben staan, maar er geen gebruik van kunnen maken. Zolang uw ziel krank is en Hij u niet kent, moet de kennismaking altijd vernieuwd worden. Hij moet de kool aanblazen; het hete hoofd van Christus moet onze dode hoofden verwarmen en Zijn levende hand bezielen en dan beginnen wij onze vingers te roeren en Hem aan te grijpen. Wanneer Christus echter maar drie dagen weg is, moeten wij weer met A, B, C, beginnen. Hij verliet Petrus slechts een dag of een nacht, en Petrus verliet Hem en hij bekeerde

zich niet, voordat de Heere hem met een liefdesblik aanzag, die hem deed ontwaken. Hij wendde Zich een weinig van Zijn discipelen af en zij verlieten Hem en vloden en kwamen niet weer op de been, voordat Hij hen over hun ongeloof bestrafte en hun harten opende. Hij weet, dat een zwak schaap, dat in een put of kuil is gevallen, er zichzelf niet kan uithelpen. Christus maakt altijd het blatende en bloedende lam los, dat in de doornstruiken verward zit. Een boog kan zichzelf niet spannen, dat moet een mens doen; hij kan van zichzelf niet schieten, een hand moet de pijl op de pees leggen en die aantrekken en loslaten. Zo moet gij de weg naar de hemel leren; het is een ontlenend leven, dat wij hier leven. Altijd vallen wij weer en Christus zet ons altijd weer op onze voeten. Ik zie, dat Christus Zich moet kwellen in ons op de rechte weg naar de hemel te leiden.

Ik denk aan een oude versleten bark; bij elke stoot op een rots slaat er een gat in en moet er een nieuw stuk ingezet worden; de volgende dag krijgt het weer een stoot en er valt een gehele plank uit, zodat er een nieuwe plank ingezet moet worden. Zo is het ook met onze consciëntie, er is een verrot hout in deze onze oude zielen een stoot van verlaten gedurende drie dagen veroorzaakt een scheur in de ziel van Maria Magdalena, zodat zij Christus ziet en Hem niet ziet. David stootte tegen een rots van begeerlijkheid en dit veroorzaakte een wijde scheur van overspel en doodslag. De oude bark van Petrus krijgt een stoot van vrees en het bracht hem tot verloochening van zijn Heere. De voorhamer des Heeren viel neer op de discipelen, en zij krijgen lust om hier eer en gemak te hebben; er komt een grote scheur in hen, en zij menen, dat Hij hen hooggeplaatste mensen in de wereld zal maken en dat Hij het koninkrijk weer aan Israël zal herstellen. Ik zeg u, dat Christus altijd weer nieuw hout moet inzetten, totdat alles vernieuwd is, want Christus zal al het oude verrotte hout van Adam uit ons wegnemen en er is veel werk aan verbonden om deze oude wrakconsciëntie te maken, die aan splinters geslagen schijnt te zullen worden.

*Jezus zeide tot haar: Vrouwe, wat weent gij? Waartoe behoeft Christus dit te vragen? Waarom zou Christus aan een vrouw, aan een gebrokene van hart, die niemand dan Christus zoekt, vragen: „Waarom weent gij? Wien zoekt gij? Gij weet, dat een vader gezind is zijn kind een appel te geven, en dat hij, die latende zien, zal zeggen: Wil je die appel hebben? Gij weet, dat Hij tot een kranke zeide: „Wilt gij gezond worden? Het kan zijn, dat er sommige zielen zijn, die heden naar Hem verlangen, en toch zegt Hij: Mijn lieve volk, zeg Mij, wie gij wilt hebben en wie gij zoekt. Ziet hier, dat er een fout in haar begeerte was; zij zocht een dode Christus, of zijn dode lichaam, en Hij wilde, dat zij een levende Christus zou zoeken. Ziet daarom toe, wanneer gij Christus zoekt, dat er geen feil in uw begeerte is; misschien hebt gij uzelf op het oog, wanneer gij Hem zoekt. Gij zoekt alleen vertroosting en misschien heeft Hij u hier gebracht om niet te horen dan overtuiging en om uw trotse harten te vernederen.*

Wanneer wij God zoeken en onze genegenheden gaande zijn, kan de duivel er zijn armen tot de schouderbladen toe insteken, er een handvol van zijn draf inwerpen en de dekmantel verijdelen. Wie zou denken, dat een vrouw, die om Christus weende, verkeerd handelde? En toch, zij weet niet wie zij zoekt. Ja, laat mij op avondmaalstijden om Christus' wille vragen, wie gij zoekt? Gij zult zeggen: Christus. Ik zeg: Gave God, dat het zo was. De ene zegt: Ik begeer niets dan vertroosting; een ander zegt: Ik heb niets zo nodig dan een week hart; en een derde komt omdat het de mode is. Ik vraag u ernstig af: Wie zoekt gij? Geblankette huichelaar, gepleisterde, verrotte geveinsde, gij zoekt de duivel en uw verdoemenis.

*Zij menende dat het de hovenier was. Haar gemoed was verward door droefheid en ongeloof in haar hart, en de Heere hield haar ogen, dat zij Christus niet kende, dat Hij Christus was, en toch zag Christus er meer hemels uit dan Hij placht.*

*Leer.* Dan kan een kind van God tot Hem spreken en Hem niet kennen. Helaas! Wij meten Hem dikwijls bij onszelf af. Zo houdt Job de Heere voor een veranderde Heere, een andere God voor hem, een, Die hem voor Zijn vijand hield. Zo ging het ook met Jona, Jeremia, Elia, Habakuk en anderen in hun worstelingen. Het ongeloof toch is een dik masker voor de ogen der mensen, en wie zijn zij, die de satan niet zal blinddoeken? Hij wilde Christus een masker voor de ogen doen, en alle heerlijkheid der wereld tussen Hem en Zijn Vader stellen, doch Christus zag door het masker heen. De duivel wilde het hof, eer en de vermaken der zonde voor de ogen van Mozes zetten, maar God scheurde het masker, en hij zag op de vergelding des loons. De duivel bedekte de ogen van Bileam met goud.

Heeft niet de hoer van Rome Christus tot een hovenier gemaakt? Er wordt nu naar geen andere Christus gevraagd, dan naar wat in het Parlement binnenrijdt. Zij hebben Christus en Zijn Kerk zijden kleren aangetrokken en zij willen ze niet dragen. Ik bid u, werpt de kappen en maskers van de duivel af, en vraagt van Christus ogenzalf om te kunnen zien, dat Christus de Christus is.

*Zeg mij, waar gij Hem gelegd hebt.* Wat zou dat dode lichaam een til geweest zijn! Zou het voor een vrouw niet te zwaar geweest zijn om de dode Christus, Zijn grafklederen en een honderd pond mirre en aloë, die op Zijn lichaam gelegd waren, op te tillen? Een paar honderd pond en toch zegt Maria, dat zij Hem wil wegnemen; ja, al kon zij niet, zij wilde aan Hem tillen totdat haar rug brak, en zij haar armen uit het lid trok, als zij Hem maar had.

*Leer.* De liefde heeft sterke, brede schouders, hoge bergen en zware lasten zullen de liefde niet vermoeien. De liefde zal nooit zweten, bezwijken, noch bezwijmen, want God helpt de liefde. De liefde is sterk als de dood, of als het graf (Hooglied 8:6). Hebt liefde, en geen last die Christus u oplegt, zal te zwaar zijn. Waren niet de martelaren met liefde beladen, toen een gewelddadige dood en levend verbrand te worden hen niet te zwaar waren wanneer die op hen werden gelegd? Doch de liefde deed hen de bergen oplopen met de dood en martelingen beladen. Legt de ganse hel op een ziel, die Christus liefheeft, en zij zal met de last weglopen. Zoekt en krijgt liefde, en zij zal niet aan de zijde uitbarsten. Kwam Mozes niet van het hof met zijn rug beladen met liefde voor het volk van God? En hij werd niet vermoeid.

*Jesus zeide tot haar: Maria.* Merkt op, dat Christus Maria bij haar naam noemt. Het is dus geen zwakke, algemene kennis, waarmede Christus de Zijnen kent, zoals men pleegt te zeggen: Ik ken die man nauwelijks, maar ik heb hem gezien. Neen, Christus kent al Zijn schapen bij name. (Lukas 19:5): „Jesus, opwaarts ziende, zeide: „Zacheüs, haast u en kom af, want ik moet heden in uw huis blijven." (Johannes 1:48), „Jesus zag Nathanaël tot Hem komen, en zeide van hem: Ziet waarlijk een Israëliet in welke geen bedrog is." Johannes 10:14) „Ik ben de goede Herder, en Ik ken de Mijnen en word van de Mijnen gekend." Dit betaamde Christus; Hij is geen overhaast koopman, maar Hij zag Zijn goederen en kende ze alle bij name eer Hij de prijs voor hen betaalde. Ja, God bracht ze allen voor Hem en zeide: Neem hen, bij hun namen en woonplaatsen, en Ik zal u de einden der aarde geven tot uw bezitting; Hij zal ze allen aan de overzijde der rivier brengen (Zefanja 3:10); de verstrooiden uit Juda, enz. (Jesaja 9:12). Deze allen zijn de Zijnen. De Vader heeft gezegd: Zoon, Gij zult niet voor niets werken; wat denkt Gij van Uw waren, hoe bevallen U Uw goederen en de Mijne? En Zijn Vader gaf Hem een schone rol, waarin al hun namen geschreven waren, elk afzonderlijk, man en vrouw, zoals Hij hen elk persoonlijk genoemd had Johannes, Thomas, Maria, enz., de gehele kudde was gemerkt. Evenals iemand, die uit een grote kudde zoveel schapen verkoopt, en ze voor de koopman brengt; hij laat hem zijn waar zien en zet er zijn merk op. Zo ook was de ganse wereld, het gehele menselijke geslacht, als een grote kudde voor Gods aangezicht, en de Vader gaf Christus de keur van de markt, en Hij koos er zovelen uit de kudde, en handelde met

Hem over die schapen. De Vader telde ze allen aan de Zoon over, een schoon aantal kinderen, zeggende: Neem hen, Mijn Zoon, maar Gij zult ze duur betalen. En zij werden allen beide van Gods merk en van Christus' merk voorzien. Christus weet in welke velden zij ingaan; Hij heeft ze in Zijn boek geschreven en roept hen, en zet de Naam des Middelaars op hen, de nieuwe naam, Zijn merkteken. Dit is de reden, waarom uit twee of drieduizend, die in een kerk waar het Woord gepredikt wordt samenkomen, de een bij name, en weer een ander bij name door Christus wordt geroepen; het is de waar, die Christus gekocht heeft, Hij komt om wat Hem toegeteld is. De Vader moet de voorwaarden met Christus houden, want Hij kreeg pand (zoals gij zegt) in de dagen van Abel, en Hij moet al Zijn schapen in gedachtenis houden. Doch gij zult zeggen: Helaas! Christus heeft mij vergeten. Wacht u daarvoor. Zult gij zeggen, dat de Vader een schaap misgeteld heeft, en dat Christus bij het tellen een schaap heeft verloren? Dan is Hij slaperig en zorgeloos, maar het is niet zo.

Wat is het een aangename gedachte, dat Hij voor u zorgt; voor u, Johannes, Maria, enz., die in Mijn boek zijn geschreven. Uw naam staat in de witte rol, en op die voorwaarde heb Ik heden Mijzelf, Mijn vlees en bloed, aan u gegeven. O, verblijdt u dan, gij zult in de telling niet uitvallen. Er is geen misrekening tussen de Vader en de Zoon, maar die is getrouw en secuur. Zegt mij, wanneer hebt gij gehoord, dat Christus u bij uw naam noemde? Ik zeg u, dan, wanneer elke belofte als bij name tot u gesproken wordt, en wanneer gij zegt: Ginds is vastberaden gesproken. Evenals wanneer een naamrol wordt afgeroepen; eenieder roept: hier, hier, op het horen van zijn naam. Wanneer het Evangelie gepredikt wordt, roept Christus de rol af; en uw ziel gelooft met blijdschap, wanneer gij roept: hier, hier, Heere Jezus! Geeft er daarom goed acht op, wanneer gij uw naam hoort afroepen, en antwoordt erop. *Zij, zich omkerende zeide tot Hem: Rabbouni.* Daardoor erkende zij, dat zij een leerlinge van Christus, en dat Christus haar Meester was.

*Merkt op.* Christus doet hier een korte predikatie; Hij zegt maar één woord: Maria; doch het is meer dan een woord, en Maria kent Hem ogenblikkelijk. Zodra Christus spreekt, zegt de Kerk: Dat is de stem mijns Liefste.

Wanneer een man zeven jaren van huis is geweest, en hij weer thuiskomt en zijn vrouw zijn stem hoort, roept en juicht zij: dat is de stem van mijn lieve man, en zij gaat uit hem tegemoet. „Ik ben het, vreest niet" (Mattheus 14:27); zij kenden terstond Zijn stem en ontvingen Hem terstond in het schip. Christus mag ons wel leren preken, want één van Zijn predikaties is zoveel waard als een karrevracht van onze preken; Hij heeft waarlijk een tong der geleerden. Hij kan met Zijn mond de ijzeren deuren openblazen; Hij kent zeer goed al de sluitingen en dubbele sloten der ziel, en hoe de duivel de deur van de ziel heeft gegrendeld, doch Christus kan Zich toegang verschaffen en de grendel met Zijn stem wegschuiven. Wanneer Christus dan ook komt, brengt Hij Zijn Woord met Zich. Wanneer de duivel komt, komt hij zonder te spreken, hij tikt, maar zal niet spreken; hij kan het Woord niet met zich meebrengen; of als hij spreekt, het is een holle, aardse stem; hij roept altijd: aarde, hoogheid, ere, de wereld, uw begeerlijkheid, enz., alles volop. Dit is niet als de stem van Christus. Een beeld spreekt niet, de stomme kerkelijke ceremoniën hebben geen tong, zij spreken niet tot de ziel, haar kloppen zijn dood. Ik sta ervoor in, dat uw hart zal breken wanneer zij komen, en dat gij zult zeggen: Dat is de stem van Christus niet.

*Rabbouni.* Maria had een dode Christus gezocht, denkende, dat Hij niet opgestaan was, en zij krijgt een levende Christus.

*Leer.* Niemand ging ooit in een rechte weg Christus zoeken, of hij kreeg meer dan hij zocht! De Kananese vrouw zocht met de honden een kruimeltje onder de tafel, doch eer Christus en zij scheidden, zette Hij haar bovenaan de tafel, boven geheel Israël.



De verloren zoon kwam thuis en hij begeerde slechts een knecht te zijn, hij verzocht slechts een plaats aan de bijtafel, hij spreekt slechts over droog brood, hij sprak niet van hele klederen; doch zijn vader doet hem het beste kleed aan en een ring aan zijn vinger; hij slachtte het gemeste kalf en zette hem aan de hoofdtafel en gaf hem de beste spijs. (Efeze 3:20): „Hij is machtig meer dan overvloedig te doen boven al wat wij bidden of denken, naar de kracht, die in ons werkt.”

Gij hoort ons nu over Christus spreken en gij komt om Hem te zoeken; gij denkt, dat er veel in Hem is. Komt en ziet en smaakt en gij zult gewaarworden, dat er honderdduizendmaal meer in Hem is. Ziet dan, dat gij een boodschap bij Christus maakt, voor een ziek kind; voor een zwak lichaam, voor een vriend, die in moeite is, en gij zult meer krijgen dan gij zoekt. Weet gij niet, dat arme mensen blij zijn als hun een boodschap in een spijshuis wordt opgedragen? Zij weten, dat zij daar als zij een boodschap kunnen maken, overvloedig spijs zullen vinden. Christus is een spijshuis; gaat tot Hem.

*Jezus zeide tot haar: Raak Mij niet aan.* Mattheüs zegt, dat de vrouwen Zijn voeten grepen, en het lijdt geen twijfel, dat Maria Hem om Zijn hals viel om Hem te kussen en Hem in haar hart had willen dringen. Maar Jezus zegt: „Raak Mij niet aan.” Helaas! zij zal wel gedacht hebben, wat betekent dit? Gij zult misschien met verwondering denken, wat heeft Hij op die arme vrouw tegen. Meent gij, dat Christus hoogmoediger is geworden? Was Hij voornamer dan Hij was, omdat Hij opgestaan en ten dele verheerlijkt was? Of zullen heerschappijen Zijn manieren veranderen? Neen. Het is waar, Hij verbiedt haar Hem aan te raken, het was een fout in haar zoeken Hem aan te raken; zij was te verzot op Zijn lichamelijke tegenwoordigheid; zij meende, dat Hij weer opgestaan was om op aarde te verkeren, en, evenals Hij placht te doen, met tollenaars en zondaren te eten en te drinken. Doch Hij wil haar dwaze liefde niet voeden; Christus wil wijze liefde. Gij staat altijd naar gevoel, blijdschap, troost, doch ziet of dat wijze liefde van u is; gij moet niet altijd aan uw vermaak en uw lust in Christus toegeven, terwijl het u niet om Christus Zelf te doen is. Ik zeg, zoekt uzelf in Christus en uw blijdschap, maar niet om uzelf. Ik bid u, let hierop, wij bedriegen ons dikwijls in ons zoeken naar Christus, want Christus had hier iets anders op het oog.

*Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren.* Dit wil zeggen: Wanneer Ik naar de hemel ga, en de Heilige Geest op u nederzend, raak Mij dan door het geloof aan zoveel gij wilt; maar houd nu uw handen terug, houd u bij hetgeen gij hebt. Dat zeg ik, dat Christus om redenen, die Hemzelf bekend zijn, u niet te allen tijde een aalmoes zal geven. Dan moet gij u niet verwonderen, dat gij Christus niet ziet. Verscheurt dan ook uw wissels niet, zolang Christus Zijn bedelaars niet toeroept: Gij zult te dezer tijd niet worden geholpen.

Ik zal de bevinding hier beantwoorden, of gij niet soms zult bidden, en als het ware met niets en ledig bij God vandaan zult komen?

*Antwoord:* Christus zeide: „Raak Mij niet aan”. Misschien hebt gij gezocht als een kind met Christus te spelen. Hij is geen Christus om met Zich te laten spelen. Wij zijn dikwijls, nadat wij blijdschap en vertroosting in Christus willen hebben, evenals kinderen, die een gekleurde hoed willen hebben om mee te spelen. Gij meent, dat het niet meer dan billijk is, dat als gij klopt en bidt, al de deuren des hemels moeten geopend, of opengezet worden, en dat de Koning terstond zal uitgaan u tegemoet, en voeren u in het wijnhuis. Neen, maar wacht even, wat haast? Wacht op uw gemak en vraagt uw zielen af, wat gij zoekt, wanneer gij gevoel en blijdschap zoekt: of het niet uit zelfzucht is, en of gij het niet daartoe zoekt, opdat gij gemoedigd moogt zijn om te bidden, en gemoedigd om de berg op te gaan naar de hemel. Ik zeg, past op, dat gij geen gesloten deur vindt, en al ware dit niet zo, past op. „Raak Mij niet

aan", is goede en zoete spijs voor u. Staat en klopt, en gaat weg en klopt, dat haalt het geloof uit in een lange en sterke draad. En dat is evengoed voor u, alsof Christus en gij elkander voor het eerst hadden ontmoet. Weet gij wel, dat toegang, gevoel en opening genaden zijn? Hij zal ze slechts geven, wanneer het Hem behaagt, en het is het beste, dat Christus zulke kieskeurigen zo goedsmoeds maakt.

Maar wat is dan het beste kenmerk van het zoeken van Christus?

*Antwoord:* Neemt Christus, hoe dan ook; als Hij hier is, Hij is het; is Hij daar, Hij is het. Zijt even tevreden met Hem onder tranen en terneergebogenheid, als in tranen en verheuging. Ja, hier is nog een tweede kenmerk: Als gij Hem uit de rook der hel in uw armen kunt nemen.

Doch zegt gij: Maar vertroosting in Christus te zoeken, is toch niet Christus te zoeken? Ik antwoord: Als gij Christus zoekt om de vertroosting, en niet de vertroosting om Christus en om blijdschap. Vraagt ge hoe dat te onderscheiden is? Dan antwoord ik: Evenals de bruid de bruidegom liefheeft, niet om zijn mooie klederen, gouden ringen en armbanden maar om hemzelf. Zo moet gij Christus om Hemzelf zoeken, en niet Christus om vertroost te worden. Blijdschap en vertroosting zijn toch slechts de juwelen van de Bruidegom, maar de Bruidegom Zelf is beter. Ja, een overtuigende en bestraffende Christus is niet minder trouw dan een liefhebbende Christus. Dan zeg ik: Het is u niet om Christus, maar om Zijn liefde te doen.

*Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader.* Christus geeft reden van hetgeen Hij spreekt: wanneer Ik ten hemel ben gevaren, dan moogt Gij Mij zoveel aanraken als ge wilt, wacht tot die tijd. Het is dan ook geen besliste afwijzing, maar een uitstel.

*Leer.* Er is nooit een van Christus' weigeringen, of die is met hoop gemengd; het zaad des geloofs en der hoop is erin. Zo sprak Hij tot de Kananese vrouw, dat de kinderen eerst geholpen moesten worden. Dat is geen afwijzing, maar Hij geeft de arme vrouw hoop, dat zij van het overgeblevene zal krijgen, wanneer de Joden hun middagmaal gebruikt hebben. Paulus bad toen hij nog met vuisten geslagen werd, en Christus gaf ten antwoord: „Mijn genade is u genoeg." Dit was een goed antwoord. Toen de discipelen zo gaarne Christus bij zich wilden houden, zeide Hij: Neen, doch er was dit bij: „Ik kom weder en zal u tot Mij nemen."

Neemt dan Christus' afwijzing aan, hoe zwaar het ook valt; het is in beide zoet en troostelijk, en in Zijn slagen is altijd ingesloten: gij zult krijgen. Dan zijn Christus' weigeringen troostelijk en Zijn slagen goed en gezond. Als wij oprecht zijn in het zoeken, in welke weg ook, dan zal God ons vertroosten. Nu uit de doden opgestaan zijnde, zegt Hij:

*"Ga heen tot Mijn broeders, en zeg hun."* Hij wilde Zijn broeders vertroosten met deze vertroostende leer, om hun deze heerlijkheid te tonen tot welke Hij bevorderd zou worden en dat het die gemeenschap van natuur niet wegnam, die tussen Hem en hen was: „Om welke oorzaak Hij Zich niet schaamt hen broeders te noemen." (Hebreeën 2:11). Wij hebben één God, zij en Ik zijn halfbroers, ja meer dan dat, wij zijn kinderen des Vaders. God is hun Vader en Mijn Vader; zo hebben wij ook één moeder, want Christus is uit de Kerk geboren (Hooglied 3:11): "Gaat uit en aanschouwt, gij dochteren Sions, de koning Salomo, met de kroon, waarmede Zijn moeder Hem kroonde op de dag Zijner bruiloft, en op de dag der vreugde Zijns harten."

Dit is Jezus, Die door Zijn moeder de Vredevorst wordt genaamd. Maar Hij werd met een doornenkroon gekroond, en Hij wordt ook door de gelovigen gekroond, die Hem tot hun Koning uitroepen. Dan zijn Christus en wij meer dan halfbroers, wij zijn volle broeders, want God wil geen stiefkinderen hebben. Wij zijn van enerlei geboorte, en aan Hem verwant; al het water van de zee zal het bloed van Christus en het onze niet vaneen spoelen, want Christus en wij moeten elkander nader zijn dan het tweede of derde geslacht. Krachtens de wet

moesten wij zo nauw verwant zijn als broeders, en daarom noemt Hij de Kerk Zijn "zuster" (Hooglied 4:7) en Hij scheidt er vermaak in Zijn verwantschap aan haar te erkennen, want Christus zal de onnozelse van Zijn kinderen niet afwijzen.

Nu mocht, krachtens de wet, de verarmde broeder, die zijn land verpand had, onder de Joden zijn recht aan zijn broeder of naastbestaande overdragen, en zo kon die zijn broeder weer in zijn rechten herstellen. Evenals een verdrukte, die van zijn erfenis beroofd is, en geen middelen heeft om zijn zaak bij de wet te laten herstellen, draagt hij zijn recht aan zijn naaste of voornaamste vriend over, die de middelen heeft, om het proces te winnen; en die vriend heeft het ook in zijn macht om de arme verdrukte weer in zijn plaats te zetten.

Zo ook hier, niemand anders dan: God, Die boven de wet is, Christus een lichaam toebereid hebbende, droeg onze bloedige obligatie of verplichting, die de wet en de rechtvaardigheid tegen ons hadden, aan Christus over. Toen wij het paradijs verpand of verloren hadden en onze zaak niet weer konden herstellen, was de vriendelijke nabestaande Christumens zo goed vergiffenis te schenken en als gevolmachtigde de plaats van Zijn arme geruïneerde broeders in te nemen. En God zette in de overdracht, waartoe van de naam van Christus gebruik werd gemaakt, drie dingen: Ten eerste, dat Hij ons vlees en onze zwakheden, zover die onzondig zijn, zou aannemen. Ten tweede, dat Hij al onze zonden op Zich zou nemen, met alles wat daarvan het gevolg was.

Zo kreeg Christus onze grote zwarte schuld en vele kwellingen; het vervloekte verbond der wet werd weggenomen en Christus werd in het contract als vervloekt ingeschreven en aan het hout gehangen. Onze hemel werd welwillend aan Christus overgedragen, en Hij zette die door ons op Zijn Naam.

Toen kwam Christus onder de wet en wij onder het Evangelie, en de overdracht was wederkerig. Dit was liefelijk, want Christus bekleedde onze plaats in Zijn verbond, en Hij nam ons vlees aan; Hij deed het werk zó, dat Zijn Geest en Zijn genade op ons werden overgedragen, opdat wij uit Zijn volheid zouden ontvangen, ook genade voor genade." En zo is krachtens de wet Christus' genade de onze, en Hij stelt ons in Zijn plaats en draagt Zijn heerlijkheid aan ons over (Lukas 22:29): „Ik verordineer u het koninkrijk, gelijkewijs Mijn Vader Mij dat verordineerd heeft."

Verblijdt u dan, gelovigen, gij zijt Christus' executeurs en gevolmachtigden; het testament van Christus is bekrachtigd, Zijn goederen zijn erin opgenomen, de wet geeft u volmacht het te doen.

Doch er is nog een derde zaak in de overdracht aan Christus, en Hij zal het niet goed opnemen, als gij die weigert; Hij draagt Zijn kruis ook aan Zijn broeders over. Gij zult hiervoor terugschrikken, maar het is uw heerlijkheid: „In de wereld zult gij verdrukking hebben." Wanneer gij de overdracht hebt ondertekend, verbindt en verplicht het gezegde u voor Hem te lijden, namelijk voor elke

vuistslag, die Christus om u en mij ontving, en Hij kreeg menige striem voor ons, moeten wij bereid zijn een slag om Hem te ontvangen. Weet gij niet, dat er in het einde van de overdracht een bepaling is opgenomen, die vol van vertroosting is? Christus geeft u een verplichting van Zijn zijde, dat het kruis niet zal doden. Christus zegt: Broeders, Ik verbind en verplicht Mij, dat Ik u geen wezen zal laten, Ik heb de wereld overwonnen, Ik zal u wederom zien.

Ziet dan, hoe gij aan Hem verbonden zijt, en waarom niet. Waarlijk, het staat ons niet aan op deze wijze behandeld te worden; maar leert uw Broeder gelijk te zijn, zachtmoedig en nederig, dan kunt gij weten, dat gij broeders zijt. Belijders, zijt Hem gelijk; gij zijt voor de zaak van Christus uitgekomen; leeft heilig, want vreest, dat Christus u kan verloochenen, en in het oordeel kan zeggen, dat gij niet aan Hem verwant zijt: „Gaaf weg van Mij, Ik heb u nooit

gekend." Evenals uw Broeder maar een Vreemdeling in de wereld was, zo moet gij ook zijn; Christus zal stiefkinderen en onwettige bastaarden, die niet wedergeboren zijn, niet erkennen. *Ik vaar op tot Mijn Vader.* Hij zendt Zijn discipelen bericht, voordat Hij hen ziet, dat Hij voor hen ten hemel moet varen. Daarom verbiedt Hij hun, dat zij van een Christus zullen dromen, Die altijd lichamenlijk bij hen op aarde zou tegenwoordig zijn. Daarom moeten zij, die Christus willen hebben, de weg volgen, die Hij betreden heeft, en de ganse weg naar de hemel Zijn voetspoor volgen, dan zullen zij Hem daar vinden. Bidt tot Hem, Die in de hemel zit, aan de rechterhand des Vaders.

Gelooft daarom aan Zijn dood en opstanding; blijft daar zo staan, en gaat niet verder, laat Christus u niet ontglippen als een draad zonder knopen, en verliest Zijn voetstappen niet uit het oog. Gij moet achter Hem aan naar de hemel gaan, want waar onze schat is, daar zal ook ons hart zijn." (Mattheus 6:21). „Indien gij met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen, die boven zijn, daar Christus is, zittende ter rechterhand Gods." Als wij niet van Christus scheiden, moeten wij zijn, waar Hij is en Hij is nu in de hemel; Hij is nu boven in de heerlijkheid, en wij zijn allen beneden in een diep dal; want zondaren spelen altijd aan de mond van de zwarte put, evenals dwaze kinderen aan de rand van een diepe rivier spelen. Christus roept: Komt hier, komt hierheen, naar Mij toe, steekt Mij uw hand toe, Ik zal u optrekken. O! zal Hij roepen: Komt op tot Mij, en zullen wij altijd in de aarde wroeten. Hij wil, dat wij naar de hemel zullen vliegen, en wij kruipen steeds over deze aarde. Wat zal van de wormen, de bijeen vergaderende wereldlingen worden?

Als gij iemand, die nog veertig mijlen moet rijden vóór de nacht invalt, te vier uur na de middag in een herberg ziet zitten drinken, nog negenendertig mijlen van het einde van zijn reis af; dan zult gij denken, dat hij niet voornemens is er die avond heen te gaan.

Is het met ons leven niet na de middag; velen zijn hier hun twaalf uren reeds gepasseerd en wie weet hoe spoedig de nacht zal invallen? En velen hebben nog geen mijl op de weg naar de hemel afgelegd. Gelooft mij velen leven alsof zij de sleutels van de hemel aan hun gordel hebben hangen; zij menen, dat zij hun ganse leven in deze aarde kunnen omwroeten en bij hun dood met één sprong in de hemel kunnen springen. Gelooft mij, gij hebt in uw ganse leven nooit zulk een sprong gedaan; als gij daar wilt wezen, is het hoog tijd, dat ge reeds te paard moest zitten en in de koets van Christus rijden, en dat gij naar de hemel snelt, zo vlug als gij maar kunt. Is niet alles, wat gij nodig hebt, in de hemel, voordat gij daar komt? Christus is daar, is dan niet uw verhuizing daar vóór u?

Op dan, gij moet Hem achterna; naar huis, naar huis, vliedt om uws levens wil; deze stad, waar ge in woont en alles daaromheen, zal met vuur verbrand worden. (2 Petrus 3:10). Vliedt dan, anders zult gij verbrand worden, wanneer gij hier blijft.

Ziet het goede woord van de apostel (Filippenzen 3:20); "Onze wandel is in de hemel", onze verblijfplaats als vrije burgers is in de hemel. Als gij iemand wilt zoeken moet gij hem daar zoeken, waar hij dikwijls verkeert en gewoonlijk verblijft. Als gij de dronkaard zoekt, die houdt verblijf tussen de vaten, want hij is zelf slechts een levend vat, om het te vullen en te ledigen en zijn buik weer met een nieuw brouwsel vol te proppen. Wilt gij weten waar de vleselijke woont, waar die zijn verblijf heeft? In de binnenkamer der hoer; zit hij daar niet aan de mond der hel (zoals Salomo zegt), heeft hij daar geen goede burenen? De duivel en zij zijn naaste burenen, beiden wonen op de grens. Wilt gij zien waar de aardse mens verblijft; behoeft gij dat nog te vragen? Gij moet de worm in de aarde zoeken. Vraagt, waar het kind van God dikwijls vertoeft, waar hij zijn verblijfplaats heeft? Boven in de hemel, de Zaligmaker en hij kunnen niet gescheiden wezen; hij klimt op handen en voeten om boven te komen; hij vaart op en verlangt bij Christus te zijn.

O, de duivel leidt velen naar beneden; en wanneer alles is afgelopen, krijgen de mensen hun buit niet op de aarde. Mij dunkt, ik zie de mensen vissen naar baronieën en naar schatten; zij zetten hun netten uit en doen al hun best om een goede vangst te krijgen en een mooi inkomen voor hen en de hunnen; en dan zie ik het tij komen voor hen en de hunnen; en de storm breekt de lijnen en voert die weg, en zij komen thuis met ledige manden, evenals onvaste, beschaamde vissers, terwijl zij met smart over hun onervarenheid uitroepen: Wij zijn beschaamd, wij zijn ten gronde; wij hebben niets gevangen en bovendien een paar honderd gulden aan netten verloren. Zo verliezen de mensen hun zielen wegens de storm, zij trachten vis te vangen en verliezen hun consciëntie; een tij van verzoeking ontnemt hun hunne consciëntie, en zij gaan met niets naar huis, naar hun graf. En sommigen hunner zijn gedwongen uit te roepen: Mijn ziel is verloren!

Geliefden, bij de ingewanden van Christus, Die Zijn vlees en bloed heeft gegeven, en dat heden in het sacrament des avondmaals aan u heeft aangeboden, laat ons onze gedachten van deze ijdele wereld en de vergankelijke dingen hierbeneden af opheffen, en laten wij ons hart en onze genegenheden op hemelse en goddelijke dingen zetten en op de Heere vertrouwen gedurende onze woestijnreis, en op de ganse weg, naar de poorten en de weg naar de hemel, naar Hem vragen.

Wij moeten de ordinantiën niet bijwonen omdat het de mode en een algemene gewoonte is, maar tot Zijn eer en tot het heil onzer zielen. Hier moet niet worden gedaan, dan alleen op goddelijk gezag. Daarom, weg met alle Roomse prullen, eigenwillige godsdienst en bijgeloof, in de dienst van God. De ganse prullenboel van de roomse hoer behoort niet thuis in het huis Gods. Doch hierover niet meer!

Leeft matig, rechtvaardig en godzalig, in uw dag en in uw geslacht. Vertrouwt op de Heere temidden van uw beproevingen en moeilijkheden en betrouwt op Hem, dan behoeft gij niet te vrezen of er zal op des Heeren tijd en wijze uitkomst komen. Gedenkt, dat Hij heeft gezegd: „Ik vaar op tot Mijn Vader en uw Vader en tot Mijn God en uw God; volgt gij Mij.”

Amen.

## DE LOOPBAAN VOORGESTELD

*Daarom dan ook, alzo wij zo groot een wolk der getuigen rondom ons hebben liggende, laat ons afleggen alle last en de zonde die ons lichtelijk omringt, en laat ons met lijdzaamheid lopen de loopbaan die ons voorgesteld is, ziende op de overste Leidsman en Voleinder des geloofs Jezus, Dewelke voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen en schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand des troons Gods.* Hebreeën 12:12.

Geliefden in Christus!

Hier wordt een besluit getrokken uit de leer van het vorige hoofdstuk. 1. *Laat ons onze loopbaan lopen.* 2. Een reden: Velen zijn ons voorgegaan, *een grote wolk*; het is een fraaie marktpoort, een hoofdstraat naar de hemel. 3. De weg om voorspoedig te zijn in onze loop, de prijs te verkrijgen en de overwinning te behalen, wordt in twee dingen omschreven:

1e. Wat wij om de prijs te verkrijgen moeten loslaten. 1. Alle lasten en belemmeringen van deze lemen wereld, die ons in onze reis tegenhouden en onze loop zwaar maken. 2. De zonde, die ons aanhangt en bedriegt.

2e. Wat zullen wij doen? Welke regel zullen wij volgen? Naar welke streek zullen wij heenzien? De Apostel zegt: Weet gij niet waar zij, die in een loopbaan lopen, het oog heenwenden? Zij kijken niet over hun schouders, maar altijd recht voor zich uit, naar het einde van de loopbaan. Ziet op Jezus, aan het einde van uw weg. Nu schijnt de Apostel een weinig van de tekst af te wijken; hij ziet een vriend, namelijk Jezus; hij kan Hem niet voorbijgaan, maar moet een woord van Hem spreken.

Ik zal u in uw loopbaan twee dingen van Jezus laten zien:

1e. Kracht en macht: Hij is de Overste, de Leidsman uwer zielen in de weg des geloofs, en Hij zal niet moede worden; wanneer Hij begint, zal Hij uw geloof ook kronen en volmaken.

2e. Ik zal u nog iets in Jezus laten zien: Een goed voorbeeld. Hoe won Hij? Zijn hart verlangde om de prijs te behalen, zoals uw harten moesten doen. Hij zag de heerlijkheid aan het einde van Zijn weg; Hij leed beide pijn en verdroeg schade, en zo werd Hij in de loopbaan gezien, en nu is Hij gezeten aan de rechterhand des troons Gods. De Apostel geeft hun nu, terwijl hij nog steeds bij Christus blijft stilstaan, (want hij kan niet van Hem afstappen) een nieuwe vermaning om vol te houden; waarin de volgende dingen zijn ingesloten:

1. Overweegt wat die lieflijke Persoon van alle mensen heeft geleden; hoe zij Hem voor een leugenaar uitmaakten en tegenspraken.

2. Overweegt hoe weinig gij geleden hebt; gij hebt nog niet ten bloede toe tegengestaan, strijdende tegen de zonde, zoals Christus.

3. Hij geeft een reden, waarom zij zo moesten doen: uit vrees, dat zij het zouden opgeven, bezwijken en bezwijmen. In hoofdstuk 11 van de vaderen gesproken hebbende, die de hemel verkregen door lijdzaam te lijden, vergelijkt hij hen bij de wolk, die de Israëlieten des daags door de woestijn leidde; hij stelt hun die ten voorbeeld voor, om hen te bemoedigen.

Wij zien, dat de weg naar de hemel nu een openbare weg naar de markt is, die door honderden en duizenden, die ons zijn voorgegaan, gebaad is, en wij moeten hen navolgen. Mist gij een bestendig huis en een vaste woonplaats in de wereld, ziet uit naar een stad hierboven. Waarlijk zegt Abraham, ik betuig dit, dat gij een grote vergelding des loons zult ontvangen. Wilt gij liever met het volk Gods kwalijk gehandeld worden, dan voor een tijd de genietingen der zonde te hebben? Wel, zegt Mozes, dan zal ik een getuige zijn, dat gij veilig en gezond thuis zult komen.

Gij kunt op de weg een grote wolk van getuigen zien, om u door de woestijn te leiden. Waarheen kunt gij gaan, of wat kan u overkomen op uw reis naar de heerlijkheid, waar niet de heiligen des Heeren vóór u geweest zijn?

Zijt gij alleen, die God zoekt, onder velen, die leven zoals het hun lust? Noach was ook iemand, die met God wandelde, toen alle vlees zijn weg verdorven had. Laat het zijn, dat u alles is ontnomen, zowel goed als kinderen en gezondheid. Zo ging het ook Job! Zo hebben de heiligen voetstappen gezet en merktekens opgericht bij elke kromte in uw weg en zij roepen u toe: Rijdt voort. En al is het nu, dat vele dwazen er langs de naaste weg denken te komen, nochtans winnen zij niet, maar zij blijven daar steken. Dat de heiligen ons in de weg zijn voorgegaan is voor ons een grote weldaad; voor hun vallen en verkeerde stappen, die hun tot last wachten waren, moet gij u wachten.

Gij moet u wachten voor overspel; want David bleef in die modder steken. Houdt u verre van dronkenschap; want Noach en Lot bevuilden hun voeten in die poel. Wacht u, dat gij de heiligen niet bespot en vervolgt; want het schip van Paulus was bijna in dat drijfzand verzonken. Ziet die dode lichamen, die langs de weg liggen: Judas; Demas, Hymeneüs en Philetus; zij hebben hun nek gebroken door te pogen naar Kanaän te gaan, en daarna weer af te vallen. Maakt dit gebruik van het leven van de heiligen, dat hier veroordeeld wordt, die de duivel volgden, maar weer hersteld werden.

Hoedt u voor die verzoeken en zonden, die hen zo lichtelijk omringden. Hier is een wolk van getuigen; zij hebben de wereld en haar mode niet gevolgd: (Romeinen 12:2) „Wordt dezer wereld" en haar manieren "niet gelijkvormig." En toch kan het zijn, dat gij uzelf rechtvaardigt in de dagelijkse overtreding van dit goddelijk verbod. Waarvoor is die ijdelheid bij huwelijken en feestmalen? Het is de mode, zeggen zij. Trots Schotland, arm land, bijkans van alles ontbloot; het is wormstekig. Waartoe dient die ijdelheid in de kleding, zodat de vrouwen onwelveoglijk en de mannen als monsters zijn geworden? De mannen nemen gehele baronieën op hun rug! Het is de mode zeggen zij. O, trots en arm Schotland; de mannen zijn van alles ontbloot en toch hebben de vrouwen waarlijk geen gebrek aan ijdelheid; het is haar niet aan te zien; dat zij doodarm zijn.

En ziet gij niet vanwaar dat vloeken en drinken komt? Nergens anders om dan omdat het de mode is. Het is zo de manier, zeggen zij; doch laat mij daaruit besluiten, dat gij, als gij zulk een wolk van gemaniëerde getuigen wilt volgen, ook naar de hel zult gaan; want ik kan u verzekeren, dat dit de manier is. Gij moet die verontschuldiging bewaren tot de oordeelsdag en wanneer God u dan zal vragen: wat gij hebt gedaan, en waarom gij zo gedaan hebt, zegt dan: Heere, nergens om dan omdat het zo de manier was, het was de mode, en ziet hoe het dan met u zal aflopen.

*Laat ons de loopbaan lopen.* Maar hoe zullen wij lopen? Loopt alzo, dat gij moogt verkrijgen". Velen lopen op hope van de hemel en krijgen tenslotte de hel. Doch hoort, wat de Geest van God zegt: „Legt af alle last," alles wat hindert. Wat is die last? De wereld, de liefde tot rijkdom, eer en begeerlijkheden. Hij spreekt tot ons als tot mensen, die een vracht leem op hun rug hebben, of die overladen zijn met zware klompen aarde en met grote pakken vodden, en met bundels van de eer der wereld; ja, wat meer is, wij zijn omhangen met een menigte duivels van hoogmoed, begeerlijkheid en gierigheid. Schudt ze van u af zegt Hij; weg met hen, werpt ze alle tegen de grond.

Hoe bezwaarlijk zullen de wijzen in het koninkrijk der hemelen ingaan! Mij dunkt, ik zie drie soorten van mensen, die bedrogen uitkomen in hun loop naar de heerlijkheid.

1. Sommigen zetten in het geheel geen voetstap op de weg naar de hemel; want, te dicht bij de omheining komende, krijgen zij een doorn in hun voet, die hem zo doet opzwellen, dat zij

moeten gaan zitten en hem op hun knie leggen; en daar zitten zij, zonder ooit weer een verdere poging op de hemel te doen, totdat de nacht komt en daar liggen zij. Een van die zegt: (Job 21:15) „Wat is de Almachtige, dat wij Hem zouden dienen? en wat bate zullen wij hebben, dat wij Hem aanlopen zouden?" Zij zeggen met duidelijke woorden: God is maar een arme Meester om Hem te volgen, het zal lang duren, voordat iemand, die Hem volgt, rijk is; daarom moeten wij niets van Hem hebben. (Lukas 14:19). En een ander zeide: „Ik heb vijf juk ossen gekocht, en ik ga heen om die te beproeven; ik bid u, houd mij voor verontschuldigd, enz." En de Farizeeën, deze dingen horende, bespotten Hem.

2. Een ander soort loopt Christus een poosje achterna, evenals Judas, die Hem in de ogen der mensen volgde, totdat de duivel hem in de loopbaan ontmoette, een beurs voor hem neerwierp, waarover hij zijn been brak en spoedig ging hij over de heuvel. In Johannes 6 lezen wij van een groot aantal, die Christus volgden om de broden. Demas liep Paulus en het Evangelie een poosje achterna, doch het dacht hem een schraal baantje te zijn; de wereld kruiste zijn weg en hij ging die achterna. De wereld kwam hem als een schone hoer in haar zijde en fluweel onderweg tegen en gaf hem een kus en hij liep naar de poort, zeggende: Ik moet niets meer van Paulus en het Evangelie hebben. Zo zegt Paulus (2 Timotheüs 9:10): „Demas heeft mij verlaten, hebbende de tegenwoordige wereld liefgekregen."

3. Nog een andere soort zijn zij, die iets meer liefde tot de loop hebben en toch de wereld niet kunnen missen, evenals die jongeling, (Matheus 19:20-21), die tot Christus kwam en zeide, dat hij al de geboden van zijn jonkheid af had onderhouden. Toen Christus hem gebod, dat hij alles moest verkopen en aan de armen geven en komen en Hem volgen, ging hij weg, met zijn hart in zijn schoenen gezonken, kijkende alsof hij uit zijn neus bloedde; want hij had vele goederen. Zo zijn er een aantal, die bergopwaarts naar de hemel willen klimmen, met inkomens van duizenden per jaar, met baronieën en een grote hoop leem, stevig en vast op de nek hunner zielen gebonden. Zij menen Christus wel te kunnen bijhouden, laat Hem zo hard rijden als Hij wil, al hebben zij driehonderd pond aarde op hun zielen gebonden. Doch zij zullen allen bedrogen uitkomen, zij zullen onderweg uitvallen en sterven en nooit de top van de heuvel bereiken. Vraagt hun, hoe zij in de hemel denken te komen met hun begeerlijkheden op hun rug gebonden; zij zullen zeggen: God zal ons trekken, Hij zal ons helpen en daar brengen. Het is waar, dat God Zijn volk met Zich in koetsen zal zetten en hen trekken, maar zult gij van Christus een vrachtpaard maken om uw aarde en uw begeerlijkheden te vervoeren? Sinds wanneer heeft Hij uw pak vervoerd? Geloof mij, Hij is geen venterspaard. Demas en Judas en dergelijken wilden achter Christus aanrijden; doch weet ge wat Hij deed? Hij wierp hen en hun aarden last aan de kant van de weg en liet hen daar liggen, terwijl Hij doorreed.

*Vraagt gij:* Wat zullen wij dan doen om van die lasten ontheven te worden? Dan is mijn

*Antwoord:* De wereld is een vuile weg, evenals een natte, pas omgeploegde grond, waar ponden gewichten aan elke hiel van de reiziger hangen, die hem tegenhouden; wanneer hij de modder afschudt, komt er dadelijk weer andere aan, zodat hij haast niet kan vooruitkomen. Nu, zo zijn de genegenheden de voeten der ziel; geeft acht op uw voeten en komt af van dat lage natte land. Gebruikt de wereld alsof gij haar niet gebruikt. Er is een droge weg naar de hemel, begeeft u niet op de modderige weg en zijt tevreden met het voedsel en deksel. Gaat de weg, die Christus en de heiligen vóór u gegaan zijn; die zo goed als nooit hun voeten hebben natgemaakt. Jezus liep waarlijk nooit met nat schoeisel in de wereld. Hij behartigde Zijn boodschap zo goed en had zoveel op met Zijn huis, dat de wereld nooit plaats in Zijn hart kreeg. Het is geen wonder als wij zien, dat zij, die deze schone, droge verhoogde weg niet willen houden, in de modderige wereld blijven steken, wegzinken en nooit thuiskomen. Het is



met velen, gelijk in Hosea 2:1 staat geschreven: „Hare overspelerijen liggen tussen haar borsten“; de wereld ligt de ganse nacht in een grote bundel tussen hun borsten. Is het wonder, wanneer men ziet, dat zulke zwaarbeladen wereldlingen in deze loopbaan worden overwonnen? Zij zijn als oude stijve paarden, ongeschikt om een reis te maken en hoe zouden zij dan eens kunnen draven? Neen, zij lopen maar in een cirkel.

*Tweede besturing.* De satan en de wereld zullen vals met u handelen en hun voet voor u zetten en u doen vallen. Doch bekommert u daar niet te zeer over, maar staat weer op. Ik bid u echter, dat gij u hoedt voor zware vallen of zonden tegen de consciëntie, licht en liefde. Want de consciëntie is als een aarden vat, als het gebroken is, kunt ge het niet weer heel maken. Sommigen geven in hun loop hun consciëntie zulk een slag in de rug, dat zij hun benen breken en nooit weer geschikt zijn om in de loopbaan te lopen; daarom, wat gij ook doet, houdt uw consciëntie gezond.

*Derde besturing.* Legt alle dingen af, die u bezwaren, maakt uzelf licht, opdat gij lenig en vlug moogt zijn en spoedt u. Loopt, loopt en ziet niet om; gedenkt aan de vrouw van Lot. Al zoudt gij bijna bersten, vertoeft niet; gij zult er beter van worden, als gij eens zweet en heet wordt. God heeft een zweetdoek om het zweet van u af te wrijven en Hij heeft een stoel en een kussen voor u, tegen dat de loop voleindigd is, en Hij zal uw hoofd in Zijn schoot leggen. Getroost u wat moeite terwijl het dag is, want ik beloof u, gij zult als het avond is, rust krijgen.

*Laat ons afleggen de zonde, die ons lichtelijk omringt.*

Dit is het lichaam der zonde, dat in onze natuur overblijft; hij spreekt daarover alsof iemand ons in zijn armen omkneld had; want de erfzonde heeft ons als gevangenen geboeid, zij is iets, waarvan wij ons niet kunnen ontslaan, waarheen wij ons ook wenden. Het lichaam der zonden is als een geest, altijd in ons oog: achter ons, ons achteruittrekkende; voor ons, ons in de weg staande; aan onze rechterhand ons verhinderende te horen, te bidden, te geloven, ons te bekeren, te hopen, enz. Het is als de wind in ons aangezicht, of in het gelaat van een zwakke reiziger die hem bij elke stap, die hij vooruit doet, enige stappen achteruit blaast. Deze zonde is als een man, die altijd om ons heen draait. Zij is in het verstand, het oordeel verduisterende; in de wil, die de tegenovergestelde weg uitdrijvende. God gebiedt ons de laagste plaats in te nemen, nederig te zijn in de genegenheden, maar wij doen het tegenovergestelde. Deze zonde wikkelt zich om ons heen in elke goede weg, evenals de kamperfoelie zich om een boom strengelt. Zij is een slang, die ons in de hiel bijt; zij roept: „Er is een felle leeuw op de weg.“ Wanneer God trekt, houdt de zonde ons onder, als wij eten, drinken en slapen. Zij is iemand, die ons voor de gek houdt, zij belooft ons veel, maar geeft ons wat wind, en toch geloven wij haar.

Men zou hier de vraag kunnen stellen: Hoe gebiedt de Apostel ons deze zonde af te schudden, die zolang wij leven in ons woont; slechts de dood en het kerkhof zullen ons van deze zonde ontslaan, hoe kunnen wij haar dan van ons afschudden?

Ik *antwoord*: 1<sup>e</sup>. Wij verbreken haar heerschappij door de genade. Wee, zo wij nog een hart hebben voor deze inwonende zonde; genade breekt een been van de oude Adam, geeft zijn rug een knak en doet hem uitschreeuwen. Als wij ons bekeren en toenemen in heiligheid, breken wij een been of een arm van deze zonde; maar wat de wortel betreft, die kan God alleen in de dood uitroeien. Toch moeten wij haar takken en wortels afhakken en afhouden, anders kunnen wij in onze loop geen vordering maken. Wij moeten deze besmettende zonde niet met ons medenemen in onze loopbaan; wij moeten haar achterlaten waar wij de loop beginnen en ze aan Christus overgeven, opdat Hij ze aan Zijn kruis hechte, en aan Zijn galg nagele.

2e. Hij spreekt over de zonde als over iets, dat ons in onze weg naar de hemel als een stenen muur omringt.

Zolang niet Christus door wedergeboorte een bres in de muur maakt, om er ons over te doen gaan, is het onmogelijk ook maar een voet vooruit te gaan. Zelfs wanneer de muur gebroken is, zullen wij gewaarworden, dat deze zonde ons aan armen en benen vasthoudt. Deze zonde heeft bij de ingang een portiers huisje voor de satan en is een gewone rover, die er velen bij de weg vermoordt.

1. Zij lokt sommigen van de weg af, die daar in gerustheid in slaap vallen, evenals een dronken reiziger, die in een moeras ligt te slapen totdat de zon onder is, en dan uit zijn slaap ontwaakt en begint te roepen.

2. Zij verblindt sommigen, evenals Paulus, toen hij een Farizeeër was, en de Rooms en, en drijft hen in een verkeerde weg naar de hel in plaats van naar de hemel; dan krijgen zij een soort bekering om hun zonden te doden en keren weer tot hun vorige gang; dat zijn dezulken, die gewillig zachtjes wandelen en tot de zonde terugkeren. Nu, de Apostel geeft deze vermaning: „Laat ons de loopbaan lopen." Dit is meer dan wandelen en op ons gemak lopen. Lopen geeft te kennen, dat er een bestemde tijd is, die voorbij zal gaan; een korte dag, en dat de weg lang is en het een zwaar werk is, de zonde gedood te krijgen. Daarom moeten wij ons spoeden op de weg en vlug lopen. Het koninkrijk der hemelen moet met geweld worden genomen (Mattheus 11). „Strijdt om in te gaan" (Lukas 13:24); het woord betekent: vechten en met geweld indringen. Wanneer God een mens door het geloof de hemel laat zien, neemt hij een vast besluit, dat hij, wat er ook kome, in moet gaan: (Filippenzen 3:14) „Een ding doe ik, vergetende hetgeen, dat achter is en strekkende mij tot hetgeen, dat voor is, jaag ik naar het wit tot de prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus." Het woord betekent: ik achtervolg, ik strek mijn hand uit. De Apostel wil zeggen, dat hij zo liep, dat zijn hoofd en zijn borst zijn voeten vooruitstreefden en zijn beide handen zich uitstrekten om Christus aan te grijpen. Om zo te zeggen, hij jaagt naar Christus en de hemel, die van hem schijnen te vlieden en hij zet hen na; zo moesten wij ook doen. Jaagt dan maar na; de prijs schijnt van ons te vlieden, maar hij kan niet verder vlieden dan tot de poorten des hemels, daar zullen wij hem krijgen.

Doch hoe zal het hun gaan, die zeggen: Het zal alles tenslotte wel terechtkomen?" Waartoe al die drukte, al die gebeden, dat samenstromen op avondmaalstijden; ik hoop evengoed in de hemel te komen als de beste van u?

Ik antwoord: Bedriegt uzelf niet, treuzelaars en slapers, die per jaar geen mijl van de twintig loopt, die altijd maar in een cirkel rondloopt; van hoogmoed naar begeerlijkheid; van begeerlijkheid naar dronkenschap; van dronkenschap naar gierigheid, en vandaar weer naar hoogmoed, even alsof het feeën zijn, die dansen zonder dat zij lopen. Kunnen de mensen op hun rug liggende in de hemel komen? Zij zeggen: die goede gelukkige oude godsdienst gaf een aangename wereld; doch zij gebruiken de godsdienst als een postpaard, als het een versleten is, nemen zij een ander.

De hemel moet met geweld genomen worden; hij spreekt van de hemel als van een versterkte plaats, die te vuur en te zwaard met geweld moet worden genomen, voordat zij zich overgeeft. Wij zijn evenals dronken reizigers, die twintig mijlen ten achter zijn geraakt, dan eens door hoogmoed en dan weer door begeerlijkheid; zulke metgezellen kan de deur niet gewezen worden, zij hebben voor de boden des duivels een vriend vanbinnen, en wanneer zij kloppen, roept hij: Ik kom, heer.

De mensen hebben een eigen poort gekregen, een dergelijke als buurman: de goede oude gewoonte om te leven, zoals het hun lust; zij zijn geen gulzigaards, maar zeer matig in het

gebruik van de godsdienst en van het Woord en het Avondmaal; de godsdienst is voor hen een goede gewoonte van ter kerk te gaan.

*De loopbaan, die ons voorgesteld is.* Deze loopbaan is ons door onze Heere in het Woord voorgesteld; de mensen toch stellen zichzelf de weg naar de hel voor. Het Woord van God stelt niemand de hel voor als een weg, die Hij goedkeurt. Hij stelt die niet voor, maar achter ons. Doch de mensen wenden hun aangezicht naar de hel en niet naar de hemel. Weet dan, dat dit een loopbaan van Gods verkiezing is en niet van de onze; en de slechte wegen, de diepe wateren, de doordringende plasregens en de snerpende hevige winden, die ons in het aangezicht snijden, worden door God beschikt. Wij zullen geen betere weg krijgen dan onze Heere ons vergunt. Hij heeft ons tot lijden geroepen en er is geen steen in onze weg, die daar bij toeval ligt, doch door Zijn wijze Voorzienigheid is van al de wateren gesproken; al de stromen, stormen en stenen zijn in Zijn boek geschreven; onze omzwervingen zijn geteld. Het is onze troost, dat onze Heere toeziet. God is als de edelman, die de beker als pand geeft en de grenzen aanwijst; Hij beschrijft de loopbaan met al de merktekenen in Zijn Woord en zet Zijn eigen Zoon aan het einde van de weg, die de kroon der heerlijkheid in de hoogte houdt en de lopers toeroept: Spoedt u naar de poort, ziet de prijs, wint en hij is van u. Evenals in een wedren van paarden draven en snellen velen van de ene zonde naar de andere, totdat zij in de hel terechtkomen en de satan voorziet hen uit zijn eigen stal van frisse paarden; zodra er een vermoeid is, wordt een ander aangebracht.

Doch wij behoren geen voetstap te zetten dan zoals God ons die heeft aangewezen. De Kerk stelt ons deze loopbaan niet voor, ook mag geen koning of kerk verandering aanbrengen in de weg, die onze Koning Jezus heeft vastgesteld, om ons over de grensmuren heen op de voetpaden van Rome en op de kromme wegen van de Antichrist te voeren. De loopbaan van ons land wordt beschreven in Jeremia 8:6: „Een ieder keert zich om in zijn loop, gelijk een onbesuisd paard in de strijd." De burgerij draaft op gierigheid, de adelstand op onderdrukking en het ganse land op vreemde kleding; en onder alle standen zijn er, die naar de hel snellen op afgoderij en missen. Toen de tempel Gods in dit land de laatste keer werd gemeten was hem veel ontnomen. Of wij moeten onze koers veranderen, óf verwachten, (1) dat wij de prijs zullen verliezen, óf dat wij het gezelschap en geleide van Christus zullen missen: óf dat wij verlof zullen krijgen allen met lijdzaamheid te paard in een verkeerde richting te gaan. Het is noodzakelijk, dat de mensen hoop en lijdzaamheid hebben om te wachten, omdat zij van het punt van vertrek de prijs in de loopbaan niet kunnen zien, maar de eerste mijl moeten lopen en niet alleen de eerste, maar tot het einde toe, voordat zij kunnen uitrusten. Hij, die het opgeeft binnen een manslengte van de streep, of stilstaat en overeind gaat zitten, als hij binnen een kwartmijl van het doel is gekomen, verliest het. Wij kunnen hier de prijs niet zien, zij is niet binnen ons waarnemingsvermogen, noch dicht bij ons, maar buiten het gezicht; wij hebben er niets voor dan de belofte Gods en enige kleine onderpanden.

"Ziet, de landman verwacht de kostelijke vrucht des lands". Wij moeten op de winter, de lente en de zomer wachten, totdat de oogst komt; want al is het, dat er slecht weer en een regenachtig seizoen komt, toch vouwt de landman zijn handen niet, noch bergt hij de ploeg op, maar hij werkt met lijdzaamheid door tot aan de oogst; want hij weet, dat God een rijke en goede oogst kan en zal geven. En wat zou een winterstorm! Wat zou dat, al bespotten en vervolgen zij ons, en al zendt de duivel zijn honden op ons af, om tegen ons te blaffen, opdat wij ons in huis zullen terugtrekken? Laat ons voorwaarts gaan; het zal weer mooi weer worden: (Lukas 21:19) „Bezit uw zielen in lijdzaamheid" (vers 28) „Heft uw hoofden opwaarts, omdat uw verlossing nabij is." Dit veroordeelt de zodanigen, die geen voetstap in deze loopbaan willen zetten, wanneer niet de prijs in hun hand is; zij zouden willen, dat God vooruit

interest betaalde en loon uitkeerde. Doch het geloof vertrouwt God en als gij in dit leven maar één kus van Hem krijgt, of een hartelijke vriendelijke ontvangst met een minzame glimlach en een omhelzing in Zijn armen, dat is alles waard, wat ge in dit leven voor Hem kunt lijden.

Kreeg niet Abraham een belofte van het land Kanaän? En toch kreeg hij het in dit leven niet, maar hij woonde in tenten en had het slechts in hope. Ach, gij wilt niet meelopen, als God de hemel niet in uw handen geeft; alsof God een kind was, en u de palmtak zou toereiken voordat ge in de loopbaan hebt gelopen. Gods dienaars komen tot eer aan Gods Hof; hoe getrouwer de dienstknecht is, hoe meer hij heeft te eisen. Hij, die alles ineens opneemt en alles voor de bestemde tijd uitgeeft, zal een arm mens zijn. Wij zouden als dwazen onze hemel vooruit willen ontvangen, maar het is het beste, dat God alles bewaart tot aan de betaaldag, want hij is een rijke dienstknecht, die aan het einde zijn hemel kan opeisen. Het is dan ook geen wonder, dat lijdzaamheid noodzakelijk is. De duivel trekt heen en weer, evenals een groot oorlogsschip met twintig stukken geschut, schietende op allen, die op reis zijn naar Kanaän, en hen toebrullende: Geeft u over. Doch, geef u niet over; lijd, lijd, verduur een schot, steek de witte vlag van Christus uit; Christus zal de breuk helen, die de kogel van de duivel heeft teweeggebracht. Wij vrezen, dat er een kwaad zal komen over het land, wegens het misbruik van het Evangelie en dat zal geen kleine aanval zijn; doch zijt lijdzaam en gij zult het veld behouden.

*Ziende op Jezus.* De Apostel wist het wel, dat de duivel in zijn zondagse kleren bij ons aan zou komen met een "Alle deze dingen zal ik u geven." Wanneer wij lopen, zal hij roepen: Hierheen. Doch de Apostel zegt: Gunt hem geen blik, al zou hij uitbarsten; wat hebt ge met hem te doen; ziet op Jezus, de overste Leidsman en Voleinder des geloofs, ziet op uw Voorloper en volgt Hem in de loopbaan. Wij moeten dan in dit ons volgen zien hoe Jezus liep; wij moeten al de eigenschappen van Zijn lopen gadeslaan, en evenzo doen als Hij deed.

1. Hij legde de Joden in de vroege morgen het juk op, en gehoorzaamde de wet van kindsbeen af. Toen Hij twaalf jaren oud was, ondervroeg Hij de leraars in de tempel; Hij was in de dingen Zijns Vaders vroeg en laat; ja zelfs, toen Hij aan het kruis hing, liep Hij nog. Loopt zo, jongelieden in uw jeugd, loopt naar de poort, haast u en loopt tot aan de dag van uw dood. Verdeelt uw leven niet in tweeën; hebt gij tijd verloren, zijt gij te laat begonnen, doet als iemand, die ver achter is; wanneer hij naar de zon ziet en bemerkt, dat zij laag staat en gedenkt, dat hij nog ver moet gaan, geeft hij zijn paard de sporen. Wekt dan uw luie zielen op en maakt spoed. Spoedt u, spoedt u! De hemel wacht op u.

Een bijzondere deugd of eigenschap in een looper is, dat hij altijd voor zich ziet. Als gij omziet, al is het misschien, dat gij uw nek niet breekt, toch zult gij zeker ten achter geraken. Als gij onderweg naar weiden, huizen en wereldse vermaken omziet, zult gij misschien vallen en uw tenen breken; daarom ziet altijd naar huis, recht voor u heen. Geeft de wereld geen blik om de wereld.

Doch wij hebben zeer dikwijls, nadat wij afscheid van de wereld en de zonde hebben genomen, een sterke neiging om weer te keren. Terwijl wij een hartelijke blik op de wereld werpen, kunnen wij onze voet aan een steen stoten en onze benen breken.

2. Christus kreeg in Zijn loopbaan vele verhinderingen; de duivel kwam tot Hem met "Alle deze dingen zal ik U geven", om Hem in zijn herberg te lokken en aan te klampen. De wereld kwam op Hem af, maar zij konden allen tezamen niet maken, dat de oprechte Jezus een voet buiten de weg zette. Houdt altijd de grote weg. Verstandige lieden zullen zich niet in gezelschap van bedrieglijke schurken begeven, noch enig stuk tekenen, uit vrees, dat zij hen iets zullen doen ondertekenen, waarbij zij verklaren een zeker bedrag schuldig te zijn, om dan hun land van hen af te nemen. Komt nooit, nooit in gemeenzame omgang met de satan en de zonde. Er zijn

dwazen, die de duivel een geschrift geven, waarin zij hun onderwerping aan de wereld en de zonde ondertekenen en de duivel en hun eigen hart tot opzichters aanstellen. Wacht u voor dat werk; Christus wilde op Zijn reis niets met de wereld te maken hebben. Wanneer zij Hem koning wilden maken, weigerde Hij en liep naar de berg om te bidden (Johannes 6). Hij nam er slechts zijn spijze van en alles wat Hij had, was geleend. Hij keek er als stomp op, evenals iemand, die gaarne van haar af zou geweest zijn, en zo werd Hij op de wereld gezien.

Wij moesten zijn als sommige oude mensen, die geen kinderen hebben, die alles aan hun vrienden overlaten, en een bewijs krijgen, dat die hen zolang zij leven van voedsel en kleding zullen voorzien. Onze liefde en toegenegenheid moest de wereld loslaten en wij moesten een bewijs van onze Heere zien te verkrijgen, dat Hij voor voedsel en kleding zal zorgen en daarmee tevreden zijn.

3. Loopt, zoals Christus liep; Hij liep zo, dat Hij niets ongedaan liet: „Vader, Ik heb voleindigd het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen." Ziet, dat gij alles gedaan hebt tegen dat de nacht komt, opdat gij met Paulus moogt zeggen: (2 Timotheüs 4:7) „Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop geëindigd, ik heb het geloof behouden."

Velen lopen evenals Paulus toen hij een Farizeeër was; doch zij weten niet waarheen. Velen vergeten hun consciëntie, evenals een dronken man, die zijn zwaard vergeet in de herberg, waar hij de nacht doorbracht. Neemt alles met u, uw consciëntie en uw geloof. Zij, die naar zee gaan, nemen alles met zich; want wanneer de wind en de vloed hen van het land hebben afgevoerd, zullen zij niet weer terug kunnen gaan om iets te halen, dat zij hebben achtergelaten.

Doch wat goed zal ons zien op Jezus ons doen? Zeer veel, Hij is de overste Leidsman onzer zaligheid, de overste Leidsman en Voleinder van ons geloof. Christus toch is alles; Hij trekt met Zijn Geest, en Hij leidt ons door de modderige plaatsen en gaat voor ons heen. Wij hebben dit voordeel, dat Hij, wanneer wij bezwijken, met een glimlach achterom ziet, ons bij de hand vat en zegt: (Lukas 12:32) „Vreest niet, gij klein kuddeke; want het is uws Vaders welbehagen ulieden het koninkrijk te geven." (Johannes 7:33): Nog een kleine tijd ben Ik bij u." Evenals een liefderijke gids tot de vermoeide zegt: Wij hebben nog maar een paar smalle watertjes over te gaan en ziet, die heuvel daar ligt tussen ons en de stad, wij zijn al dichtbij de stad. Hij zal u weer zien, want Hij is waarlijk een overste Leidsman. Bij het innemen van een stad zullen de krijgslieden het somtijds wagen op de plaats, waar de overste is, de muren met stormladders te beklimmen; maar zo gaat het hier niet. Jezus Zelf heeft het kasteel des hemels eerst ingenomen; het heeft Hem bloed gekost om binnen de deuren te komen en die open te breken. Nu staat Hij in de ingang en roept: Komt in, Ik heb de poort opengebroken, Ik heb de stad genomen; vreest niet, Ik zal u machtigen. Daarom wordt Hij de Voorloper genaamd; Hij is voorgegaan om de deuren en de parkmuren te openen, en de stenen uit de weg te ruimen, en zegt: Komt voorwaarts, Mijn broeders, vreest niet.

Zo dan, wanneer wij lopen, moeten wij niet op onze eigen kracht vertrouwen uit vrees, dat wij zullen vallen. Hij, die meent, dat hij weinig behoefte heeft aan de hulp van Christus, zal spoedig vallen. Die zijn zwakheid niet kent, is niet bevreesd en die zijn hart niet kent heeft reden te vrezen, dat hij zal vallen, en dat het hem zijn hersens zal kosten.

*De Voleinder van ons geloof.* Hij wil niet, dat Christus ons naar de poort trekt en daar verlaat; Neen, (1 Korinthe 1:8) „Die u ook zal bevestigen tot den einde toe." Het is een werk van Christus als Middelaar, en in de lastbrief geschreven, die Zijn Vader Hem heeft gegeven, dat Hij uit de Zijnen niemand zal verliezen, maar hen zal opwekken ten uitersten dage. (Johannes 5:39). Hij stelt Zichzelf Zijn kerk voor, een heerlijke gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks (Efeze 5:27). Hij zal Zijn Bruid, de Kerk, allen uitgedost in de kleding Zijns

Vaders, binnen de poort des hemels brengen en haar in Zijns Vaders hand overgeven, zeggende: „Vader, daar is zij nu; Ik heb het Mijne gedaan; Ik heb niet onnuttelijk gearbeid. Laat hen beschaamd worden, die Jezus deze eer ontnemen en ze aan die weerhaan, de vrije wil, overgeven. Maar hier is een betooggrond, die de hel niet zal beantwoorden.

De Vader beloofde Christus een zaad (Jesaja 53 10); en een gewillig volk (Psalm 110:3); en de eindigen der aarde (Psalm 2:8), om Hem te dienen als een loon op Zijn lijden. Nu, zal God Zijn trouw aan Zijn Zoon breken, en zal Christus Zijn werk doen en zullen Zijn weeën Hem slechts wind baren, tenzij de vrije wil amen zegt? Zulk een koop zou kinderwerk zijn; neen, het is een deel van de bezoldiging van Christus, dat de vrije wil zich met de hoed in de hand voor Hem zal buigen. Hij zal een gewillig volk hebben.

Wij moeten een weinig afwijken en over de loopbaan van Christus spreken. Merkt dit op in het antwoord van de Apostel: hij ontmoet Christus in zijn weg, en hij kan Hem niet zo voorbijgaan, maar hij moet stilstaan en een enkel woord met Hem spreken en Hem even een kus geven. (Kolossenzen 1:14) „In Dewelke wij de verlossing hebben door Zijn bloed, namelijk de vergeving der zonden." En daar moet hij, eer hij verder gaat, iets zeggen van Christus, en Zijn naturen en ambten (vers 15). „Dewelke is het Beeld des onzienlijke Gods, de Eerstgeborene aller creaturen." (Openbaring 1:4): „Genade en vrede zij u van Jezus." Dan gaat hij verder: „Die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de doden, de Overste van de koningen der aarde."

Leert hier een les: Wanneer Jezus in uw gedachten komt, verlaat dan uw weg, spreek een poosje met Hem en ga niet spoedig van Hem weg; is Hij gekomen, laat Hem dan niet gaan zonder een kus. Ach, helaas! wij laten Hem dikwijls gaan, zoals Hij gekomen is. Doch waarom prijzen zijn vrienden Hem zo? Wel, opdat gij en Hij verliefd op elkander mogen worden.

*Dewelke voor de vreugde, die Hem voorgesteld was.* Hij stelt een bijzondere deugd voor in het lopen van Christus: Die, wegens het zien op de vreugde, het kruis heeft verdragen, en schande veracht. Hier doet zich een vraag op: Welk een zien op de vreugde was dit zien van Christus? Wat deed Hem lopen, aangezien de hemel in Zijn hart was? Waarom behoefde Hij Zich te verheugen, dat Hij thuis zou komen?

*Antwoord:* 1. Zoals Hij God was, kon niets aan Zijn vreugde worden toegevoegd; hoewel Hij de Godheid altijd met Zich omdroeg, toch was het gezicht en de gewaarwording der Godheid in de dagen van de vernedering van Christus bedekt. Er was een sluitboom en een slot aan de Godheid gedaan, zodat Hij niet zag zoals Hij nu ziet; doordat Hij met ons het lot van de pelgrim aannam en een reiziger was ten opzichte van gewaarwording en helder licht. Hij was toen als mens onkundig van sommige dingen, zoals van de dag des oordeels, en de vrucht van de vijgenboom; Hij wist, dat Hij dan nader bij God zou zijn; de Godheid stond toen verre van Hem. 2. De vreugde, die Hem was voorgesteld, was de voldaanheid, die Hij zou hebben in Zijn nieuwe bruid; de blijdschap, dat Hij door de hel heen geraakt was en datgene verkregen had, waartoe Hij gekomen was. Zijn hart zou droevig en bezwaard zijn geweest als Hij ons had moeten missen; Hij was verblijd met het loon, dat Zijn Vader Hem had beloofd. Het is natuurlijk als een mens zich verheugt, wanneer hij de vrucht van zijn arbeid geniet; er is dankzegging en blijdschap in de hemel over de bekering van zondaren en veel hoger is Zijn dankerkentenis, wanneer zij allen volkomen zijn vrijgekocht. In het midden der gemeente zingt Hij Gode, Zijn Vader, lof, voor de kinderen, die Hij Hem heeft gegeven; doch meer in het bijzonder wanneer Hij alles zal hebben voleindigd, en de goederen, die Hij zo duur heeft gekocht, in Zijn handen krijgt. Dan zal Hij van blijdschap zingen en wanneer Christus wegens uw verlossing zingt en dankzegt, hebt gij ook veel reden om te zingen.

3. De vreugde, die Hem was voorgesteld, was dat de heerlijkheid in Hem geopenbaard zou worden, om welke Hij bidt: (Johannes 17:5) „En nu, verheerlijk Mij, Gij Vader! bij Uzelf, met de heerlijkheid, die Ik bij U had eer die wereld was"; die vreugde, waarmede Zijn Vader Hem zal verwelkomen, en (met eerbied zij het gezegd) Hem de hand op het hoofd zal leggen, om Hem Zijn goedkeuring te betuigen over Zijn arbeid. Dat, gelijk Hij zich van alle eeuwigheid verheugde met Zijn Vader en de vermaking Zijns Vaders was, Hij Zich nu ook zo met Zijn Vader zal verblijden, zij beiden, in de verlost mensenkinderen. En de mensheid met al haar leden en de engelen, (want die verheugen zich over de bekering van zondaren), zullen zich met Hem verblijden, als zij Zijn lichaam voltooid zien en zij allen onder Zijn vleugelen zijn.

4. Beschouwt de droefheid van Jezus en de tranen, die Hij stortte in de dagen Zijns vleses; doch daarom droogde Zijn Vader die en veegde het bloed en zweet van Zijn aangezicht en zette Hem in een paleis, waar Hij nooit meer tranen zou storten en sterven. Doet dan, zoals Jezus deed; en waarom? Omdat nooit iemand het in zijn lange vermoeiende loopbaan kon uithouden dan hij, die een gezicht van de hemel kreeg. Ziet, waarom Abraham in tenten woonde en Mozes liever verkoos met het volk Gods kwalijk gehandeld te worden, dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben." (Hebreeën 11:9, 25). Zij kregen een gezicht, dat iedereen niet krijgt te zien. Gij weet, dat, als een man, die zeven jaren van huis is geweest, weer thuiskomt en de rook van zijn huis ziet, dat zijn hart een voet hoger in hem oprijst dan tevoren. Wilt gij lopen? Krijgt de stad in het oog; krijgt het vooruitzicht van Christus, de vreugde te zien, die u is voorgesteld; krijgt het onderpand der erfenis, en de koop zal u nooit berouwen. Gelijk al wie zin in de hemel heeft en in blinde ijver een poosje loopt, zodat hij zich in het zweet loopt en dan kreupel wordt, evenals een paard, dat na een vermoeiende rit niet goed verzorgd is, zo zijn wij, die de hemel nooit van verre door het geloof hebben gezien; doch het zien van de prijs doet de looper hardlopen en springen.

O! wat wrocht deze vreugde, die Hem voorgesteld was? Zij deed Hem het kruis verdragen; Zijn Vader legde het kruis op Zijn rug en Hij droeg het drieëndertig jaren en Hij deed nooit de minste poging om het van Zich af te schudden. O! welke kruisen! Nooit werd iemand behandeld zoals Hij; want sommigen zijn onder enkele kruisen en zij zijn vrij van andere. Toen de duivel en de mensen Job sloegen, zegende de Heere hem en ondersteunde hem; doch op Jezus vielen allen tegelijk aan: God, de mensen, de duivelen, de wet, de rechtvaardigheid, de zonde en de vloek! Gij kunt mij niet zeggen welke vertroosting Christus had toen Hij uitriep: *Mijn God, Mijn God*; dat was een pijnlijke slag voor Hem.

O! het vuur was toen heet; doch toen Christus in deze duistere nacht in Zijn kerker was, was er een opening, waardoor Hij de dag kon zien. Hij had Zijn oog door het geloof gericht op de hoop der vreugde van de schone dag, die voor Hem was. Hij had toen een stormachtige, donkere dag; alle wolken van donkerheid omringden Hem; doch Hij zeide bij zichzelf: Er zal een schone dag voor Mij aanbreken, wanneer dit boze weer voorbij is.

Laat mij nu een woord spreken tot een bezwaard hart, dat een plasregen over dit land verwacht. Het is zo, de lucht is zwart in het Westen, de wolken pakken samen, de stortregen is in aantocht. Zorgt bijtijds voor een huis, doch vreest niet, gij zult van een stortbui niet smelten en Christus heeft een vuur in Zijns Vaders huis om uw kleren te drogen. Maar, o, wie geloof heeft, om door gindse blauwe hemel heen op te zien, en de troon Gods en des Lams te zien en te wachten op het scheuren van deze hemelen, wanneer het schone hoofd van Christus met een kroon van goud op, daardoor zal komen; ik zeg, wie geloof krijgt om deze dingen te zien en te verwachten, zal gedurende zijn reis springen en huppelen.

Veronderstelt, dat Christus lichamelijk op aarde was en een water tussen u en Hem, ja, een poel van vuur tussen u en Hem; mij dunkt, gij zoudt er u door wagen om bij Hem te komen.

Nu, begeeft u op reis, zet uw voeten neder, laat u niet misleiden door de appelen van de duivel, die hij voor u heen werpt. Christus strekt aan het einde der reis Zijn lange arm uit met een kroon der heerlijkheid, en Hij roept luide: onnozele, vermoeide kinderen, ziet hierheen, bergopwaarts, houdt deze weg.

Gij zoudt kunnen *vragen* welke macht Christus had, Zijn mensheid te geven om voor anderen te sterven? Dit zou schijnen in strijd te zijn met de rechtvaardigheid; evenals een onderdaan van een koning geen macht heeft zichzelf te doden, omdat hij zodoende zijn vorst een onderdaan ontnemt.

Ik *antwoord*: De onderdaan is niet geheel en al van zichzelf, hij is zijn leven aan zijn koning verschuldigd en kan er niet over beschikken zonder zich tegen de koning te misdragen. Doch, al was de mensheid een schepsel Gods, toch was zij door de wet van een persoonlijke vereniging Gods mensheid en Gods vlees en bloed; en de Godheid gaf aan de mensheid volstreekte macht om Zijn leven te geven voor de mensen en Zichzelve Borg te stellen als de prijs van onze verlossing. Ziet dan hier een liefelijke verborgenheid: de Godheid verschafte Jezus de som en gaf Hem de prijs, die Hij moest betalen; en de mensheid gaf die in haar lijden en sterven als een losprijs terug. De wet verschafte de som en de rechtvaardigheid ontving die en gaf onze schuldbrief aan Christus, om die in stukken te scheuren.

Een andere vrucht van het uitzien van onze Heere naar "de vreugde, die Hem was voorgesteld", was, dat "Hij de schande verachtte." Welke schande? Trof Christus enigerlei schande? Ja waarlijk! Hemel en aarde verwonderden zich over een beschaamde Christus. Ziet of Christus er Zijn deel niet van krijgt, wanneer grote zwarte schande Hem overkwam. Maar hoe? Beschaamd door mensen en beschaamd door God. Ik zal beide bewijzen:

De ene schurk sloeg Hem op het hoofd, een andere schelm spuwde Hem in Zijn schoon aangezicht. Zij schudden hun hoofden en bespotten Hem: Kom nu af, heilige Jezus, zeiden zij, Hij heeft op God vertrouwd, laat Hij Hem nu verlossen. Denkt gij niet, dat dit Christus aan het hart raakte, als Hij moest aanhoren hoe die zwarte monden Gods heerlijkheid bespotten? Herodes en Zijn krijgsknechten bespotten Hem. En ziet nog meer schande; hoewel Hij Zijn ganse leven door een eerlijk, deugdzaam mens geweest was, brachten zij Hem buiten de stad, met de wacht achter Zich, Zijn vijanden Hem beschimpende, en de kinderen Hem met verwondering beschouwende. En wat nog meer?

Lieve mens! Hij ging de poort uit, Zelf Zijn kruis dragende. Van zeventig discipelen, twaalf apostelen, en al Zijn vrienden was er niet één om Hem te helpen, of het vloekhout met Hem op te nemen of te dragen! En zij zetten Hem een doornenkroon op om daarmee de spot te drijven met Zijn koninkrijk. Was dit niet om het stempel van een misdadiger op Hem te zetten? En wat nog meer? Mochten zij niet zeggen: Deze arme heeft weinig vrienden? Maar Zijn vrienden wilden niet in Zijn schande delen en toch nam Hij al hun schande op Zich.

God deed Hem ook schande aan. Zijn Vader zeide: Een vloek en vervloeking treffe Hem, schande zij op Hem: (zijt hierover niet ontsteld) ik zal het u ophelderen. De zonde heeft altijd schande tot haar gevolg. Gij weet, dat God Hem zonde gemaakt heeft en als God Hem zonde en een vloek heeft gemaakt, dan betaamde het Hem, dat Hij schande over Hem bracht; want de schande, die over ons zou zijn gekomen en de smadelijke woorden, die de rechtvaardigheid de zondaren zou hebben toegevoegd, vielen op onze Heere. Wanneer een misdadiger gegrepen, voor de rechter gebracht en in het openbaar beschuldigd wordt, dan slaat hij zijn ogen neer, en hij schaamt zich iemand aan te zien. Wanneer de rechter zegt: Hoe hebt gij dat durven doen? dan schaamt die dwaze man zich, hij laat zijn hoofd hangen en zegt geen woord. Zo plaatste God Christus ook op Zijn naamrol, riep Hem voor Zijn rechtbank en beschuldigde Hem om onze zonden. Christus kon ze niet loochenen, maar stond als een schaap, dat stom is



voor het aangezicht zijner scheerders. Hij liet Zijn hoofd hangen voor de rechtvaardigheid en de Oprechte, de Rechtvaardige, stemde de schuld toe. Hij zeide, dat Hij zou sterven voor de moordenaar, de overspeler, de vloeker, de afgodendienaar, de dronkaard, enz.

Nu, er was hier reden voor, dat God in deze rechtszaak: Christus de plaats der schande zou geven, omdat Gods wijze wil de regel van alle recht is. God maakte het eerste verbond zo, dat Adam daarin wettelijk onze plaats zou innemen en het tweede verbond werd zo beraamd, dat Christus alles voor ons zou zijn. De mensheid toch van Christus heeft een persoonlijkheid niet van haarzelf, maar van de Godheid; en krachtens de wet van een personele vereniging moest Christus Zich in Zichzelf verheugen. Omdat nu Christus een wettige persoonlijkheid van ons heeft en aangezien Hij in Zijn Persoon onder Zijn lijden de vruchten van die persoonlijkheid niet genoot, maar in vrees en verschrikking gedompeld was, terwijl Hij zeide: Wat zal ik zeggen? (Johannes 12:27), toch was de Godheid (om zo te zeggen) als kurk, zodat de mensheid bleef bovendien en door Gods oneindige toorn niet werd verslonden; en de mensheid had persoonlijke wettigheid van ons, om de slagen te dragen, die wij krachtens de wet moesten ontvangen.

Wilt hieruit leren, gewillig te zijn met Christus, om Hem een deel van uw goede naam te missen. Hij droeg de schande voor u. O, wonder! Een beschaamde zondaar is niets, een beschaamde duivel heel gewoon; maar God beschaamd, een beschaamde Christus, is een mirakel! Een eerlijk mens zal voor een ander verlies lijden, maar het is wat anders, eens anders schande op zich te nemen; en toch was dat zeldzame in Christus.

Als iemand borg is voor zijn vriend, die alles heeft doorgebracht, dan beschouwt de rechter hem niet als de doorbrenger; hij wordt nog steeds voor een eerlijk man gehouden, hij heeft alleen de som te betalen. Doch Christus, onze Heere werd, behalve dat Hij de som krachtens de wet betaalde, als de schuldenaar aangemerkt, want onze zonden waren op Hem gelegd; Hij toch en wij zijn hierin zo nauw verwant, dat Hij is als wij, en zonde voor ons gemaakt.

*En is gezeten aan de rechterhand des troons Gods.*

Hij was een goed mens en verdroeg alles lijdzaam, en zo werd Hij op de troon gezien. Hij kreeg tenslotte veel heerlijkheid; het kon niet anders, of er ging gratie van Hem uit, Hij was zo zachtvaardig onder Zijn lijden: (Filippenzen 2:9) „Daarom heeft Hem ook God uitermate verhoogd.“ Waartoe dan is Zijn zitten niets dan een verhoging, een staat van heerlijkheid boven mensen en engelen? Hem is alle macht gegeven, en God heeft Hem een naam gegeven, welke boven alle naam is; (Handelingen 5:31): "Deze heeft God door Zijn rechterhand verhoogd tot een Vorst en Zaligmaker, om Israël te geven bekering en vergeving van zonden." Om dit te beter te verstaan, moet gij opmerken, dat Zijn zitten als God aan de rechterhand Zijns Vaders slechts de openlijke openbaring is van Zijn heerlijkheid, die Hij had eer de wereld was. Twee trappen zijn voorafgegaan aan Zijn opklimmen als mens tot deze staat.

1. De menselijke natuur in Christus is van dezelfde stof gemaakt als onze natuur, en was daarom een persoonlijke vereniging waardig; daarom verhief de God der genade de mensheid boven haarzelf, om aan de Godheid getrouwd te worden. Dit is de eerste trap van de hoogste waardigheid, waarvan in Hebrëën 1:2 wordt gesproken: „Welke Hij gesteld heeft tot een Erfgenaam van alles.

God toch heeft inderdaad de mens boven zichzelf verheven, door aan de mensheid geen geschapen persoonlijkheid der Godheid te geven; zó, dat die gezegende mensheid in één ogenblik zou bestaan in het woord, en in de oneindige persoonlijkheid van de Godheid; dat de mens Christus en de Godheid in een Persoon zouden zijn.

2. Hierop volgde het besluit van een vrije schenking van Christus aan de mensheid, om Koning, Priester en Profeet te zijn, met genoegzame hoedanigheden voorzien om ons te begenadigen.

Dit was ook genade voor de mensheid, doch deze genade was niet in zulk een mate aan Christus in de dagen Zijns vlees gegeven. Deze genade echter en de personele vereniging ondersteunden Hem voldoende onder al Zijn lijden.

3. Na Zijn lijden zag de mensheid de Godheid op een meer heerlijke wijze, genoot zij Hem op een verwonderlijke wijze en is een persoonlijke Werker en Gebieder der wereld gemaakt, een Vorst, een Richter, een Heere en de tweede bij God, over en boven alle schepselen.

Dat onze Man zo hoog is, is een grote stof van vertroosting voor de gelovigen. Mensen, die een vriend aan het hof hebben, zullen hem altijd lastigvallen met verzoeken en brieven; wij schrijven lang niet genoeg brieven aan onze Vriend aan het hof. Hij heeft lust met Zijn Vader over ons te spreken, en ons in Zijn hart te dragen, evenals de Hogepriester de namen der twaalf stammen op zijn borst droeg, en ons op Zijn handpalmen te graveren.

Ziet dan de weg, en volgt Christus Jezus op het kruis; het kruis is uw weg. Christus kreeg een donkerder weg, Zijn weg was het kruis en de kroon. Nu zegt de Apostel: (vers 3): „Aanmerkt Deze", die nochtans door de zondaren is tegengesproken; want de zondaren heetten Hem te liegen. „Aanmerkt Deze, opdat gij niet verflauwt en bezwijkt in uw zielen." (Psalm 31:23) „Ik zeide wel in mijn haasten: Ik ben afgesneden van voor Uwe ogen." (Jesaja 49:14) „Doch Sion zegt: De Heere heeft mij verlaten en de Heere heeft mijner vergeten." Denkt niet, dat gij altijd even dapper en sterk zult zijn op de reis; gij zult somtijds nedervallen, en Christus zal u moeten opheffen; maar Hij is bij u met de flessen wijn om u te ondersteunen en te versterken.

Amen.

## HET HOREN NAAR DE STEM DES HEEREN

*Hoort naar Mij, gij eilanden! en luistert toe, gij volken van verre! De HEERE heeft Mij geroepen van den buik af, van Mijner moeders ingewand af heeft Hij Mijn Naam gemeld. En Hij heeft Mijn mond gemaakt als een scherp zwaard, onder de schaduw Zijner hand heeft Hij Mij bedekt; en Hij heeft Mij tot een zuiveren pijl gesteld, in Zijn pijlkoker heeft Hij Mij verborgen. En Hij heeft tot Mij gezegd: Gij zijt Mijn Knecht, Israël, door Welken Ik verheerlijkt zal worden. Doch Ik zeide: Ik heb te vergeefs gearbeid, Ik heb Mijn kracht onnuttelijk en ijdelijk toegebracht; gewisselijk, Mijn recht is bij den HEERE, en Mijn werkloon is bij Mijn God. Jesaja 49:1-4.*

Geliefden in de Heere!

De profeet handelt van het 40ste hoofdstuk dezer profetie tot aan het einde daarvan over deze twee zaken: 1. Over het wederbrengen van de Kerk uit Babel. 2. Over de herstelling van de Kerk door Jezus Christus. Wij hebben hier

1. Een inleiding tot de leer van Christus en de heerlijkheid der Kerk onder Hem. In deze woorden spreekt Christus Zelf tot de eilanden en onder andere ook tot Schotland en Engeland; want Brittannië is een van deze eilanden.

2. De Persoon, over Wien gesproken wordt, wordt beschreven naar Zijn roeping en de kracht van Zijn middelaarschap, vergeleken bij een "scherp zwaard".

3. Met toespeling op het volk, waarvoor Hij zal arbeiden, wordt van Hem gezegd: „Gij zijt Mijn knecht; Israël, door welke Ik verheerlijkt zal worden.”

4. Het onvoorspoedige van Zijn bediening wegens de hardnekkigheid der Joden: „Ik heb tevergeefs gearbeid, Ik heb Mijn kracht onnuttelijk en ijdelijk toegebracht. Hoort naar Mij, gij eilanden. Christus verkoos eerst het volk der Joden; maar nu heeft Hij de middelmuur des afscheidsels tussen Jood en heiden afgebroken, en Hij roept ons toe:

Hoort, gij eilanden en luistert toe; o Schotland en Engeland. Gij volk van verre op een eiland der zee, luistert toe en gij zult Mijn land en erfenis zijn. Nu, o Schotland; Gode zij dank, uw naam staat in de Bijbel. Christus Zelf heeft reeds lang geleden tot ons gesproken, voordat wij geboren waren. Christus zeide: Vader, geef Mij de einden der aarde, voeg ook Schotland en Engeland bij de eilandbewoners in de grote koopakte, want Ik wil, dat zij een plaats onder hen zullen hebben. (Psalm 2:8). God zeide, dat Hij alle landen zou hebben, die Hij noemde; geheel Sinim en al de einden der aarde, allen; die aan de zijden der rivieren van Morenland zijn, Egypte, Morenland en Seba. Het land werd in bunders en akkers aan Christus uitgemeten, en de grensstenen geplaatst.

Zoals gij weet, worden in akten of oorkonden, waarbij zekere rechten worden toegestaan, de huizen, landerijen, veengronden, moerassen, het recht van vogels vangen en vissen, ja, alle landen in lengte en breedte, die daarbij zijn inbegrepen, omschreven. Zo ook krijgt Christus Zijn uitverkorenen, die in de grote akte der verkiezing zijn inbegrepen; Geloof in de naam en het gezag van de Zone Gods. Ik bid u, geloof en lees de akte van Schotland in Psalm 2, 45 en 73. Zult gij dan geloven?

Doch nu schijnt het, alsof wij aan een nieuwe meester worden overgedragen; de Antichrist maakt aanspraak op ons; laat dat ons met diepe smart vervullen.

Weet gij wat de vijanden der Kerk doen? Zij werken hard om Christus omver te werpen en Hem 'Zijns Vaders land te ontnemen. Dunkt u, dat het hun zal gelukken? Neen, geenszins: „de poorten der hel en Rome zullen Hem niet overweldigen." Vreest hen niet, want zij zullen niet overwinnen; de akte van Christus is zekerder dan dat voornemen. Laten dan de eilanden horen

én gehoorzamen, en ik ben niet bevreesd, dat Christus een voetbreed in Brittannië zal verliezen. Doch, indien gij niet zult geloven en Hem gehoorzamen, zal er gewisselijk een land worden verloren, en wij zullen weggegeven worden. Het was geen kwade overwinning, die Christus behaalde, het kan niet anders of Hij moet voorspoedig zijn. Het is goed verkregen in het zweet Zijns aanschijns. Christus is niet als de vele dwaze jeugdige erfgenamen, die hun goederen door hun dwaasheid verliezen. Christus is geen doorbrenger, Hij heeft nooit geen voor van het land Zijns Vaders verkocht of verpand. Het zijn onze zonden, die ons verkocht hebben, en niet Hij.

*Hoort naar Mij, gij eilanden, en luistert toe, gij volkeren van verre.* De eilanden moeten van Christus zijn, onder voorwaarde, dat zij horen en Hem gehoorzamen. Wij moeten Christus, onze Meester dienen, anders werpen wij onze rechten weg. (Hebreeën 5:9). „En geheiligd zijnde is Hij allen, die Hem gehoorzaam zijn, een oorzaak van eeuwige zaligheid geworden." De Vader zegt van Hem: „Deze is Mijn zoon, Mijn Geliefde, in Dewelke Ik Mijn welbehagen heb." Luistert daarom toe, want het is op uw eigen verantwoording, als gij de Heere Jezus verwerpt.

*De Heere heeft Mij geroepen van de buik aan.* Wat beduidt dit? Kon niet Christus ongeroepen gekomen zijn? Neen, (Hebreeën 5:4-5) „Niemand neemt zichzelf die eer aan, maar die van God geroepen wordt, gelijkerwijs als Aaron." Alzo ook Christus heeft Zichzelf niet verheerlijkt om Hogepriester te worden, maar die tot Hem gesproken heeft: „Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd." Vraagt gij, wat de roeping van Christus was, dan antwoord ik: Het was 1. Gods eeuwig besluit, waarin besloten en in het verbond der verlossing tussen de Vader, de Zoon en de Heilige Geest was overeengekomen, dat Christus de Persoon zou zijn; waarvan als het ware akten tussen hen werden gepasseerd.

2. Deze roeping is de overdracht door God van al de uitverkorenen op Christus; daarom heeft de Vader geen persoonlijk toezicht op de uitverkorenen, zij zijn allen aan Christus gegeven, zij zijn allen in de handen des Zoons gegeven. (1 Timotheüs 2:5) „Want daar is één God; daar is ook één Middelaar Gods en der mensen, de mens Christus Jezus." Er is geen andere Middelaar dan Hij: noch de Vader, noch de Heilige Geest. Er is geen andere om persoonlijk voor ons te verschijnen of verantwoording te doen. De Vader heeft om zo te zeggen alle onze verplichtingen en geschriften aan de grote Advocaat Christus Jezus overhandigd. De Vader doet onderzoek, neemt voor en pleit tegen het verborgen lichaam van Christus en roept: Betaling, of de dood. Sterven of betalen, hetzij door het Hoofd of door de leden. (Jesaja 53:3). Doch de Vader heeft „onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen."

Werd alleen onze zonde op Hem gelegd? Neen, Hij is ook *door lijden* de oorzaak der eeuwige zaligheid geworden; nooit wordt zulk een woord, in het ganse Boek van God, van de andere twee Personen gesproken. Indien Christus geen oneindige voldoening gegeven en de schuld betaald had, kon niemand de zaligheid hebben verkregen. Overtollige werken zullen het niet doen; de vrije wil des mensen kan het niet uitwerken; niets dan het bloed van Jezus was in staat de zaak goed te maken.

3. Des Heeren roeping van Christus is, dat Hij Hem door een openbaar ambt de wet aan Zijn zijde geeft, om als een Profeet te leren, als een Priester te lijden en als een Koning tot onderwerping te brengen, te heersen en te verdedigen. Dit kunnen wij toch zeker weten, dat Christus mens, hoe het ook zij, een persoonlijk welbehagen tot ons heeft, dat Hij medelijden met ons heeft en een verlangen, dat wij vrij gemaakt zullen worden; nochtans zou ons dat niet gebaat hebben, als Hij geen Goddelijk Persoon ware geweest, en de vereiste voldoening niet had teweeggebracht. Iemand kan een goede wil hebben om borg voor een ander te zijn, maar als hij iemand is, die tegen de koning in opstand is, kan de wet hem niet toelaten. Neen, hij

kan niet worden aangenomen, tenzij hij een vrije onderdaan is en bekwaam om als borg te dienen. Zo heeft God Christus, Die menselijke ontferming heeft om medelijden met ons te hebben, de wet aan Zijn zijde en een openbaar gezag tegen alle zonden gegeven. Hier is een zonderlinge vertroosting voor alle zwakke, kranke en belaste zielen. Indien gij aan uw zaligheid twijfelt, gedenkt dan, dat Christus krachtens de wet en het welbehagen Gods, en een bijzondere roeping, tot Middelaar voor u gemaakt en aangesteld is. Dan is het geen verkeerde aanmatiging, dat Christus uw pleit in handen heeft genomen; Hij heeft er een wettige roeping toe. Vertrouwt en verlaat u alleen op Hem ter zaligheid. De Heere heeft u aan Christus overgegeven, en indien gij waarlijk in Hem gelooft, zoals Hij u in het eeuwig Evangelie wordt aangeboden, is er geen vrees, dat Hij u zal uitwerpen, of dat gij niet zalig zult worden. Die Hij liefheeft, die heeft Hij lief tot den einde. Indien gij de Zijne zijt, zal Hij Zijn recht niet verliezen. Maakt dan vrijmoedig aanspraak op de zaligheid, vergeving en de gerechtigheid van Christus. Zij is de uwe, krachtens de roeping Gods, neemt het uwe en laat er u niet van af drijven als onnozele schepselen; laat u niet door verzoeking, kruisen en ongelovige vrees van de zaligheid afbluffen. Indien gij in Christus gelooft, zijn uw rechten sterk. Christus zegt: „De Heere heeft Mij geroepen van de buik aan”; dat mag voor u een waarborg zijn om Hem te vertrouwen als een algenoegzame Zaligmaker. Het ongeloof moet dan een grote leugenaar en verachter van Christus zijn. Het spreekt alsof Christus geen wettige Zaligmaker is, alsof Hij ongeroepen gekomen is, en dat Zijn werk niet zal bestaan. Zie dan, o, ongelovige, hoe diep gij in de zonde zijt weggezonden! Gij zijt erger geworden dan een Jood en zegt zakelijk, dat Christus een bedrieger en geen waarachtig Zaligmaker is. Er wordt veel over het geloof gepraat, doch ik wenste wel, dat het goed gekend werd.

*Van mijn moeders ingewand af heeft Hij mijn naam gemeld.* De wet vroeg wie voor de mens zou lijden. Zij was niet tevreden met het algemeen antwoord: een borg; maar er moest iemand genoemd worden. Zo noemde de Heere Christus en zeide: Spreek daar niet meer over, er is niemand anders, die voor het werk geschikt is dan Mijn eigen eeuwige Zoon, de Zoon Gods en de Zoon des mensen. En op het toestemmen van Christus en het antwoorden op Zijn naam, boekte God Hem, en Hij schrijft in Zijn heilig Woord, dat Christus Borg voor Zijn volk is. Hij moest de vloek ondergaan, die over ons was gekomen en Zijn naam werd in onze schuldbrief geschreven. Een eerlijk man, voornamelijk een hooggeplaatste, wil niet, dat zijn naam voor een som gelds in twijfel wordt getrokken; hij wil liever de som betalen dan dat zijn naam in het Hof wordt genoemd; hij zou dan ook liever willen sterven dan, dat zijn naam zou worden gehoord wegens een fout, die volgens de wet schande en de dood verdient. Doch onze dierbare Verlosser was niet zo overgevoelig, want Zijn Naam stond in ons zwart schuldenregister met de meinedigen, de overspelers, enz., en de gerechtigheid greep Hem aan, alsof Hij de overtreder en zondaar ware geweest. Hij werd dan niet werkelijk de zondaar, zoals de Antinomianen zeggen, anders kon Hij geen voldoening hebben aangebracht voor de zonden van Zijn volk. Het is maar een dwaas begrip van hen, dat zij menen, dat Hij beide, de zondaar en de offerande voor de zonde was. Neen, in plaats van de zondaar te zijn, was Hij heilig, onnozel, onbesmet, afgescheiden van de zondaren" "(Hebreeën 7:26). Toch (en dat is stof van bewondering) onderging deze Heilige de volledige straf, die de wet en de rechtvaardigheid eisten. (Jesaja 53:12) „Hij heeft Zijn ziel uitgestort in de dood, en is met de overtreders geteld geweest, en heeft veler zonden gedragen en voor de overtreders gebeden."

Ziet, hier staat Zijn naam in Gods grootboek en de Vader roept uit, dat Jezus Christus voor zondaren zonde is gemaakt. Dit is een droevig lied, dat de wet van Gods vloek en vervloeking op Christus ontvlamd is. O! de engelen mochten zich wél verwonderen, als zij Christus' naam

in twijfel hoorden trekken. Gij dan, die het zo hoog opneemt, dat er om Christus' wil over u gesproken wordt, dat gij gesmaad wordt, en u bijnamen gegeven worden; of dat uw namen om Zijntwil voor rechters en overheden gehoord worden; waarom handelt gij zo? Hij liet om uwentwil een smet op Zijn naam werpen. Christus liet Zijn hoofd niet hangen, noch schaamde Hij Zich over u. Hij belijdt u en uw zaak voor Zijn Vader. Belijdt gij dan ook Zijn naam, Hem en Zijn Waarheid voor de gehele wereld.

Trekt u niet terug, houdt u niet stil, ontvliedt de plaats niet, wanneer Zijn zaak in mededinging komt met het bepraten van uw naam om Hem. Het is uw eer. O! dat wij zoveel van onszelf houden, dat wij geen ongelijk om Hem willen lijden! O! hoe rijst uw geest op als uw naam maar veranderd wordt. Sommigen uwer zullen zeggen: Ik dank God, niemand zal van mij zeggen: hij is maar een hoerekind, en ik dank God, dat mijn naam in de plaats waar ik woon, goed bekend staat. Zo is Zijn naam ook. Staat uw naam beter bekend dan die van Christus, uw Zaligmaker, Wiens naam is Koning der koningen. En toch werd Zijn naam met de overtreders in Gods boek geschreven. Christus liet Zich niet hoog betitelen, evenals een hertog of een graaf over wie men spreekt als een goed mens; Hij is hier in ons land altijd de Zoon des mensen genoemd. Vele oneerbiedige mensen noemden Hem in de dagen Zijns vleses, de zoon van Maria.

*Hij heeft mijn mond gemaakt als een scherp zwaard.*

Christus kan bloed storten met de tong: (Openbaring 1:16) „En uit Zijn mond ging een tweesnijdend scherp zwaard, opdat Hij daarmee de heidenen slaan zou." (Openbaring 19:15). Allen, die Christus doodt, slaat Hij met Zijn mond; want ziet, hoe scherp Zijn zwaard is: (Hebreeën 4:12) „Want het Woord Gods is levendig en krachtig, en scherpsnijdender dan enig tweesnijdend scherp zwaard, én gaat door tot de verdeling der ziel en des geestes, en der samenvoegselen en des mergs en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten." Wee dan hun, die een hart van ijzer en steen hebben, waarop het Woord van Christus afstuit en er nooit doorgeslagen wordt. De consciënties van sommige mensen zijn van ijzer, zij bewegen zich niet, hoe Christus ze ook slaat; toch zal Christus de consciënties van zulke mensen geheel in splinters slaan, en dan kunnen zij nooit weer beteren. Doch hierover later. Wel is waar, worden sommigen door het Woord bewogen, zodat zij wel eens een traan storten; doch ik vergelijk die ontroering bij de werking van een krachtige drank in een zwakke maag; zij voelen zich eerst een poosje onwel, doch zij braken het middel dat Christus voorschrijft, spoedig weer uit; zij zijn niet buiten de kerk, of zij zijn het weer kwijt; het blijft niet bij hen tot de volgende dag des Heeren.

*Onder de schaduw Zijner hand heeft Hij Mij bedekt.* Deze spreekwijze is ontleend aan een man, die in een stormachtige dag zijn kind in zijn armen draagt, en met zijn hand zijn kind tegen de harde wind beschermt. Of, wanneer het op zijn knie zit, wat dicht bij het vuur; dan houdt hij zijn hand tussen het gezicht van het kind en het vuur en zo bewaart hij het onder de schaduw zijner hand, dat het zich niet brandt. De mens Christus moest een zware storm doorstaan, een zwarte storm van de Noordenwind van Gods toorn blies Hem in Zijn schone aangezicht, zodat het was, alsof het vel er af zou scheuren; doch God hield Zijn hand tussen Zijn aangezicht en de storm en bewaarde Hem in de schaduw Zijner hand. Dit is niets anders, dan dat God Christus in Zijn roeping als Koning, Profeet, en Priester beschermde en behoedde.

Wat wilt ge nog meer? In al het lijden en in al de moeite van Christus had God de mens Christus onder de schaduw Zijner hand bedekt. God bewaarde Christus van harte, en dat op tweeërlei wijze. Gij weet toch hoe dikwijls Zijn vijanden het op Zijn leven hadden gemunt, „maar niemand sloeg de hand aan Hem, want Zijn ure was nog niet gekomen." God gaf Christus twaalf uren in Zijn dag, zodat Hij niet kon struikelen, noch vallen, voordat Zijn nacht kwam,

want Zijn vijanden ten spijt bleef Hij in de stad, totdat Hij die had doorwandeld. Zij konden Christus niet uitdrijven, noch Hem de plaats doen ontvliesen. Hij kwam neer om voor het leven Zijner Kerk en haar wetten te pleiten en deed een gelofte, dat Hij niet weer naar huis zou gaan, voordat Hij een vonnis kreeg en het proces had gewonnen; en Hij kreeg dat eer Hij in de ruste inging. Hij werd niet uit de stad gedreven, voordat Hij Zijn boodschap had gedaan. Voordat Hij Zijn dwazen buiten gevaar en buiten de hel had gebracht, ging hij niet weer naar de hemel terug. Hij stierf niet voor Zijn tijd; Hij was niet als onrijp koren, dat gemaaid wordt voordat het halfrijp is. Maar Christus werd van de grond verzadigd en was behoorlijk rijp, eer de sikkel des Heeren Hem afsneed uit het land der levenden en zo was Hij altijd onder de schaduw van des Heeren hand.

Doch hoe Christus onder Zijn laatste lijden onder de schaduw van Gods hand bedekt was, is moeilijker te verstaan, want Christus werd naar de wet en de rechtvaardigheid behandeld en niet naar genade. Ik antwoord hierop:

1. Dat hoewel Christus geen sparende genade werd bewezen, Hij nochtans onder Zijn lijden ondersteunende genade kreeg. Let hier nauwkeurig op, want het is nodig, dat wij dit aandachtig nagaan; de grond is enigszins glibberig. Het Woord zegt, dat God Hem niet heeft gespaard; er was geen geheime overeenkomst of geheim verdrag tussen Christus en de rechtvaardigheid Gods. Neen, de wet liet zich niet bevredigen met een zeker deel van Christus te ontvangen en de rest kwijt te schelden, alsof het al te grote strengheid ware alles te eisen; als Christus enige kwijtschelding had gekregen, zou Hij niets van het lieflijke Evangelie hebben ontvangen voor Zijn arme schuldige vrienden, voor ellendige, dwaze, hulpeloze zondaren. Christus zeide daarom: Ik zal al het zure nemen en al het zoete zal voor u zijn. Neen, onder de verlaten kon Christus geen blik, geen woord van Zijn Vader krijgen; neen, ik zeg meer: God mocht, God kon dat overeenkomstig de wet niet doen. Christus riep uit: Hebt Gij niet één woord, niet één blik, lieve Vader?

En Hij antwoordde: Neen, geen blik, voor de hele wereld niet. Doch Christus kreeg Gods ondersteunende ontferming: de lieflijke schaduw van Zijn almachtige hand bedekte Hem. Want God zond Zijn engel om Hem te troosten, maar Zelf wilde Hij niet komen. God wapende Hem voor alle slagen, want Hij was verzekerd, dat de Godheid en de mensheid nooit zouden scheiden; dat was Christus' grote oorkonde, waarop Hij in tijden van benauwdheid steunde.

2. Hem werd altijd, bij iedere slag hulp toegezonden van de Godheid, die Hem met geloof, sterkte en lijdzaamheid bezielde: (Jesaja 50:7) „Daarom heb Ik Mijn aangezicht gesteld als een keisteen, want Ik weet, dat Ik niet zal beschaamd worden." De ziel van Christus was, wegens de personele vereniging als een keisteen. God sloeg, maar nooit doorboorden de pijlen Hem; zij maakten alleen wonden en scheuren, doch de ziel vloog nooit aan stukken, noch werd zij vernietigd. Doch hoe stond het dan? De rechtvaardigheid onthield Christus een kus van de Godheid; want hier waren twee dingen: de vensters van de Godheid waren gesloten, zodat noch het licht; noch de hitte daarvan in de vermogens van de ziel van Christus scheen. Al de vermogens van Zijn menselijke ziel waren opgebonden.

1. Het natuurlijk vermogen van blijdschap werd opgebonden, evenals een groot water, dat afgedamd is, zodat niemand een blij gezicht van Christus kon krijgen; want Hij zeide: „Mijn ziel is geheel bedroefd, tot de dood toe."

2. Het natuurlijk vermogen om God te zien in de vereniging werd ingehouden; God verborg Zich, een zwarte wolk van verschrikkelijk vrezende was over het oordeel van Christus, opdat Hij toen de Godheid zou geloven, doch niet als tevoren, zou zien, noch beschouwen.

3. Dat vermogen om in de ganse mensheid een Heere, Die afwezig was, gevoelig te genieten, lieflijk en werkelijk te beschouwen en op Hem te vertrouwen, werd ingehouden; en toch (o,

wonder der wonderen) had Hij geloof met vreselijke vreze en zeer sterke liefde met treurigheid, daarin, dat Hij God Zijn Vader kon noemen, met sterke roepingen en tranen, verwonderlijke lijdzaamheid en hope, die Hem deden verlangen naar een open venster om het daglicht te aanschouwen. Waarlijk, hoewel het niet mogelijk was, dat Christus' verwachting zou verloren gaan, toch liep, zover wij kunnen zien, onze zaligheid gevaar. Indien Christus hier had gefaald, en een verkeerde stap had gedaan, weg was dan onze zaligheid geweest. Doch Gode zij dank, het stond niet op losse schroeven; God had al die tijd Christus en onze hemel in Zijn vuist.

Ziet dan, wanneer God Christus, of wie ook van Zijn knechten met een boodschap zendt, heeft Hij hen altijd stevig en vast in Zijn vuist. Daar zijn al Gods getrouwe dienaars en belijders, die in een wettige roeping dienstdoen. Indien Hij u zendt om voor de Heere te getuigen of te lijden, zal Hij voor u de kosten dragen. Indien Hij u het juk oplegt om tegen enige vijand op te trekken, zal Hij u beschermen; doch indien gij de hoer naloopt en een vreemde ziekte oploopt, of naar de wereld gaat om daar uw geluk te zoeken, dan zijt gij niet onder de schaduw van Gods hand en zal Hij uw kosten niet dragen. Indien gij een juk aantrekt tegen de zonde, zal Hij u verdedigen, maar als gij tegen Hem zondigt, zult gij blootgesteld zijn aan de pijlen, die Hij in Zijn pijlkoker heeft. Waarom? Omdat de duivel u in zijn dienst heeft en niet God. Waart gij in de dienst van God dan zou uw Meester het voor u opnemen; gaat dan in Zijn dienst en trekt een wissel op Hem voor al uw kosten. Ten tijde toen Christus voor de grote rechtbank stond, hield Hij Zich aan de grote oorkonde, die Hij in handen had en beantwoordde.

Nu, wat kan Christus niet verdragen, en wat kan Hij niet doen? Wat kunnen stukjes lemen schepselen, heersers en vorsten, tegen Hem doen? Tegen Hem, Die zulk een strijd doorstond! Wij bezwijken en verliezen de moed, wanneer wij vrezen, dat de zaken zo hard tegen de dienst van God en Zijn waarheid aangaan.

Waarlijk, ons ongeloof zal zeggen, dat Christus de toorn Gods niet leed. Weet gij wat wij zeggen? Sommigen zullen zeggen: "Wij twijfelen niet of God kan al Zijn vijanden aan stukken breken, als zoveel potscherven; maar o, zeggen zij, wij vrezen, dat wij geen sterkte hebben; wij weten niet of Hij ons deel aan Zijn sterkte zal geven.

Ik antwoord: Christus heeft Zijn sterkte niet om die naast Hem te leggen, evenals de gierigaard zijn goud; Hij heeft die om ze te gebruiken voor Zijn Kerk. Maar dit moet ik zeggen, dat elke belijder moest onderzoeken of Hij in Christus is of niet. Als gij niet in Christus zijt, zal deze wereld u geheel wegblazen, geheel weg van Hem. Neen, het is niet mogelijk, dat gij in enigerlei moeite zijnde stil kunt staan; daarom heeft onze Heere een beproeving gezonden, opdat zij, die geen deel aan Christus hebben, zouden worden weggeblazen. Wilt gij voor Christus lijden, uw genegenheden doden en uw begeerlijkheden afsterven? Zij zullen niet met lijden worden vereerd, die de zonde geen dodelijke wonden hebben gegeven. Indien gij voor Christus wilt lijden en voor Hem wilt sterven, moet gij een lid van Hem zijn, want de voet van een boom lijdt niet wanneer de top bloedt. Indien uw hart bereid is en gij besloten zijt aan te zien, dat Christus een bebloed hoofd krijgt in Zijn leden, of in Zijn zaak, ziet dan met Hem te lijden. *Hij heeft Mij tot een zuivere pijl gesteld*; een pijl met een scherpe punt. Het zwaard slaat dichtbij en de pijl doodt van verre. Zij zijn binnen het gebied van Christus, die met het zwaard gedood worden, maar de pijl vliegt over de legerplaats van de duivel en doodt velen, die zich aan de andere zijde daarvan bevinden. Zij doodt daarom hen, die zich in de wildernis des duivels ophouden, en de wilde dieren, die in de wouden zijn. Zij doodt leeuwen, luipaarden, ezels en tijgers, dat is, mensen van een woeste en wilde natuur en maakt hen gehoorzaam aan het Evangelie van onze Heere Jezus Christus.



De pijl vliegt over de wilde volken der wereld, over hen, die zonder Christus in de wereld zijn en het heil des hemels aanbidden. Ik beschouw Christus als een scherpschutter; Hij legt Zijn pijl aan en doodt hen, die binnen Zijn bereik zijn; die half binnen en half buiten zijn, trekt Hij binnen en neemt Hij in Zijn armen. Hij legt Zijn boog aan op hen, die verre zijn onder de heidenen en schiet Zijn pijlen onder hen, en de gewonde komt weeklagend in, zeggende: „Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?”

Doch weet dit, dat er in deze wereld zijn, op wier consciëntie Christus Zijn pijlen schiet, doch zij liggen achter een dijk en de pijl vliegt langs hen heen (Mattheus 25: 5-6) „Maar zij zulks niet achtende, zijn heengegaan, deze tot zijn akker, gene tot zijn koopmanschap. En de anderen grepen zijn dienstknechten, deden hen smaadheid aan, en doodden ze.” (Lukas 14: 18-20) „En zij begonnen allen zich eendrachtelijk te verontschuldigen. De eerste zeide tot hem: Ik heb een akker gekocht en het is nodig, dat ik uitga en hem bezie; ik bid u, houd mij voor verontschuldigd. En een ander zeide: Ik heb vijf juk ossen gekocht en ik ga heen om die te beproeven; ik bid u, houd mij voor verontschuldigd. En een ander zeide: Ik heb een vrouw getrouwd, en daarom kan ik niet komen. Als de overpriesters en Farizeeën deze Zijn gelijkenissen hoorden, verstonden zij, dat Hij van hen sprak; en zij zochten de handen aan Hem te slaan.”

Toen zij, die de vrouw, die in overspel gegrepen was, voor Hem brachten en zij Christus hoorden zeggen: „Die van ulieden zonder zonde is, werpe eerst de steen op haar”, werden zij "van hun consciëntie overtuigd, en gingen uit, de een na de ander, beginnende van de eerste tot de laatste." (Johannes 8:7-9). De Heere schoot een pijl op hun consciënties, maar zij bukten en verborgen zich achter een muur.

Zien wij niet, dat het zevende gebod een pijl schiet op de *wellusteling*, en dat hij ervoor bukt en naar de hoer toeloopt. Het achtste gebod schiet een pijl op de *hebzuchtige* en roept hem toe: Wee de onderdrukker en de bedrieger, doch hij springt weg, bukt zich en loopt zijn gierigheid na. Ja, sommige wilde dieren lopen weg met de pijl in hen, terwijl het bloed uit de wond loopt; maar zij schudden en slingeren de pijl van zich af, het bloed droogt op, de wond gaat dicht en heelt weer. De consciëntie van velen, waarin Gods pijl een gat heeft gemaakt, dat hen deed bloeden, slingert de pijl weer uit en de wond heelt. De duivel kan een pleister op een gewonde consciëntie leggen en die weer helen. Ziet Handelingen 7. Sommigen hoorden Stefanus prediken en zij zagen zijn aangezicht blinken als het aangezicht eens engels en zij konden niet weerstaan de Geest door welke hij sprak en hen "hardnekkigen en onbesnedenen van hart" noemde, en hun hun afgoderij voorhield; doch zij trokken de pijl van Christus uit en vervielen weer tot hun afgoderij en stenigden Stefanus.

Het staat mij slecht aan wanneer men kan bukken en van het Woord weglopen en verontschuldigen vinden en zich van een val aan Christus en Zijn Woord kan ontworstelen. Wel, hoedt u daarvoor, indien gij met Hem worstelt en tegen Zijn Woord vecht, past op, dat gij uw arm niet breekt en uw schouderblad niet uit 't lid geraakt. Doch dit is niet de pijl van Christus, de Middelaar, dit is Zijn stompe pijl. Onze Heere Jezus heeft een andere pijl, met een scherpe punt, die Hij in het hart Zijner uitverkorenen schiet. Toen de Heere kwam en riep: „Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij”, schoot Hij hem van zijn paard af, zodat hij ter aarde viel en bevende en verbaasd zijnde uitriep: „Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal? (Handelingen 9:6). Komt dicht bij Christus en het Woord en het sacrament. Christus heeft hier nu onder de elementen van brood en wijn een gespannen boog in Zijn handen, waarmede Hij als het ware achter een dijk ligt en (door de dwaasheid der prediking, zoals de mensen het noemen) steelsgewijze een pijl op u afschiet. Heere, laat zij haar prooi raken! Moge de Heere u in het Evangelie toezenden, wat gij nooit weer van u zult kunnen afschudden.

Gij moet weten, wanneer God tot Zijn uitverkorenen spreekt, dan is er een scherpgepunte pijl in het einde Zijner tong, die de zondaars dodelijk zal treffen en nedervellen (Jesaja 50:4) „De Heere Heere heeft Mij een tong der geleerden gegeven, opdat Ik weet met de moede een woord ter rechter tijd te spreken." Onze Heere toch is zeer ervaren om met een schot van Zijn pijl het doel te raken en het door de veren heen te doen gaan, rechtstreeks in de consciëntie der Zijnen. Wanneer Hij tot Mattheus komt en zegt: „ Volg Mij", valt hij onmiddellijk om als een dode, hij verlaat zijn tolhuis en zijn boeken en volgt Christus. Christus komt bij Zacheüs, zittende op een wilde vijgenboom en gebiedt hem af te komen; Hij spant Zijn boog en schiet een pijl op hem af, zeggende: „Zacheüs haast u en kom af, want Ik moet heden in uw huis blijven", en hij kwam haastig af en die pijl kon hij nooit weer uit zijn hart trekken.

Toen Christus bij de put van Jakob te Samaria kwam, spande Hij Zijn boog en schoot de Samaritaanse vrouw. Zij verliet haar watervat en ging naar de stad en zeide: Komt, ziet een mens, die mij gezegd heeft alles wat ik gedaan heb; is deze niet de Christus? Christus schoot met een pijl uit de mond van Petrus drieduizend mensen in een schot; Hij schoot ze allen met een brede pijl door het hart: (Handelingen 2:37) „Zij werden verslagen in het hart." Ik denk, dat Christus van de tijd af, dat Adam zondigde, op de jacht is geweest en tot aan het einde der wereld altijd op de jacht zal zijn om wilde dieren te schieten. O, wat zal Hij aan de avond met een rijke buit tot Zijn Vader komen! Veel gedode mensen, velen met Zijn pijl doorschoten. Wij menen weliswaar, dat Christus' pijl scherp is en dat het Woord van God ons pijnigt, want wij hebben geen lust in een bebloed hoofd; doch wij moeten "het woord der vermaning verdragen." Christus zal ons niet doden, maar Hij zal de wonden weer verbinden; Zijn wonden zijn zoet. Nu, wij weten, dat wanneer een pijl afgeschoten is en door de lucht vliegt en een mens die niet op hem af ziet komen, dat hij, als de pijl met kracht geschoten is, niet zal kunnen verhinderen, dat zij door zijn vlees heengaat, of in het been indringt. Zo ook kan 'niemand een van de pijlen van Christus afkeren. De vijanden van de genade Gods zeggen, dat de vrije wil zo deugdelijk en hard is, dat hij de punt van een pijl zal doen breken en haar teruggedrijven. Ik sta toe, dat de vrije wil zo hard is als een keisteen; maar al had de duivel de ziel een dubbel beproefd harnas aangedaan, de pijl van Christus zal er doorheen gaan. Waarom? Omdat Christus het geloof met even grote kracht in ons werkt, als die almachtige kracht, welke Jezus Christus uit de doden heeft opgewekt. (Efeze 1:19-20). Christus moest noodzakelijk door de sterke hand des Almachtigen worden opgewekt en daarom zijn zij leugenaars, die zeggen, dat in de bekering, de genade en de vrije wil, evenals twee paarden van de plaats van vertrek, tegelijk in beweging komen en tezamen beginnen te lopen. Zij liegen, want de genade begint zich eerst te bewegen; die begint eerst te werken en haalt krachtig en lieflijk onze vrije wil uit, zó, dat wij gaan lopen; doch Christus bidt, roept en geeft ons sterkte en snelle voeten. Het is hier niet als met een schip, dat aan twee kooplieden gelijk toebehoort, de ene helft van deze en de andere helft van gene; alsof Christus de ene helft deed, door de pijlen te schieten en wij de andere helft, door de vensters van ons hart te openen om de pijlen erin te laten komen. Neen, het is alles het werk van Christus, Zijn pijl drijft het venster open. Er is geen gevaar, dat de pijl van Christus afwijkt en niets doodt; Hij is een volmaakte Scherpschutter en zal Zijn doel niet missen. Neen, Hij wacht niet, totdat onze vrije wil goed gemutst en goedgezind is; Hij maakt ons goedgezind en trekt en loopt, en dan lopen wij ook.

Het is waar, dat onze wil als een boos kind is, dat beledigd is, en niet naar zijn vader wil gaan; doch Christus doet Zijn pijl bij het hart ingaan en maakt, dat het kind de Vader liefheeft en naar Hem toe komt sluipen, evenals Mattheüs en Zacheüs deden.

Foei dan! Als Christus zulk een beproefde Zaligmaker is, geeft Hem dan veel te doen; het is jammer, dat men zijn last niet op zulk een sterke Zaligmaker legt. Wie is hier, die zijn lasten

niet heeft? De een loopt zuchtend onder hebzucht, een ander onder hoogmoed, met het pak des duivels op zijn rug te zweten; met een pak vol begeerlijkheden achter de duivel aan, die te paard rijdt. Foei dan! verlicht uzelf; legt en uw last en uzelf op Christus. Ik zeg dan: schulden, verliezen, huizen, geldsommen, landerijen, enz. enz. legt ze alle op Christus.

Ik geloof, dat de mensen medelijden hebben met Christus; zij vrezen, dat Hij het niet zal volhouden. Neen, vreest niet; ik sta er voor in, dat Hij beide u en uw last zal dragen. Laat ons dan allen Christus belasten; legt genoeg op Hem; komt en hangt alles aan Hem. O, dat allen, die in dit huis zijn, nu wilden komen, zo snel als zij maar kunnen en als een zwerm bijen aan Hem gingen hangen. Zoekt, rust op Hem, om Zijn hals en op Zijn armen, evenals vogels op een tak. O, vliegt als duiven tot haar vensters en bouwt uw nesten in Hem. (Jesaja 60:8).

*En Hij heeft tot Mij gezegd: Gij zijt Mijn knecht.* Christus was door niemand anders in dienst genomen dan door Zijn Vader; Zijn Vader zond Hem en Hij verdiende het loon, verlost de Kerk en was zeer getrouw. Het was noodzakelijk, dat God een knecht had, en het was een zware dienst, die de mens Christus had te verrichten, namelijk zulk een dienst, waardoor Hij het beste bloed uit Zijn lichaam zweette. Het was een kostbare dienst, maar (om zo te spreken) de weg in aanmerking genomen, die God bepaald had om de mens naar de hemel te brengen en de rechtvaardigheid te bevredigen, was het niet mogelijk, dat het werk zonder een knecht kon worden gedaan; het werk zou daar hebben gelegen en onze verlossing in eeuwigheid opgehouden zijn. Mens noch engel wilde, noch kon over de koop denken. Het was dan nodig, dat Christus, Godmens, gehuurd werd, en Hij begeerde geen ander loon van Zijn Vader dan een Kerk, een zaad, en voor Zichzelf en de Zijnen die plaats in de heerlijkheid, die Hij van eeuwigheid bij de Vader had (Johannes 17:24). Hij vraagt van u geen ander loon dan geloof en gehoorzaamheid en het breekt enigermate Christus' hart, als Hij overweegt welke dienst hij voor u op Zich nam, en hoe koel en onverschillig gij in Zijn dienst zit. Hij liep Zich voor u in 't zweet; doch helaas! gij hebt noch hart, noch handen in Zijn dienst. Hij is door Zijn oneindige welwillendheid, overweldigende goedwilligheid, goedertierenheid, liefde en vriendschap alles voor ons! Doch, helaas! Hij vaart er slecht bij. De mensen willen hun vermaken niet missen, noch zich voor Hem verloochenen. Christus mag wel zeggen: Wat is er toch aan Mij, dat u niet aanstaat? Ik bedekte Mijn heerlijkheid en heb Mijzelf vernietigd, ja, ben een vloek geworden voor u! Is dit nu uw weldadigheid aan uw Vriend?

Waarlijk, de mensen kennen Christus niet in Zijn lijden; Hij kwam zover beneden Zijn plaats, werd zo kwalijk behandeld, dat zij allen zeiden: Dit is de Messias niet. Toont mij, wie beneden hun plaats willen afdalen, of voor Hem een duimbreed van hun wil willen loslaten, of hun begeerlijkheden willen wegwerpen, de ere dezer wereld verloochenen en hun kruis opnemen en Hem navolgen. Hij verliet de hemel voor u, maar gij wilt de aarde voor Hem niet loslaten, hoewel die beide niet met elkander zijn te vergelijken.

*Gij zijt Mijn knecht: Israël, door welke Ik verheerlijkt zal worden.* Dat is het Joodse volk, waaraan Ik eerst Mijn heerlijkheid zal tonen: „Gaat eerst tot de verloren schapen van het huis Israëls.” Gij weet wel, wanneer een nabestaande iets gaat verkopen, dan zal hij het eerst aan zijn vriend aanbieden, voordat hij de koop aan een ander aanbiedt. Zo waren de Joden krachtens geboorte Zijn broeders, toen Christus in de wereld kwam om Zichzelf te verkopen; Hij nam het vlees en bloed der Joden aan, want Hij was een geboren Jood.

Christus zei daarom tot de Joden, gij zijt Mijn vrienden, Ik bied Mijzelf eerst aan u aan. Ik zal niet met de heidenen beginnen, zolang gij Mij niet afwijst. Christus was als een grote handelsstad, de poorten waren voor ons, arme heidenen, gesloten en dus ook voor ons land, terwijl de Joden de morgen van de markt kregen. Doch zij deden in de morgen weinig of geen zaken, er was voor Christus geen verkoop onder de Joden. Toen zette Christus in de namiddag

de poorten voor de arme heidenen open en Hij verzocht hen in te komen. Hij zeide tot Zijn knechten: Gaat heen, nodigt de eilanden te komen, nodigt Schotland en Engeland en het land Sinim en alle einden der aarde, dat zij tot Mij komen. Waarom? De Joden willen Mij niet hebben, Ik wil met de heidenen handelen. Er was een mooie en rijke tafel gedekt voor de Joden, Gods schone hoge tafel en Hij riep hen tot het eerste gerecht; doch zij liepen als dwaze kinderen naar hun spel; zij hadden meer met hun spel op dan met hun spijze. Zij lieten hun eten koud worden en liepen naar de zaligheid in de wet van Mozes; zij wilden van het nieuwe gastmaal van de geslachten Christus geen gebruik maken, maar walgden van hun spijze en vermorsten het bloed van Christus. Hij reikte hun de beker van Zijn bloed toe, maar zij werpen die weer in Zijn aangezicht terug. God zeide, dat hun bijtafel voor de heidenen zou zijn, maar toen de Heere zag, dat Israël niets van Hem wilde hebben, sloot Hij de misleide kinderen uit en zond hen de ruimte in om zichzelf te redden; hun vader geselde hen de deur uit en zeide: Brengt de arme hongerige heidenen in. Roept de hongerige eilandbewoners in, brengt de arme, verminkte, kreupele en blinde bedelaars in. Nu, Schotland en Engeland, neemt uw spijze en eet, en wast op. God zij gedankt, wij kregen de koude spijze; de Heere zette ons het eerste gerecht op. Zijt nu niet hooggevoelende, maar vreest.

Leert een les van de Joden en zijt geen morsende kinderen. Eet uw spijze en wast daardoor op; maakt gebruik van deze namiddagmarkt van Christus. Doch, helaas! de markt raakt in verval. Helaas, zij begint nu in Schotland als oude, zure drank te worden; wij beginnen met ons eten te spelen. Wij beginnen nu de ordinantiën van Christus te verkorten en van Zijn Testament wat af te doen. Waarlijk, ik denk, dat Schotland twist maakt met Christus; zij zeggen: Onze godsdienst is kaal en als afgeschoren, er is geen stevigheid in; er moeten wat kerkelijke plechtigheden bij om hem op te stevigen.

Het Evangelie was ons in den beginne lieflijk, maar nu hebben de mensen geen behagen meer in het Woord; onze ijver is weg en gestorven, wij hebben onze eerste liefde verlaten. Jezabel, de valse profetes en valse apostelen, komen onder ons in. Het is een wonder en het zal een wonder zijn, als dit werk geen bebloede hoofden zal kosten. Ik vrees, dat wij naar de bergen verjaagd zullen worden, evenals vroeger de Joden. Treurt over al de gruwelen, die in het land geschieden. Indien gij ooit zult ontwaken voor de laatste bazuin, ontwaakt dan nu, en ziet om u heen, en ziet waar Christus was verborgen, namelijk in de vuist van God. Vliedt tot Hem en Hij zal u, de leden, daar ook verbergen.

*Doch Ik zeide: Ik heb tevergeefs gearbeid.* Christus wordt hier ingevoerd als Zich bij Zijn Vader beklagende over de Joden. Hoedt u, dat Hij Zich niet over Schotland en Engeland beklagt, want Brittannië is een van de voornaamste eilanden. Zegt Hij ook niet tot u, die hier zijt: Zult gij Mij met dezelfde maat meten als de Joden gedaan hebben? O, doet zo niet! Menige vuile armvol heb Ik van hen gehad; lang heb Ik hen in Mijn armen gedragen en toch heb Ik er maar weinig dank voor ontvangen. Zo is Christus hier als het ware bedroefd, dat Hij tevergeefs gearbeid en de kracht van Zijn lichaam besteed heeft in het zoeken van de Joden en met te zeggen: „Wee u, Chorazin, wee u, Bethsaida" (Mattheus 11:2); „Jeruzalem, Jeruzalem" (Mattheus 23:37). „Hij is gekomen tot het Zijne en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen." Hij brengt deze klacht tot Zijn Vader.

Hij zegt als het ware: Het huis Israëls heeft Mij hiermede verwelkomd, dat zij Mijn handen en Mijn voeten hebben doorboord. Hier is een ondersteuning en bemoediging voor al Gods getrouwe dienaars, die, na veel arbeid en moeite, hun kracht tevergeefs hebben besteed, en weinig vrucht op hun arbeid hebben gezien. Ziet hier uit Christus in de dagen van Jesaja dezelfde klacht.

De roomsen zijn gewoon te zeggen: Als uw leer de waarheid is, waar is dan de kracht daarvan? Hoe komt het, dat er door de kracht der waarheid zo weinigen voor Christus gewonnen worden?

*Antwoord.* De Joden konden hetzelfde ook van Christus hebben gezegd. Als Gij de Messias zijt, waar zijn dan allen, die U volgen? Wij zien maar twaalf mensen en zeventig discipelen en enkele vrouwen; doch wat zijn die bij geheel Israël en Juda, bij die allen, die niet worden ingebracht? Christus zegt: het is waar, slechts weinigen volgen Mij, Ik heb Mijn kracht onnuttelijk en ijdelijk toegebracht. Wat dan? „Mijn werkloon is bij Mijn God." Jezus Christus is er niet te minder om, dat zo weinigen Hem volgen, dat er zo weinigen zijn, die Hem aannemen. Al waren er maar twee in een koninkrijk, die Christus aannemen, daarom is Christus niet te verwerpen.

Christus zal er niet om treuren, dat de Joden Hem niet willen aannemen, of dat zo weinigen Hem volgen. Doch wanneer Christus met Zijn zwaard en boog tot een land komt; wanneer wij als vele wilde dieren in een woud lopen en onze consciënties in de kuilen en holen der aarde vluchten: de een tot zijn hovaardij, een ander tot zijn kuil van hebzucht, een derde tot de woestenij der ijdelheid, (zoals wij doen en weigeren onder het schot van de boog van Christus te komen) toch zal Hij het werk van een Middelaar en Zaligmaker doen en van ons tot Zijn Vader zeggen, wat Hij van de Joden zeide: „Ik heb Mijn kracht onnuttelijk toegebracht", en Hij zal een zware klacht over ons aan Zijn Vader inleveren en God zal de aanklacht van Christus lezen en aanhoren, haar aan de gerechtigheid overgeven. Het zal een harde zaak zijn, als onze Zaligmaker onze Vervolger wordt; als onze Voorspraak, Die voor ons moet pleiten, een Aanklager wordt en tegen ons pleit en zegt: Vader, Ik ben tot hen gekomen en heb geklopt, totdat "Mijn hoofd vervuld was met dauw, en Mijn haarlokken met nachtdruppen," en zij wilden Mij niet inlaten.

Ziet dan, als Christus predikt en zegt: Al Mijn arbeid was tevergeefs, niemand werd bekeerd, dat het niet de macht en heiligheid van de leraar is, waardoor mensen bekeerd worden. Neen, de mensen denken, dat 't het gebrek aan leraars is, dat ons zo ongelukkig maakt; als ik, zeggen zij, Christus Zelf had horen preken, evenals Maria en Petrus, dan zou ik spoedig bekeerd geworden zijn.

Neen, Judas hoorde Christus, doch deed het hem enig nut? Ik stem toe, dat als een leraar niet geroepen en met de Geest Gods begenadigd is om te preken, zij, die een predikant van hem maakten, evengoed een zwijnenhoeder van hem hadden kunnen maken. Doch, wanneer de dienaars, die God verkoren heeft, het net uitwerpen, vangen zij niet altijd vis. Christus ging de zeeën door en vierde zijn vislijnen uit en ving somtijds niets; Petrus wierp zijn net uit en ving er drieduizend. Wat is die tegenspoed anders dan het spreken Gods, dat het niet de leraar, maar de Geest Gods is, Die het doet. Noemt dan niemand Rabbi. Wij nemen God tot getuige, dat wij willen, dat gij van ons afziet. Wij zeggen niet, dat Christus alleen met ons is; leest de brieven des Konings, wie ze ook meebrengt, als zij maar van God geroepen zijn. En toch is het mogelijk, dat, wanneer Christus predikt, uw tijd van bekering nog niet is gekomen. Het kan zijn, dat het de tijd van ondertrouw nog niet is, dat het nog geen tijd is om de boom te schudden; gij zijt nog niet genoeg uitgesparteld en daarom is het geen wonder, dat gij nog niet bekeerd zijt. Zal niet een visser soms een poel afvissen, de beken aflopen en niets vangen, terwijl een ander, die veel minder bedreven is, komt en de vissen vangt.

*Ik heb tevergeefs gearbeid.* Toen Christus in het vlees was gekomen en tot de wereld predikte, namen zij Hem toen aan als Middelaar? Hij had geen gewichtiger boodschap in de wereld; doch alles was tegen Hem. In Zijn kindsheid zochten zij Zijn leven; Hij had evenveel zware verzoeken van de wereld als Hij zelfs van de duivel had. Ja de wereld verzocht Hem zo in

Zijn roeping, dat Hij en zij altijd moeite met elkander hadden. Nooit kwamen zij met Hem overeen. Wat hadden zij dan op Hem aan te merken? Hij kwam toch met een goede boodschap in de wereld, om ze weer thuis te brengen tot Zijn Vader. Hij verongelijkte niemand en toch zeiden zij, dat Hij een "verleider" was. Hij deed het beste werk, dat gedaan kon worden, namelijk de zonde vergeven, en toch noemden zij Hem een Godslasteraar. Zij vatten het uitwerpen van duivels verkeerd op. Neen, zeiden zij: „Hij heeft Beëlzebul, de overste der duivelen, die al de mindere gebiedt en door hem werpt Hij de duivelen uit. Zij sloegen de erfgenaam en wierpen Hem uit de erfenis. Indien dan Christus de wereld een hard bed vond, dan dunkt mij, dat al Zijn vrienden reden hebben er ook zo over te denken, want Zijn vrienden werden ook slecht behandeld.

Jeremia roept uit: (Jeremia 15:10) „Wee mij, mijn moeder, dat gij mij gebaard hebt! een man des twists en een man des krakeels, de gansen lande." Al het volk vloekte Jeremia; en ziet hoe de apostelen werden behandeld en wat hun overkwam: (1 Korinthe 4:11-13) „Tot op deze tegenwoordige ure lijden wij honger en lijden wij dorst en zijn naakt, en worden met vuisten geslagen en hebben geen vaste woonplaats; en arbeiden, werkende met onze eigen handen; wij worden gescholden en wij zegenen; wij worden vervolgd en wij verdragen; wij worden gelasterd en wij bidden; wij zijn geworden als uitvaagsel der wereld en aller afschrapsel tot nu toe; allen ben ik alles geworden."

Was het niet een droevig welkom, dat Hem en de Zijnen in de wereld te beurt viel? Christus erkende al zijn leden, maar zij zullen hier uitgefloten en somber aangezien worden.

Gij weet, dat een moeder het haar eigen kind aan niets zal laten ontbreken; maar zij geeft er niet zoveel om, of haar stiefkinderen naakt lopen en van honger omkomen; omdat zij een stiefmoeder is. Zo is de wereld een stiefmoeder voor Christus en al Zijn kinderen; zij trekt er zich niets van aan, al ziet zij, dat zij naakt, ellendig en hongerig zijn, vervolgd worden en verdriet hebben.

Ik vind het geen goed teken als de wereld u als haar eigen kinderen behandelt; en u wat toewerpt, wanneer gij weent. Het is beter Gods kinderen en der werelds stiefkinderen te zijn, dan lievelingen van de wereld. Ik houd er wel van, dat alle kinderen Gods een hard bed en weinig toejuicing in deze wereld hebben. Christus vond geen herberg onder hen; zij wilden Hem geen dronk waters geven in Zijn dorst, zij wilden Hem en Zijn leer niet verwelkomen; zij ontvingen Hem maar koeltjes als Hij in het huis van Zijn vrienden kwam. David kon eens in de woestijn geen brood, noch water krijgen en zeide, dat hij een bijwoner was, gelijk al zijn vaders. Abraham woonde in tenten en Jakob was een herder bij Laban, een verarmde vreemdeling, die blij was, dat hij in het veld kon verblijven met een steen tot peluw onder zijn hoofd. Israël verbleef veertig jaren in de woestijn, evenals bedelaars geen twee nachten op een plaats. Mozes miste een vader en een moeder om hem groot te brengen. Christus en Zijn discipelen konden in Samaria geen nachtverblijf krijgen. Ezau komt hier niet in aanmerking, doch de wereld deed hem struikelen en zijn eerstgeboorterecht verkopen voor zijn ontbijt. Mij dunkt, dat al Gods kinderen de wereld wel een onherbergzame herberg mogen noemen, doch zij moeten die maar nemen zoals zij haar krijgen, evenals hun Meester vóór hen deed. Laten wij onszelf gedragen als die goedaardige vreemdeling, die besloot nooit meer met zijn waard ruzie te maken of te vechten; al was het eten slecht en de rekening hoog en al moest hij op een bed van stro slapen; hoe het ook gaat, zeide hij, ik wil er nooit meer drukte over maken, ik blijf er toch maar voor een nacht.

Nu, Christus en Zijn Bruid krijgen hier ook maar een hutje en een strobed. Ziet gij niet hoe alle goddelozen Hem en Zijn lammeren de tanden laten zien; zij verjagen ' hen van het ene koninkrijk naar het andere en jagen hen de stad uit. Het gaat hen, als een arme man, die door

een stad gaat, ellendig, vermoeid en hongerig; deze en die deugnet hitst zijn honden tegen hem op; de arme man is blij, dat hij er heelhuids afkomt. Christus en Zijn kinderen gaan deze wereld door, ellendig, vermoeid en vol hartzeer en de inwoners van deze stad zenden al hun honden op hem af.

O, zijt er toch niet thuis; foei! slaapt niet in deze dure herberg. Voorwaar, Kaïn, Saul en Judas hebben geen reden er iets goeds van te zeggen, maar zij moeten zeggen, wat men van een dure koop zegt: Wee haar, wij hebben er veel aan besteed en er maar weinig goeds in gekregen. Ezaü kan zeggen: Ik heb er mijn ziel in verloren voor een ontbijt.

Judas kan zeggen: Wee haar, want ik heb er mijn ziel in verloren voor dertig zilveren penningen. Alle mensen mogen zeggen: Wij hebben onze consciëntie verwond om onze vermaken en alles was maar ijdelheid, een gebroken tand, een sneeuwbal, een veer.

Helaas! dat wij haar zo liefhebben, er ons hart aan geven, en er rust op zoeken. Elia was een gebroken mens en zou gaarne de wereld hebben verlaten. Job was in de wereld als een oud schip, dat dan op deze dan op die rots stiet en begeerde, dat hij in het graf verborgen mocht zijn. Daniël was een ellendig, vervolgd mens, een gevangene onder zijn vijanden. En wat zal ik van de overigen zeggen? Zij vonden allen een slecht onthaal in de wereld. Paulus zegt er van: (Hebreeën 11:38) „Welke de wereld niet waardig was; hebben in woestijnen gedood en op bergen en in spelonken en in de holen der aarde", waar zij geen licht hadden. Johannes de Doper leefde in de woestijn en tenslotte onthoofden zij hem.

Het is goed als het oude schip in de haven komt, eer het te pletter geslagen wordt. Als een man door zijn vijanden heen reed en iedereen op hem schoot, zou hij zijn paard de sporen geven en het aandrijven, totdat hij weer op zijn eigen grond was. Ik denk, dat de ziel van een arm gelovige is als een schip, dat tussen de rotsen is verzeild geraakt; het krijgt stoot op stoot. O, dat wij in Christus' ruime sop waren, dan zouden wij ze allen uitdagen.

*Gewisselijk mijn recht is bij de Heere, en mijn werkloon is bij mijn God.* Opdat de mensen niet zouden denken, dat Christus de koop ongedaan zou willen maken; ziet hier, dat Hij er niet over treurt, noch spijt heeft. Hij zegt niet: Laat Israël dan maar naar de hel gaan. Neen, maar Mijn consciëntie zegt Mij: Ik heb het werk gedaan, en Mijn God zal Mij het loon geven. Vreest dan niet, wanneer gij in verzoeking zijt, wanneer de wereld u mishandelt; wanneer gij treurig zijt en het u niet naar uw wens gaat, zal een goede consciëntie u tot troost zijn. Toen het volk verkeerd handelde en zij Samuël verongelijkten daarin, dat zij een andere richter wilden hebben, onderzocht hij zich goed, en zeide: „Wiens os of ezel heb ik genomen en wie heb ik verongelijkt?

Toen Job door zijn vriend in verzoeking werd gebracht, zeide hij: (Job 16:19) „Ook nu, zie, in de hemel is mijn Getuige, en mijn Getuige in de hoogten." En toen David door Saul van verraad werd beschuldigd, toen hij zichzelf niet mocht zuiveren, bad hij: (Psalm 7:4) „Heere, mijn God, indien ik dat gedaan heb, indien er onrecht in mijn handen is; zo vervolge de vijand mijn ziel." Men noemt een consciëntie goed, wanneer zij als een spiegel is, waarin een mens zijn aangezicht kan zien. De goddelozen daarentegen, hebben een consciëntie, die als een vuile bemodderde bron is, welker bodem men niet kan zien. Neen, die durft in een zware verzoeking, of bij het sterven niet tot zijn consciëntie gaan; want die is als een rokerig huis vol rook, zodat iemand, die zwakke ogen heeft het niet kan verduren, noch in staat is er zijn hoofd in te houden. Doch Jeremia, wanneer al het volk hem vloekt en hij versmaad wordt, gaat hij tot zijn consciëntie in en brengt het voor de Heere, zeggende: (Jeremia 15:16) „Als Uw woorden gevonden zijn, zo heb ik ze opgegeten en Uw Woord is mij tot vreugde en tot blijdschap mijns harten." De consciëntie van een goddeloze echter is als een mesthoop, enkel vuiligheid; hij durft, hij kan er zich niet mee inlaten, met zijn oude hoererijen, zijn oude

verrotte valsheid, waaraan hij zich twintig jaar geleden schuldig maakte. Zijn dieverijen, zijn bloedstorting, zijn hebzuchtigheid, zijn onderdrukking, zijn lasteren en zijn verongelijkingen, die hij deze en die heeft aangedaan, zijn zulke walgelijke dingen, dat hij ze niet durft oprakelen, uit vrees, dat zij hem zullen doen braken.

Toen Judas in zijn consciëntie keek, maakte hij een slapende leeuw wakker, want het bedriegen van zijn Meester, zijn bloedstorting en zijn liefde tot de dertig zilveren penningen kwamen tevoorschijn als drie woedende leeuwen, om hem te verslinden en te verscheuren. Ziet, dat gij uw consciëntie vrijhoudt van ergernis aan God en de mens.

Maakt uw leven een schoon, goed en hecht gebouw, dat op een goed fundament staat, voor de toekomst, opdat gij, wanneer uw leven geëindigd en uw werk gedaan is, u niet over uw werk behoeft te schamen. Maar gij moet dit niet in uw eigen kracht beproeven, want dat zal u niets baten; doch in de kracht van Jezus Christus en met Gods hulp. In de Heere alleen zijn gerechtigheden en sterkte. De vrije wil van een mens kan geen zaligmakende verandering in iemand uitwerken. Gij kunt evengoed zeggen, dat de Moorman zijn huid en de luipaard zijn vlekken kan veranderen.

Doch, o wee mij, dat er zoveel mensen gezien worden, die landheren van hun consciëntie zijn; alsof hun consciëntie zo groot is, dat zij er op jaarmarkten en marktdagen delen van kunnen verkopen aan de hoogsteieder. Sommigen achten hun consciëntie niet veel, zij zullen er een rand afnemen om hun huis te vergroten. Een ander zal over een deel ervan beschikken, om zijn bezit te vermeerderen. Weer een ander zal van de helft van zijn consciëntie afzien, om zijn krediet te verhogen. Velen geven weinig acht op hun consciëntie in het kopen en verkopen, als zij maar wat kunnen winnen. De koopman verwoest zijn consciëntie, want hij wil liever een el van zijn consciëntie missen, dan een duim van zijn krediet. De hovaardige verwoest zijn consciëntie, om zijn hoogmoed bot te vieren. Velen kunnen nu om de wereld en om hun staat op te houden, goederen en de waarheid en drie of vier ellen van hun consciëntie verkopen. Zo vernielt de geestelijke zijn consciëntie, alsof die een weefsel was van honderd ellen lang; hij kan er een deel van weggooiden zonder het ooit te missen.

En weet gij, wat sommige mensen nu hebben verzonnen? Zij hebben iets uitgedacht, dat zij onverschillige dingen believe te noemen, onverschillige waarheden in de godsdienst; zij menen, dat zij er een paar honderd pond van kunnen verkopen en nog genoeg overhouden. Maar in de dagen van Mozes was de waarheid schaarser; Mozes moest alles maken naar het voorbeeld, dat hij op de berg gezien had; hij wilde geen klauw achterlaten.

Doch het is nu een rijkere wereld; wij hebben uitgestrekte schone velden, brede en lange onverschillige dingen; wij kunnen er bunders van kopen, goed en goedkoop. Doch hoe iets wettig of onwettig, onverschillig kan zijn, hebben wij nog te leren. Zonde is altijd zonde en waarheid is altijd waarheid en geen van beide is een onverschillige zaak.

Heere, kom deze natie te hulp om zich voor te bereiden op de ontwakende storm, die zal komen om ons tot bezinning te brengen! Ik bid u, neemt Zijn Woord met u als een middel ter voorbereiding. Houdt uw consciëntie rein en onbevlekt. Christus bewaarde Zijn consciëntie tot het laatst van de dag, totdat Hij Zijn kracht besteed, Zijn werk gedaan en Zijn taak volbracht had; en toen genoot Hij er de blijdschap van. Houdt, zoveel u mogelijk is, uw consciëntie rein tot het einde van uw dag; want een zuivere consciëntie in een stervensuur zal u meer voldoening geven dan alles wat deze wereld kan verschaffen. Wacht u voor des duivels of der werelds hamer van hebzucht, opdat die uw consciëntie niet treffe en aan stukken breke; want ziet dan, hoe gij haar met al uw kunstvaardigheid zult herstellen. Dien alleen wijzen God zij lof en dank.

Amen.



## EEN LAST AAN DE PROFEET DES HEEREN

*De bazuin aan uw mond. Hij komt als een arend tegen het Huis des Heeren, omdat zij mijn verbond hebben overtreden, en zijn tegen Mijn wet afvallig geworden. Dan zullen zij tot Mij roepen: Mijn God, wij, Israël, kennen U. Israël heeft het goede verstoten: de vijand zal hem vervolgen.* Hosea 8:13.

Geliefden in de Heere!

De profeet des Heeren had te dier tijd met zeer ruw en hard timmerhout te doen; het was een weerspanning en hardnekkig volk. De profeet Gods had niet alleen met de tien stammen te doen om tegen hen te profeteren, maar somtijds profeteerde hij ook tegen de Kerk en het koninkrijk van Juda. Het grootste gedeelte van dit hoofdstuk wordt tegen het koninkrijk van Israël, de tien stammen, geprofeteerd en het laatste vers tegen Juda. Omdat de profeet des Heeren met zulk een hardnekkig en weerspanning volk had te doen, daarom doet hij meer bedreigingen dan een van de overige profeten. Deze profeet leefde in een tijd, toen het volk, waaronder hij woonde geen besef noch kennis van God had. De koningen en vorsten dezer landen hadden hun hoofden en schouders bij elkander gestoken om de ware dienst van God omver te werpen.

Gij weet, dat een groot en kwaad blok timmerhout een harde wig vereist om het te doen splijten. Omdat zij dan ook allen van God waren afgefallen en zich tot een valse godsdienst hadden begeven, moest hij tot hen spreken als iemand, die zeer goed wist, wat in hun harten was; daarom spreekt hij merendeels tot hen over de toorn en gramschap Gods. In dit hoofdstuk begint de profeet, door de ingeving van de Geest Gods met een last en een bekendmaking:

*De bazuin aan uw mond. Hij komt als een arend tegen het Huis des Heeren;* dat is, maak hun bekend, dat er een oorlog van de Heere tegen hen zal komen. Daarop noemt hij een reden, waarom hij hun dit bekend maakt. Sommigen leggen dit uit, dat het de koning van Assyrië, Salmanezer, was, die tegen dit volk zou optrekken, „die als een arend zou komen tegen het Huis des Heeren”, en anderen geven er een andere uitlegging aan. Dit is echter zeker, dat het een snel oordeel was, dat tegen hen zou komen; want wanneer het komt, dan komt het met arendsvleugels.

Indien het ene oordeel beter kan zijn dan het andere, dan is het een beter oordeel, dat te voet, dan dat te paard komt. Tegen wie zal dit oordeel komen? Niet tegen de goddelozen in de wereld, maar tegen het Huis des Heeren, tegen Zijn door eed en verbond aan Hem verbonden volk; Zijn voornaamste twist en geschil dat Hij heeft, is tegen hen. Wat is dit nu, dat de Heere tegen Zijn eigen Huis komt? Hij moet wel zeer toornig zijn, wanneer Hij dat doet. Een vader, die naar zijn kind toekomt, om het te slaan, moet, als hij wijs is, er goede reden voor hebben en zeer boos op hem zijn.

De profeet zegt, dat de Heere rechtvaardige reden heeft om dit te doen. In het eerste vers geeft Hij een reden op: Omdat zij Mijn verbond hebben overtreden en zijn tegen "mijn wet afvallig geworden." Dat is een wettig oordeel, dat uit zulk een oorzaak komt. Wanneer er zonde tegen Gods wet en overtreding van Zijn verbond onder een volk is, heeft Hij rechtvaardige reden hen te straffen.

Wat, zal Israël zijn zonde niet erkennen, wanneer de toorn Gods zo over hen komt? De profeet zegt, dat zij nochtans te dier tijd zich zullen verontschuldigen. „Dan zullen zij tot Mij roepen: Mijn God, wij, Israël, kennen U." Dat is de eerste toevlucht, die het vervolgde volk van God

krijgt om zich onder te verbergen en een huichelachtig volk maakt, wanneer het geplaagd wordt, deze tegenwerping tegen de Heere het eerst. Zal de Heere, zeggen zij, een verdervende vijand tegen ons zenden; Gij zijt toch onze God en met ons in een verbond, en waarom zouden wij er dan het slechtst afkomen? Waarom zou Assyrië als een arend tegen ons komen, aangezien wij zeggen: „Wij kennen U en belijden, dat Gij onze God zijt." In het derde vers wordt die tegenwerping beantwoord, want er is niets, dat een gepleisterde huichelaar tot God kan zeggen om zich wegens zijn kwaad te verontschuldigen, of de Heere heeft er een antwoord op: „Israël heeft het goede verstoten: de vijand zal hem vervolgen. Er staat niet, dat zij goed hebben verlaten, maar dat zij *het goede* hebben verlaten. Zij hebben de Heere verlaten en zich tot Bileäm begeven; zij hebben de Springader des levenden waters verlaten en zichzelf gebroken bakken uitgehouwen, die geen water houden. Daarom zal het oordeel op hen komen, de vijand zal hen vervolgen. Wat nu het eerste gedeelte betreft, de profeet wordt een last gegeven:

Zet de bazuin aan uw mond. "Wat is de plicht van hen," die des Heeren dienaars zijn, wanneer toorn over een volk komt? Of zij moeten erover spreken, of hun bloed zal op het hoofd van de herder zijn. Jesaja 58:1: Roep uit de keel en houd niet in, verhef uw stem als een "bazuin en verkondig Mijn volk hun overtreding en den huize Jakobs hun zonden." Alle dienaars en profeten Gods, die vrij willen zijn van het bloed van verloren zielen, zijn voor God verbonden en verplicht oprecht hun zonden bekend te maken. De Heere zegt tot de profeet (Ezechiël 2): Zeg hun van Mijnentwege, wat zij verdiend hebben." Dan zijn al Gods dienaars herauten, die in de naam van God zijn uitgezonden om een wee uit te spreken over alle Gods vijanden en vrede te verkondigen aan Gods vrienden; zij zijn boden, die door de Heere zijn uitgezonden om aan Gods volk te zeggen wat Zijn wil is, om te verklaren of Hij vrede heeft met een volk, of dat Hij met hen in oorlog is.

De *toepassing* hiervan is, dat een profeet of leraar, die de boodschap Gods onderweg verandert en niet spreekt zoals God hem gebiedt te spreken, geen getrouwe boodschapper is, noch de bazuin des Heeren recht blaast. Hij roept geen alarm op het bevel van de generaal, zoals hij moet doen, die niet tot de rechtvaardige roept: Barmhartigheid, goedertierenheid over u, niettegenstaande al uw twijfelen en bezwijken; zaligheid zij u, niettegenstaande gij zovele malen het tegenovergestelde denkt, want er is bloed genoeg in de wonden van Christus om u te reinigen en zalig te maken. En die niet tot de goddeloze zegt: Lach en verheug u zoveel gij wilt, maar de toorn Gods wacht u, al ziet gij het nog niet. Het is een valse leraar, die Gods wijn verandert en zijn eigen water daarvoor in de plaats geeft; die Gods voorschrift in enig punt verandert en het opvult met zijn eigen vindingen; die u zijn volmacht niet kan tonen voor hetgeen hij doet.

Hij is toch een valse bode, die u zijn boodschap niet wil tonen, wanneer hij u dagvaart. Het is een teken, dat hij niet recht is. Zo is het ook een teken, dat allen, die u het voorschrift van Gods Woord niet kunnen tonen, voor alles wat zij tot u spreken, valse bazuinblazers zijn, die niet door God zijn gezonden om tot Zijn volk te spreken. Zulke leraars lopen, en God heeft hen niet gezonden; zij verdichten leugens uit hun eigen hoofd, zonder de machtiging van Gods Woord. En wanneer aan de kerk een dienst wordt opgedrongen, die de waarborg van Gods Woord mist; die zulke dingen bevat als het buigen voor altaren en dagen van menselijke vinding afzondert voor aanbidding van heiligen, dat is een vals afschrift van Gods wil, en al wie dat volgt, zij spreken wel, maar God heeft hen niet gezonden.

Waarom wordt hier melding gemaakt van een bazuin? Omdat een bazuin of een trompet een instrument is, dat in de oorlog wordt gebruikt en een krachtig geluid geeft; er wordt gewoonlijk op de trompet geblazen om allen wakker te schudden, die over geen oorlog

denken, noch daarop bedacht zijn. Dit wil dus zoveel zeggen als: Zet de bazuin aan uw mond, laten zij het horen, die aan één zijde doof zijn. Hieruit moeten wij leren, dat een slapende wereld en een slapende Kerk het blazen der bazuin nodig hebben om hen wakker te maken; want zij zullen niet wakker worden door hen in het oor te fluisteren, dat God op hen vertoorn is. Doch wij moeten de bazuin blazen en tot u spreken over de gramschap Gods en Zijn toorn tegen u.

Er zijn vier redenen, waarom wij de bazuin moeten blazen om geruste zondaren te doen ontwaken.

*Ten eerste.* Omdat zij hun consciëntie troetelen, opdat die hen niet beschuldige over datgene, waarvan hun verstand hun getuigt, dat het verkeerd is. Evenals een vader met een verwend kind handelt, wanneer hij het niet door het te tuchtigen, laat weten dat het kwaad doet. Zo spreekt de profeet: (Jesaja 30:10) „Die daar zeggen tot de ziensers: ziet niet, en tot de schouwers: schouwt niet wat recht is, spreekt tot ons zachte dingen, schouwt ons bedriegerijen"; zodat de zondaars nodig hebben, dat de bazuin geblazen wordt om hen wakker te maken. Wee hen, die door niets kunnen worden wakker geschud, voordat de hel zal ontwaken. Als er iets in de wereld is, dat ons zal doen vergaan, dan is het dit, namelijk een geestelijke gerustheid en een slapen in de zonde.

Een *tweede reden*, waarom de bazuin geblazen moet worden om zondaren te doen ontwaken, is omdat er veel geraas is, dat het horen verhindert wanneer God tot ons spreekt. Er is een luid geroep in de oren van sommige mensen van winst en hoogheid en de eer en het behagen van koningen en gemak, enz. Deze en dergelijke dingen roepen zo luid in het oor van natuurlijke mensen, dat zij, wat ook Gods dienaars en Zijn profeten hun kunnen toeroepen van Gods gerechtigheid, van Zijn rechtvaardigheid en waarheid, niet willen noch kunnen horen. Zij, die weten wat een ontsteking in het oor is, zeggen er dit van, dat wanneer er van binnen een wond is, dit een geraas veroorzaakt en het horen van elk geluid, dat van buiten af komt, verhindert, en dat dit doofheid veroorzaakt. Zo ook, wanneer over de dag van des Heeren toorn en grimmigheid wordt gesproken, is er bij sommigen iets, dat luider tot hen roept, zodat zij het andere niet kunnen horen, en daarom gebiedt de Heere, dat voor de zodanigen de bazuin geblazen moet worden.

Een *derde reden*, waarom de Heere gebiedt, dat de bazuin aan de mond moet worden gezet, is, dat de duivel de gewoonte heeft de mensen bij hun rekeningen weg te houden, totdat die te hoog is opgelopen, om te maken, dat zij niet zien, voordat zij niet meer kunnen verbeteren; totdat zij zover komen, dat hij maakt, dat zij denken, dat hun rekening bij God te groot is geworden. Wee hen, die hun rekening lang laten lopen, of zonder ze te regelen, want dat is zeer gevaarlijk. Onze Heere wil ook hebben, dat Zijn boodschappers de bazuin aan de mond zetten om Zijn volk bekend te maken wat zonde is. Er zijn twee soorten van overtuiging van zonde, waarover des Heeren Woord spreekt.

*Ten eerste.* Er is een natuurlijke overtuiging, die de mens nooit geheel doet zien, wat de zonde is. De natuurlijke mens is in die overtuiging alleen lijdelijk; hij wordt nooit een handelend persoon. De consciëntie van de natuurlijke mens moge hem van zonde overtuigen, maar wat zijn wil en zijn genegenheden aangaat, die zijn slechts lijdelijk; zij doen in het geheel niet mee in het werk. Zij weten, dat er de dood en de hel is, maar zij zouden willen, dat de dood en de hel van hen wegbleven, en dat is de oorzaak van hetgeen Jesaja zegt: (Jesaja 26:11) „Heere, is Uw hand verhoogd, zij zien het niet"; en, (Amos 6:3) „Gij, die de boze dag verre stelt." En van de tijd af, dat zij menen, dat de boze dag verre is en zij niet zien, dat de hand Gods opgeheven

is, zullen zij, al zou de gehele wereld hun toeroepen, niet horen, noch hun doen weten wat zij doen.

*Ten tweede:* Het Woord Gods spreekt ons van een geestelijke overtuiging, waarin God een handelend Persoon is en Hij de mens zelf overtuigt: (1 Korinthe 11:31) „Want indien wij onszelf oordeelden, zo zouden wij niet (van de Heere) geoordeeld worden“; (Micha 7:9) „Ik zal des Heeren gramschap dragen, want ik heb tegen Hem gezondigd.“ Waar dat waarheid is, is het een klaarblijkelijk kenmerk, dat zo iemand de stem hoort van God, Die hem overtuigt.

Een *vierde reden* waarom de bazuin geblazen moet worden is, omdat het een bovennatuurlijke zaak is, de tijding van de toorn Gods en des Lams te geloven, en dus zal de geest der natuur het een mens nooit doen geloven. De natuur zal een mens nooit het duizendste deel vertellen van het kwaad en de zondigheid der zonde, en daarom moet de Heere het de ziele als met een bazuin toeroepen.

*Gebruik.* Wel die ziel, die door de Heere intijds wordt bewerkt en die Hij naar Hem doet horen, wanneer Hij roept. Het zou goed voor ons land zijn, indien wij intijds uit onze gerustheid ontwaakten! Ik durf zeggen, indien ons land werd wakker gemaakt in de naam van die Heere, Die mij hier heeft gezonden om tot u te spreken, dat barmhartigheid het einde zal zijn van al deze beroeringen en moeiten, die onder ons geweest zijn. Er is niets, dat tot hiertoe de ondergang van ons land is geweest, dan alle gerustheid of zekerheid en dat de zondaren in ons land nooit wakker zijn geworden. Er zijn twee dingen, die dienen om zondaren uit hun gerustheid te doen ontwaken en wij hebben die beide om ons wakker te schudden.

Ten eerste: De zonden van het land waarin wij leven roepen ons toe, dat wij ons zullen vernederen. Al waren er anders geen dan dronkenschap, godloochening, huichelarij, onkunde van God en de zonden der huisgezinnen van het land, in de dienst van God niet in ere te houden, dan hebben wij reden genoeg, ons om deze en dergelijke dingen te vernederen.

Een andere zaak, die om verootmoediging roept, is, wanneer het oordeel reeds is begonnen en zo is het bij ons. God weet, dat het nu geen tijd voor ons is, om genot en rust te zoeken en onze hoofden neer te leggen op een peluw, die door de duivel gevuld is en Gods volk in dit land in een vreemd land is ingetrokken. God weet, wie daarin hun vrienden, en wie hun vijanden zijn. Toch vertrouwen wij, dat de Heere ervoor zal zorgen, dat het volk van dat land goed voor hen zal zijn en dat Hij zal maken, dat zij hun spijs en drank verkopen, en alles wat zij nodig hebben, en dat Hij, Die gezegd heeft, „tast Mijn gezalfden niet aan, en doet Mijn profeten geen kwaad“, voor hen zal zorgen, al zouden zij het geen vriendelijkheid betonen. Doch nu de eer Gods zo op het spel staat, wee hunner, die niet tot God bidden om die te bewaren, en voor hen, die daarvoor in gevaar verkeren; die zich niet om hen verootmoedigen, want zij zullen ook niets krijgen van de vertroosting des Heeren in die dag, waarin Hij zal lachen en Zich verheugen en boven Zijn vijanden zal worden verhoogd. Zij willen nu niet iets doen, nu óf onze Heere moet sterven, of zij zullen sterven, wanneer wij waarschijnlijk een te gronde gericht volk zullen zijn, indien Hij niet voor ons sterft. Wee hunner! maar wij vertrouwen, dat het heil onzes Heeren niet veraf is, doch dat Hij ons intijds zal helpen om Zijns verbonds wille, aangezien wij een volk zijn, dat met Hem in een verbond is; al zouden de inwoners van dit land allen duivels en ongeneeslijke zondaren zijn. Hij zal ons nu helpen en een andere tijd waarnemen om allerlei overtredingen van dien aard te straffen. Verder wordt een reden gegeven, waarom de profeet des Heeren de bazuin aan zijn mond moest zetten: *Hij komt als een arend tegen het Huis des Heeren.*

Welke koning dit was, van wie te dier tijd gedreigd wordt, dat hij tegen dit volk zou optrekken, daarover is bij sommige van de uitleggers verschil. Dat het Salmanezer was, zoals sommigen zeggen, is niet waarschijnlijk, en toch is het zeker, dat Assyrië tegen dit volk zou optrekken en

hen overwinnen en dat hij op een wrede en verschrikkelijke wijze zou komen, doch dit slaan wij over.

Er zijn twee soorten van oordelen, die over de Kerk Gods komen. Sommige oordelen, die te paard komen, komen als het ware op arendsvleugels; en sommige oordelen komen langzamerhand, zoals de toorn Gods, die over de eerste wereld kwam. Het duurde honderdentwintig jaren eer het ontbrandde, maar het kwam toch tenslotte. Laat de goddelozen in de wereld zeggen, wat zij willen; al duurt het lang eer de Heere in Zijn grimmigheid komt, toch komt Hij altijd; Zijn oordeel en Zijn toorn tegen de goddelozen slapen niet. (Jesaja 30:18) „De Heere zal wachten, opdat Hij u genadig zij en daarom zal Hij verhoogd worden, opdat Hij Zich over ulieden ontferme, want de Heere is een God des gerichtts." De gerichtten Gods gaan soms langzaam, maar zij komen zeker. In 2 Petrus 3:4 wordt naar de reden gevraagd, waarom de oordelen 'des Heeren, Die Hij gedreigd heeft, zolang uitblijven? En er wordt geantwoord: (vers 9, 10) „De Heere vertraagt de belofte niet, (gelijk enigen dat traagheid achten), maar is lankmoedig over ons, niet willende, dat enigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekering komen. Maar de dag des Heeren zal komen als een dief in de nacht." Dit verwijst naar de woorden, die tevoren gesproken zijn: Hij is lankmoedig over ons, niet willende, dat enigen verloren gaan; zodat de vijanden van de genade Gods geen grond kunnen krijgen voor hun valse leer.

Doch de Heere heeft andere oordelen, die niet langzaam, maar snel komen en als het ware te paard. Het Woord Gods gebruikt drie vergelijkingen om deze snelheid van des Heeren oordelen aan te tonen. Onze tekst zegt, dat zij komen met arendsvleugels; en dit is de koning van alle vliegend gevogelte, die eensklaps op zijn prooi neerschiet. Zo oók vallen de oordelen Gods somtijds op Zijn vijanden. Een ander woord, dat dit aanwijst, staat geschreven in 1 Thessalonicenzen 5:3: „Want wanneer zij zullen zeggen: Het is vrede en zonder gevaar, dan zal een haastig verderf hun overkomen, gelijk de barensood een bevruchte vrouw." Zo zal het de goddelozen wedervaren. Wanneer zij er het minste over denken, dat de verwoesting over hen zal komen; wanneer zij zichzelf vrede prediken en zich luchtkastelen bouwen, menende, dat geen kwaad hen zal naderen, dan zal de toorn en grimmigheid Gods over hen losbreken en hen verwoesten. Een derde vergelijking om de snelheid aan te tonen, waarmede het oordeel Gods over de goddelozen komt, staat in Spreuken 1:27. Daar staat geschreven, dat hun verderf aankomt als een wervelwind en gij weet, dat een wervelwind iets is, dat zeer plotseling komt. Een ogenblik daarvóór toch is er een stilte en onmiddellijk op die kalmte komt er een wervelwind, die, waar hij komt, alle lichte dingen wegblaast. Evenzo doet ook de toorn Gods, wanneer die over de goddelozen wordt uitgegoten. Zij zien tevoren niets dan een kalmte en dan, na hun grootste rust, komt plotseling de wervelwind van de toorn Gods en blaast hen met wortel en tak weg.

Laat onze *toepassing* hiervan zijn, om ons de tijd, die God ons geeft, te leren gebruiken, want als de toorn Gods op zulk een wijze over Zijn vijanden komt, is het voor allen het beste, dat zij intijds hun rekeningen nazien. Wel hem, die al zijn rekeningen nagezien en onderzocht heeft, voordat de Heere komt om hem ter verantwoording te roepen.

Het is een gelukkige ziel, die wijsheid kan leren uit de dwaasheid van de vijf slapende maagden, en zo de toorn Gods ontkomt, die over de goddelozen in de wereld zal komen.

O, wat een droevig gezegde is dit, dat die man uitspreekt: (Mattheus 12:19) „Ziel, gij hebt veel goederen die opgelegd zijn voor vele jaren, neem rust, eet, drink, zijt vrolijk." Dwaas! is dat goed gesproken? In deze nacht zal men uw ziel van u afeisen en hetgeen gij bereid hebt, wiens zal het zijn? Terzelfdertijd toen hij zichzelf vrede en rust verkondigde, ja, altijd, wanneer gij uzelf in elke weg vrede en rust toeroept, zal de Heere misschien juist dan een bode zenden,

om uw ziel evenals de zijne van weg te nemen. En wat nut zullen u dan al uw volle schuren en uw hernieuwd vertrouwen in de wereld doen, waarop gij zozeer vertrouwd hebt? Wel hen, die bereid zijn, wanneer de Heere komt om hen op te roepen. Zij hebben Zijn roeping, wanneer die komt, niet te vrezen. Hoe zal het gaan, als het de Heere mocht behagen een beproeving te zenden over dit land, en over hen onder ons, die menen, dat zij zeer wel in staat zijn elke beproeving te doorstaan? Niemand zal in staat zijn het tegen de beproeving uit te houden dan zij, die werkelijk kunnen zeggen, dat hun niets vreemds overkomt, maar, dat zij het tevoren hebben verwacht en er zichzelf op hebben voorbereid. Wie kan zeggen, dat zij vast besloten zijn stil te zijn en erin te berusten, voor hun Heere en Zijn zaak, man, vrouw, kinderen, leven, landerijen, inkomsten en alles te verlaten? Laat dan iedereen de moeite nemen de rekening van zijn oude zonden na te lezen: de nachtbraker wegens zijn dronkenschap, de lasteraar van Gods naam wegens zijn godslastering, en zij, die op enigerlei wijze deel hebben gehad aan het invoeren van een nieuwe godsdienst in de Kerk Gods in dit land, die de vijf artikelen van Perth hebben toegestemd. enz., laat ieder zich daarover voor de Heere vernederen. Indien gij een pand van Christus' kleed wilt hebben, om u in den boze dag te dekken; als gij veilig wilt zijn, wanneer de Heere als een arend zal komen tegen de zondaren te Sion, houdt dan rekening met uw oude zonden en verootmoedigt u daarover en gij zult veilig zijn.

Nog iets anders waarop wij in deze vergelijking de aandacht moeten vestigen, is: Wat het is, dat de arend op zijn prooi doet afkomen? Niets anders dan de geur der prooi. Wat was het, dunkt u, dat Assyrië, toen zij kwamen, tegen het volk van God deed optrekken? Was het de eer Gods? Neen, het was niets anders dan de liefde tot de wereld en de dingen der wereld, zonder enig opzicht tot de eer Gods. Onze Zaligmaker Christus zegt (Mattheus 24:28) „Want alwaar het dode lichaam zal zijn, daar zullen de arenden vergaderd worden." Waar eten voor de arenden te vinden is, daar zullen zij zijn. Zo ook, waar de vijanden van Gods Kerk hun voordeel tegen haar kunnen behalen, daar zullen zij zijn. Het is zuiver het natuurlijk instinct, dat de arenden naar hun prooi drijft; en honger is voor hen voldoende om hen te doen zoeken waar de prooi is. Zo is het niets anders, wat de vijanden van de Kerk Gods tegen de Kerk doet optrekken, dan hun boosaardigheid tegen de Kerk en hun bloeddorst. Zij hebben er zulk een vurig verlangen naar. De Geest des Heeren zegt van Nebukadnezar, dat hij dronken was van het bloed van Gods volk en dat hij het begeerde. Wij mogen de Heere hiervoor danken, dat wij weten, wat de vijanden der kerk beweegt om tegen Zijn Kerk op te komen, dat het de Heere niet is, noch Zijn eer. Meent gij, dat het doel, dat zij zich voorstellen, de Heere of Zijn eer is? Neen, neen! laten zij zeggen wat zij willen. Zij zullen zeggen, dat het Boek van de Kerkenorde, waar onze vijanden te dezer dage voor strijden, gelijk een van hen zich onvoorzichtig uitgedrukt heeft, een goddelijk boek is, en dat er meer gezonde godgeleerdheid in is, dan in al de onvoorbereide gebeden van alle predikanten, zowel in het land onzer naburen als in ons land. Doch zij mogen zeggen wat zij willen, zij hebben altijd gezocht en zoeken nog niets anders dan zichzelf vet te mesten en de genoegens der wereld. Het is dwaas van de vijanden der genade Gods, als zij zeggen, dat het de vrije wil van de mens onverschillig is iets te kiezen of te weigeren, naar het hem behaagt, hetzij het goed of kwaad is. Is het de hongerige arend onverschillig om zijn honger gestild te krijgen of niet? Neen, het is hem natuurlijk, dat hij die door de prooi zoekt te stillen.

Zij zeggen, dat er drie dingen zijn, die dit aantonen, dat de wil van de mens een onverschillig iets is. Ten eerste zeggen zij, dat er in de mens iets is, dat zij een onverschilligheid noemen om goed of kwaad te doen naar het hem lust. Ten tweede zeggen zij, dat er zowel een consciëntie is in hen, die vijanden Gods zijn, als in hen, die bij Hem in de gunst zijn; maar die consciëntie

zal hen niet inbinden, indien zij genade missen. Ten derde zeggen zij, dat zij het ontzag des Heeren in Zijn Woord hebben om hen voor de zonde te bewaren en dat dit hem zal weerhouden. Doch wij kunnen er drie anderen tegenoverstellen, die ook in ieder mens van nature zijn, die hen aanzetten om te doen, wat naar hun bevatting kwaad is. Ten eerste, daar is de hebbelijkheid der natuurlijke verdorvenheid, die hen leidt om de zonde te doen; want de natuurlijke verdorvenheid is niet, zoals zij zeggen, als een zeerover, die de haven uitzeilt, terwijl het hem onverschillig is of hij oost of west gaat, zodat hij die kant uitgaat, waar hij naar zijn gedachten het best zijn prooi zal vinden. Neen, de natuurlijke verdorvenheid is niet iets onverschilligs, maar zij neemt elk mens gevangen onder de wet der zonde.

Ten tweede, is in ieder mens de hebbelijkheid van verkregen verdorvenheid, die in alle mensen van nature is. Hij heeft meer zonde toegevoegd aan die zonde, in welke hij geboren is en dat doet hem voortgaan in het zondigen. Ten derde, is er een persoonlijke verharding, die over de goddeloze is gekomen, waardoor God hen in zijn rechtvaardig oordeel heeft gebonden om te zondigen en hen aan hun boze hart heeft overgegeven, zodat zij uit kracht van die persoonlijke verharding, die over hen gekomen is, moeten zondigen, of zij willen of niet. Wel hem, wiens wil door de genade Gods en niet door iets anders wordt geleid. Ziet, wat u voor de zaak Gods staande houdt; of het is, dat er duizenden en menigten aan de zijde van Christus staan en het u moeilijk zou vallen anders te handelen? Dat is een verkeerde beweegreden en gij zult zeker bezwijken als er beproevingen komen. Doch dat is een begenadigde vrije wil, die besloten is stand te houden tot verdediging van de zaak Gods en daarbij te blijven, al zou niemand anders de zijde van Christus kiezen; zij zullen zijn waar Christus is, al zouden alle anderen Hem de rug toekeren. Wat is de twistzaak, die deze arend tegen het Huis des Heeren en tegen Zijn Verbondsvolk heeft? Want men zal allicht denken: Wie zal vrij van slagen zijn, als Gods volk daarvan niet vrij is? Neen, integendeel; gij weet, dat er geschreven staat, dat "het oordeel moet beginnen van het Huis Gods"; en dat, (Ezechiël 9:1, enz.), waar die zes mannen werden uitgezonden, elk een met zijn verdervend wapen in zijn hand om te doden allen, die in de stad waren, behalve alleen hem, die getekend waren door de man met de schrijversinktkoker, namelijk Christus, hun geboden wordt te beginnen van het heiligdom des Heeren. Wanneer toorn wordt uitgegoten, kunnen de belijders, die een verkeerde weg hebben bewandeld er zeker van zijn, dat zij de eerste slagen zullen krijgen. Denk dan ook niet bij uzelf, dat een belijdenis u zal redden, wanneer de boze dag komt. In een blote belijdenis zijn drie kwaden, die de toorn over de mensen eerder zullen verhaasten dan die afwenden.

Ten eerste. Waar een belijdenis van de godsdienst is, daar is meer licht dan waar geen belijdenis is, en dat maakt, dat de toorn spoediger zal komen en heviger en heter zal ontvlammen over diegenen, die ze hebben, dan over diegenen, die zonder belijdenis zijn. Hoe meer belijdenis en hoe meer licht gij hebt, hoe meer slagen gij zult krijgen en hoe heviger de toorn over u zal losbranden, indien gij daartegen ingaat.

Gij weet, dat een huisvijand de ergste is van alle vijanden. Indien een predikant, die een toga aan heeft, en een Bijbel bij zich heeft, een valse leraar is, dan is hij de ergste vijand, die de Kerk van Christus heeft. Gij weet wie het was, die onze Heere Christus verkocht, namelijk Judas, die een van zijn discipelen was en toen hij Hem verried, scheen hij Hem zeer goed gezind te zijn, want zelfs toen kuste hij Hem, en onze Heere zeide tot hem: „Vriend, verraadt gij de Zoon des mensen met een kus"; en zo geschiedt het veeltijds. De ergste vijanden, die de Kerk van Christus heeft in het aangrenzend koninkrijk zijn zij, die de hoofden der Kerk worden genoemd, de eerwaarde vaders in God, de aartsbisschop van Canterbury en dergelijke. Dat

zijn de grootste vijanden, die Christus en Zijn Vader en onze Vader hebben, en zij zijn het, die Hem en Zijn zaak verraden.

Een ander kwaad, dat aan een belijdenis verbonden is, is het volgende. Gij weet, dat de Geest Gods in Zijn Woord rekening pleegt te houden met een belijdenis: (Amos 3:2) „Uit alle geslachten des aardbodems heb Ik ulieden alleen gekend; daarom zál Ik al uw ongerechtigheden over ulieden bezoeken.”

Ik heb u boven alle andere volkeren uitverkoren, en daarom zal Ik u niet ongestraft laten gaan. De Heere kan niet verdragen, dat een volk, dat een belijdenis van de godsdienst heeft, zo tegen Hem zondigt als andere volken. Een edelman of een grondbezitter kan niet verdragen, dat een distel in zijn hof groeit, maar hij laat dié bij de wortel uittrekken en buiten de tuin werpen. Hij geeft er niet om, al staan er veel distels in het bergland, maar hij kan niet verdragen, dat er een distel in zijn hof staat. Over hen, die zich voor het geliefde volk des Heeren uitgeven en toch verstoken zijn van goede vruchten, zal, als er een zwaar oordeel in de wereld is, het zeker ontbranden.

Een derde kwaad, dat uit een belijdenis voortkomt, is, dat wij geloven, dat een belijdenis maakt, dat zwarte zonden witte zonden worden. Doch dat is niet zo. Davids overspel is zowel overspel als het overspel van de ergste verwoepene; al wordt zijn overspel weggenomen en al blijft dat van de andere tegen hem, toch zijn zij een en hetzelfde. De vijanden van de genade Gods lasteren ons hierin, als zij zeggen, dat wij zeggen, dat God de zonden der uitverkorenen niet haat. Neen, wij zeggen en verklaren plechtig, dat de Heere hun zonde haat; doch hoewel dit zo is, Hij haat hun personen niet, maar heeft die lief; en wat de tijdelijke oordelen aangaat, al is het dat zij vrij zijn van geestelijke en eeuwige oordelen, zij zullen die niet mislopen, die schuldig staan aan enige zonde, of tegen Gods verbond ingaan, of daar vóór schijnen te zijn, en het niet zijn in hun hart. Al waren zij Gode nog zo lief, já zo dierbaar als Chonia, gelijk geschreven staat: (Jeremia 22:24) „Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere, afschoon Chonia, de zoon van Jojakim, de koning van Juda, een zegelring ware aan Mijn rechterhand, zo zal Ik u toch van daar wegrukken en Ik zal u geven in de hand dergenen, die uw ziel zoeken.” En zo zullen al de droevige oordelen, die over een volk komen, op hen komen, die de Heere en de godsdienst belijden en geen eer voor hun belijdenis zijn. Ik ben er zeker van, dit is Schotlands rekening. Misschien zullen sommigen spoedig klaar zijn om te zeggen: Ik ben er zeker van, dat de Heere mij zal behoeden, want ik houd mij aan ons Nationaal verbond, en dat is Gods verbond. Neen, maar als er voor iemand een uitgezochte slag is, dan zal die op u neervallen; indien gij niet met uw hart in het verbond zijt. De Heere heeft een oordeel voor u bereid, ook al zoudt gij nooit onder de wapenen behoeven te komen, omdat gij niets meer daarvan hebt, dan een naam en een belijdenis. Wee hunner, die niets meer van de godsdienst kennen, dan alleen de blote naam!

In het volgende vers gaat de profeet voort om te zeggen wat volk het volk van Israëel was en wat zij onder hun ellende zullen doen:

*Dan zullen zij tot Mij zeggen: Mijn God, wij Israëel, kennen U.* Gij zijt onze God, en wij weten, dat Gij onze God zijt. Dit is een tegenwerping op hetgeen tevoren is gezegd: Zal Assyrië als een arend tegen de kerke Gods opkomen? Neen, dat kan niet zijn, want wij zullen Hem zeggen dat Hij onze God is en wij Zijn volk zijn en daarom zullen wij tot Hem roepen in onze benauwdheid en ellende. In dit gebied zijn drie dingen vervat. Ten eerste, dat Israëel in zijn benauwdheid zal roepen. Ten tweede, dat zij in hun benauwdheid zullen roepen: Mijn God. Ten derde, dat zij zullen roepen: Mijn God, wij kennen U.

Ten eerste. Dat zij in hun benauwdheid en ellende tot God zullen roepen, dit leert ons, dat huichelaars, wanneer de slaande hand Gods op hen is, alsdan zeer heilige mensen zijn. In



Richteren 10:10 en op vele andere plaatsen wordt van de voorouders van ditzelfde volk gezegd, dat zij tot de Heere riepen en erkenden, dat zij tegen Hem hadden gezondigd. (Jeremia 2:27). In voorspoed keren zij de Heere de nek toe en niet het aangezicht, maar ten tijde huns kwaáds zeggen zij: „Sta op en verlos ons." Dit is de gewone weg, die wij inslaan, wanneer wij niets beters kunnen doen, dan roepen wij tot de Heere om hulp en verlossing: (Psalm 78:34) „Als Hij hen doodde dan vroegen zij naar Hem, en keerden weder en zochten God vroeg; en gedachten dat God hun Rotssteen was en God de Allerhoogste hun Verlosser." Wanneer de wrake Gods zwaar en pijnlijk op hen lag, riepen zij tot de Heere: „Heere, verlos ons." Wanneer de huichelaars iets scheelt, dan zullen zij hard tot Christus roepen.

O, er zijn veel mensen, die er veel op tegen hebben, dat Christus bij hen komt overwinteren, die het niet goedvinden, dat Christus de zomer bij hen komt doorbrengen. Wanneer wereldse mensen zien, dat de hand Gods weer van hen is afgenomen, dan keren zij terstond weer tot hun vorige wegen terug. Dit moet ons een grondig onderzoek doen instellen naar onze bedheiligheid en die heiligheid, die ontstaat uit onze kruisen. Er zijn toch veel mensen, die in krankheid en wanneer op enigerlei wijze de hand Gods op hen drukt, hard om de leraar zullen roepen en bedroefd schijnen te zijn over hun vorige slecht bestede tijd en met schone woorden aan God zullen beloven, dat zij Hem, als Hij hen wil sparen in het vervolg beter zullen dienen; en toch zullen zij, wanneer het hun geschonken wordt, daarna weerkeren tot datgene wat in elk opzicht even kwaad is, als wat zij tevoren waren. Er zijn drie dingen; waaraan wij in dat geval onze heiligheid moeten beproeven.

Ten eerste: Wij moeten onderzoeken of het onze eigen heiligheid en gerustheid is, óf, dat God ons tot Hem doet roepen, en ons geeft, dat wij ons verootmoedigen. Wel die ziel, die zich onder de krachtige hand Gods vernedert en door haar moeiten tot zichzelf is gebracht.

Ten tweede: Vergelijkt in uw ellende deze beide dingen met elkander: of het u beter voorkomt schuldig te zijn, óf dat het u het beste toeschijnt ellendig te zijn. Kiest gij liever ellende, voordat gij schuldigheid kiest, en drukt de zonde, die gij gedaan hebt, u meer dan de ellende, die gij onderworpen zijt vanwege de zonde? Er zijn drie dingen, waarop wij in onze verdrukkingen niet letten: Voor het ogenblik zijn onze straf of iemands verdrukkingen geen genade. Verdrukking kan de werking der hoogmoed voor het ogenblik wel inbinden, maar zij kan de hebbelijkheid daarvan niet beteugelen. Zo werd in Achab en in Kaïn, toen zij gestraft werden, de werking der hoogmoed inderdaad ingebonden, maar de hebbelijkheid werd niet beteugeld.

Ten tweede: Wij moeten overwegen, dat alle kruisen in de wereld niemand enig goed zullen doen, indien zij niet aan ons worden gezegend door het kruis van Christus. Neen, als Hij ze niet zegent, zullen zij ons eerder erger maken. De Heere klaagt over Zijn volk, (Amos 8), dat hoe meer Hij hen sloeg en plaagde, hoe meer zij zich van Hem afkeerden. Ten derde: Wij moeten in gedachte houden, dat verdrukking op zichzelf, in het geheel geen genade is, al is het een middel, waardoor de Heere genade werkt in de harten Zijner kinderen en hen volgbaar maakt om die te ontvangen. Vuur, dat weet gij, verandert de natuur der metalen niet, zodat het van het ene metaal een ander maakt; wel kan het die heet en week maken, maar het kan niet maken, dat ijzer goud wordt. Zo ook kan de verdrukking niet maken, dat het ijzer des duivels Gods goud wordt; wel kan het dat iets weker maken. Daarom hebben wij nodig te beproeven of onze verdrukkingen van God gezegend zijn; het is dan ook nodig, dat wij onze heiligheid beproeven. Velen, die hun zoon of hun man in het kamp hebben, hebben nu de vorm aangenomen om tot God te bidden, die misschien nooit tevoren een boodschap bij God hebben gemaakt om tot Hem te roepen, en wier hart dan ook niet recht voor God is. Het is niet zo gemakkelijk recht tot Christus te komen. Het is geen wonder, dat de vijanden van de genade Gods zeggen, dat het gemakkelijk is tot Christus te komen en te geloven, want zij

kennen er niets van; doch het is niet gemakkelijker dan dat, waarvan geschreven staat: (Johannes 12:12) „En Ik, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal hen allen tot Mij trekken." Het is een ruk van Gods arm, die ons moet omwenden om ons tot Hem te trekken; alle verdrukkingen en wederwaardigheden, die ons overkomen in de wereld, kunnen het niet doen.

O, dat het de Heere mocht behagen onze openbare beproevingen in dit land te zegenen en dat Hij allen mocht doen zien, dat het niet goed is nu te dezer tijd met de Heere te gekscheren, nu de Heere de man van zijn vrouw, de vader van zijn kinderen, het kind van de ouders, de vriend van zijn vrienden, de leraar van de gemeente, wegneemt. Het is tijd voor ons, dat wij ons in de gebeden tot God opheffen en Hem smeken, of Hij Zijn hand meer en meer voor ons moge te werk stellen. Het is die ziel goed, die onder de hand Gods komt. Wij lezen in Hosea 5:15: "Als hun bang zal zijn, zullen zij Mij vroeg zoeken." Wel die ziel, die met haar verdrukkingen een thuis bij God zoekt. Er staat een gezegend woord in Hosea 2:6, toen de Kerk van God wegliep, maar een doornhaag in haar weg werd gezet, zodat zij niet van Hem kon weggkomen.

Toen zij haar boelen naliep en die niet kon aantreffen, zeide zij: „Ik zal heengaan en keren weder tot mijn vorige man, want toen was mij beter dan nu." Het is wel bestede moeite en verdrukking, die een ziel overkomt, wanneer die haar weer tot de Heere brengt en alle schuim van haar is weggenomen, en wanneer een volk wordt thuisgebracht, gelijk van Israël en Juda staat geschreven: (Jeremia 50: 5) "Zij zullen naar Sion vragen; op de berg herwaarts zullen hun aangezichten zijn. Zij zullen komen en de Heere toegevoegd worden met een eeuwig verbond, dat niet zal worden vergeten." Het is een eeuwig gezegende benauwdheid, die ons daarheen voert, dat zij ons nader bij onze Heere brengt.

Nu, de Heere, die machtig is dit aan ons te doen, trekke ons door alle kruisen en verdrukking, die over ons komen, dichter naar Hem toe. Deze Heere, Die dit voor ons kan doen, de Zoon Gods, Christus Jezus, Zijn Vader en onze Vader en de Geest der genade zij eeuwig lof en ere.

Amen.